STRIPSCHRIFT

TIJDSCHRIFT VOOR STRIPLEZERS

FL 2,25/35F

MICKEY MOUSE

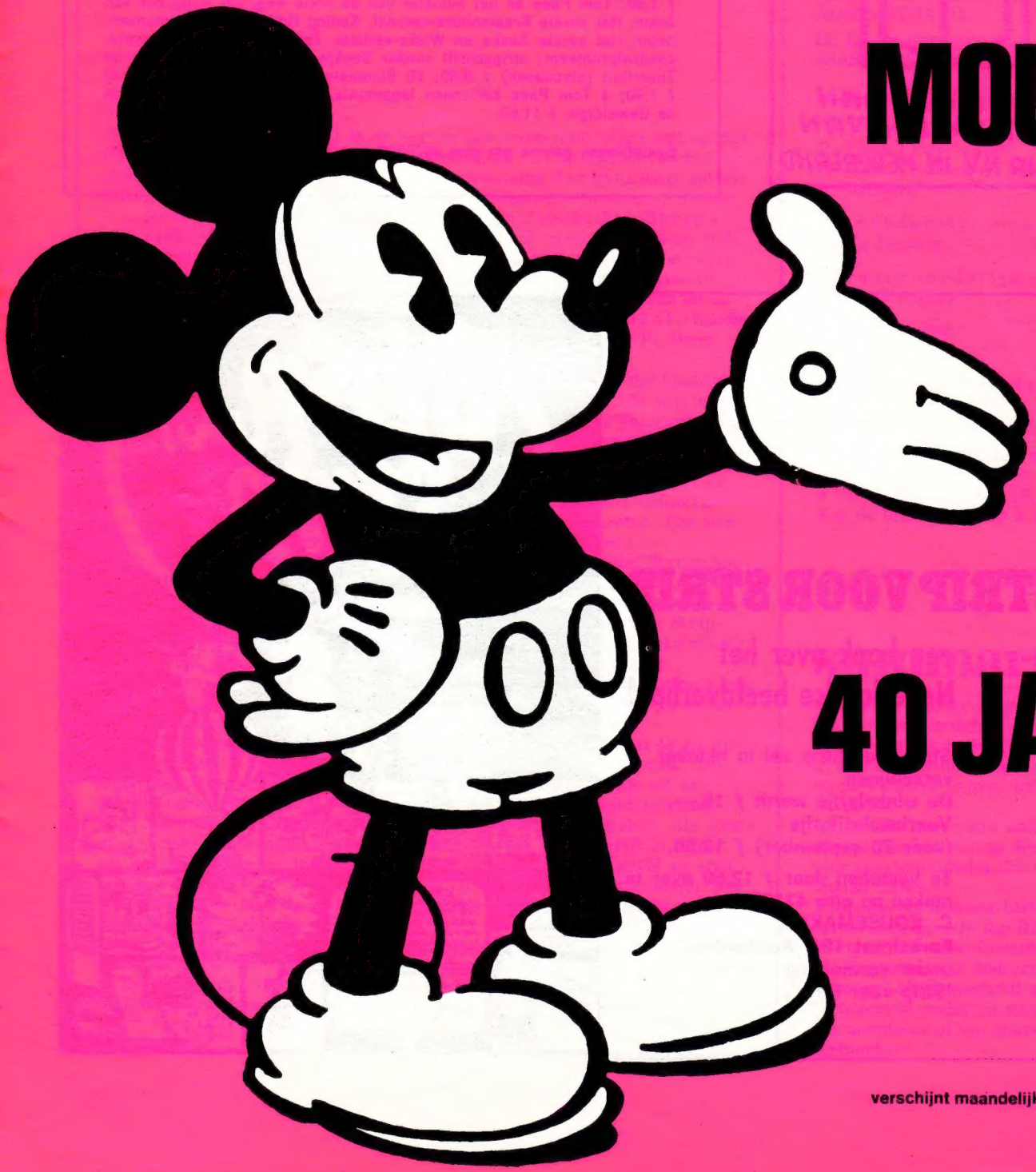

40 JAAR

verschijnt maandelijks | sept. 1970 21

DE BESTE STRIPS
ALTIJD
IN VOORRAAD BIJ
BOEKHANDEL
ILA
EN
STATIONSBOEKHANDEL
bruna
DUS IN MEER DAN
100 FILIALEN VAN
BRUNA N.V. IN NEDERLAND

Kartoen

VERZENDBOEKHANDEL
BOEKHANDEL
EN
ANTIKWARIAAT

Prijslijst op aanvraag.

- Wij verzorgen gaarne ook uw bestellingen van nieuw stripmateriaal uit binnen- en buitenland.
- U kunt — vrijblijvend — ook een abonnement nemen op alle nieuw te verschijnen uitgaven van uw favoriete stripfiguren.
- U kunt opgeven tegen welke prijs u niet-voorradig antikwarisch materiaal zou willen aanschaffen. Onze afdeling OPSPORING kijkt dan voor u uit.
- Wij berekenen geen porto.

O.a. verkrijgbaar: alle stripschriften; alle losse boekjes uit stripschrift *f* 1,90: Tom Poes en het monster van de holle weg, De terugkeer van Aram, Het eerste Kraaienhove-verhaal, Koning Hollewijn en de mensenhater, Het eerste Suske en Wiske-verhaal, Tekko Taks en het wereldvoedselprobleem; stripschrift zonder boekje *f* 0,95; Tom Poes en de Toverfluit (discoboek) *f* 9,90; 10 Bommel-prentbriefkaarten (gekleurd) *f* 1,90; 4 Tom Poes kartonnen legpuzzels, voorstellingen uit Bombom de Geweldige, *f* 11,80.

Bestellingen gaarne per giro 2078226, van Swietenstr. 45, Zoeterwoude.

STRIP VOOR STRIP

een boek over het
Nederlandse beeldverhaal

Strip voor Strip zal in oktober verschijnen.
De winkelprijs wordt *f* 15,—.
Voorinschrijfprijs
(vóór 20 september) *f* 12,50.

Te bestellen door *f* 12,50 over te maken op giro 47136 t.n.v.
C. KOUSEMAKER,
Kerkstraat 104, Amsterdam,
onder vermelding
'Strip voor Strip'.

Strip voor Strip
STRIP VOOR STRIP IS EEN VERKENNINGSTOCHT IN DE SPEELSE WERELD VAN HET STRIPVERHAAL. MET EEN KORT OPONTHOUD IN DE LAGE LANDEN. GESCHREVEN DOOR KEES KOUSEMAKER EN MARIA WILLEMS
BOS!
WAM

stripschrift

TIJDSCHRIFT VOOR STRIPLEZERS
Nummer 21

Uitgegeven door
N. V. Drukkerij Levisson voor

het stripschap

Nederlands centrum voor belangstellenden in strips, goedgekeurd bij Koninklijk Besluit van 30 september 1968.
Doel: de waardering bevorderen voor strips in het algemeen en Nederlandse strips in het bijzonder.

ADRES VAN REDACTIE EN ADMINISTRATIE
De Bruyn Kopsstraat 10, Rijswijk
telefoon (070) 90 87 80, giro 15412

Redactieraad voor dit nummer:
P. Hans Frankfurther
R. van de Kamer
R. Richard

Eindredactie:
Nettie Hagens

Verantwoordelijk redacteur:
Frits de Winter

Vormgeving:
Nico Buis

Verschijnt twaalf maal per jaar

Te verkrijgen
- d. m. v. lidmaatschap Stripschap à ƒ 18, -
- via abonnement à ƒ 15, -
- in de losse verkoop à ƒ 2, 25

bij een verjaardag

"Hoezeer het beeldverhaal in de harten van velen leeft blijkt wel uit het feit dat onlangs in Amsterdam een vereniging van minnaren van het stripverhaal is opgericht, die onder de benaming Stripschap activiteiten ontplooit om het beeldverhaal nog populairder te maken. Tot de activiteiten behoort zelfs het uitgeven van een tijdschriftje, Stripschrift, dat dezer dagen voor de tweede maal verschenen is en zich in een aanzienlijke belangstelling mag verheugen." - dit alles staat te lezen in het weekblad Graficus van 10 april 1968. Een week tevoren, om precies te zijn op 4 april, tijdens de feestelijke opening van de onvergetelijke GHB-tentoonstelling Allemaal beeldverhaal, hadden Graficusredacteur F. R. de Winter en Stripschapvoorzitter P. Hans Frankfurther elkaar voor het eerst een hand gegeven.
"Tja", moet De Winter toen zo ongeveer hebben gezegd, "dat blaadje van jullie ziet er van buiten best aardig uit en de inhoud lijkt mij ook heel boeiend. Maar het is toch wel erg jammer dat je er geen vorm aan kunt geven die het gelijktijdig mogelijk maakt, afbeeldingen op te nemen en een veel grotere lezerskring te bereiken. Nu werk ik toevallig bij een drukkerij die al een stuk of zes periodieken uitgeeft, maar er best nog eentje bij wil hebben." Het zal de lezer inmiddels duidelijk zijn geworden dat de drukkerij in kwestie Levisson heette. Om kort te gaan: die eerste ontmoeting was bepaald de laatste niet.
Toch moest het meer dan een jaar duren, voor en aleer Het Stripschap op 16 april 1969 volledig met drukkerij Levisson tot overeenstemming kon komen - een jaar waarin Het Stripschap er met veler hulp en de nodige horten en stoten nog in slaagde om in eigen beheer vier Stripschriften ter wereld te brengen!" Met ingang van 1 september 1969 zal Stripschrift voor Het Stripschap door Levisson worden uitgegeven. Levisson neemt alle risico's van de uitgave op zich en zal naar beste kunnen en krachten de uitgave verzorgen en exploiteren."
Dit obligate stukje vindt zijn oorzaak in de omstandigheid dat er nu precies een jaar is verstreken sedert die afspraak van kracht werd. Dat betekent, afgezien van ruim 200 pagina's met allerlei franje uit de wereld van de strip, niet minder dan twaalf volledige beeldverhalen. Tijd dus voor een terugblik en misschien een paar conclusies. Als vaststaand mag wel worden aangenomen dat, zonder Stripschrift in zijn nieuwe gedaante, het ledental van Het Stripschap in geen geval zo snel zou zijn verdubbeld, al begint het zich nu enigszins te stabiliseren. Wèl melden zich vrijwel dagelijks nieuwe abonné's onlangs nog de Koninklijke Bibliotheek in Den Haag!
Moeilijker is het om een betrouwbaar beeld te krijgen van de losse-nummer-verkoop. Ook al doordat een deel van de oplage van Stripschrift in België wordt verspreid gaan er vaak vijf à zes maanden overheen voor we horen hoe een bepaald nummer het heeft "gedaan".

summary

This year Mickey Mouse celebrates his fortieth birthday. To celebrate it with him 'Stripschrift' publishes in this September-issue an old Mickey Mouse-story, called "Mickey in Africa".
An article about this well-loved mouse was written by Henk Albers, who also provided a list of Mickey Mouse-films.
There is yet another birthday to celebrate, namely the first one of 'Stripschrift-new-formula'. The leading article is dedicated to the 'history' of Stripschrift and to Stripschrift-today; it was written by the members of the board of 'Het Stripschap'.

Een opwekking daarom aan de lezers van Stripschrift, die ons blad nog altijd los in de winkel kopen: neem een abonnement, of, wat natuurlijk nog slimmer is, word lid van Het Stripschap.
En een andere opwekking aan de Stripschapleden en Stripschrift-abonnees:
probeer een abonnee of een lid te winnen voor uw blad. Aan lepeltjes en vaasjes beginnen we nog maar niet, maar u kunt er wel het voortbestaan van dit blad mee helpen veiligstellen.
Ter voorkoming van verstarring blijkt het uitnodigen van gastredacteur probaat te werken. Hoewel we enige gegadigden "in voorraad" hebben, herhalen we hier graag onze eerder gedane oproep: willen Stripschapleden die het op prijs zouden stellen om eens deel te nemen aan beraadslagingen van de redactieraad ons hier onverwijld van in kennis stellen?
We koesteren allerminst de illusie dat ieder Stripschrift van a tot z iedere lezer in verrukking brengt. Wel vleien wij ons met de hoop dat zij er allen iets van hun gading in aantreffen en - wie weet - attent worden gemaakt op een strip-aspect dat zij voordien over het hoofd hadden gezien.
Wat ons betreft: laat Stripschrift nog heel veel jaren op de huidige voet mogen verdergaan!

Het bestuur van Het Stripschap

strips & drugs

Bij Paradiso, de befaamde Amsterdamse jeugdtempel, zijn onlangs twee mini-strip-affiches verschenen die bedoeld zijn om de beschouwer tegen drugs te waarschuwen en dan met name tegen de (harde) pepmiddelen. Het idee is afkomstig van Jur Smit (26) die bij de Sociale Akademie in opleiding is voor maatschappelijk werker.

In de International Times was zijn oog toevallig gevallen op een van de strips. Nu constateert hij dat deze benaderingswijze verschrikkelijk goed aanspreekt: de een wordt boos, de ander lacht erom, iedereen wordt uitgedaagd en dan met name de kring van gebruikers die er kennelijk geen been in ziet dat de tekst Engels is gebleven. Een geslaagd voorbeeld dus van stripgebruik als voorlichtingsmedium.

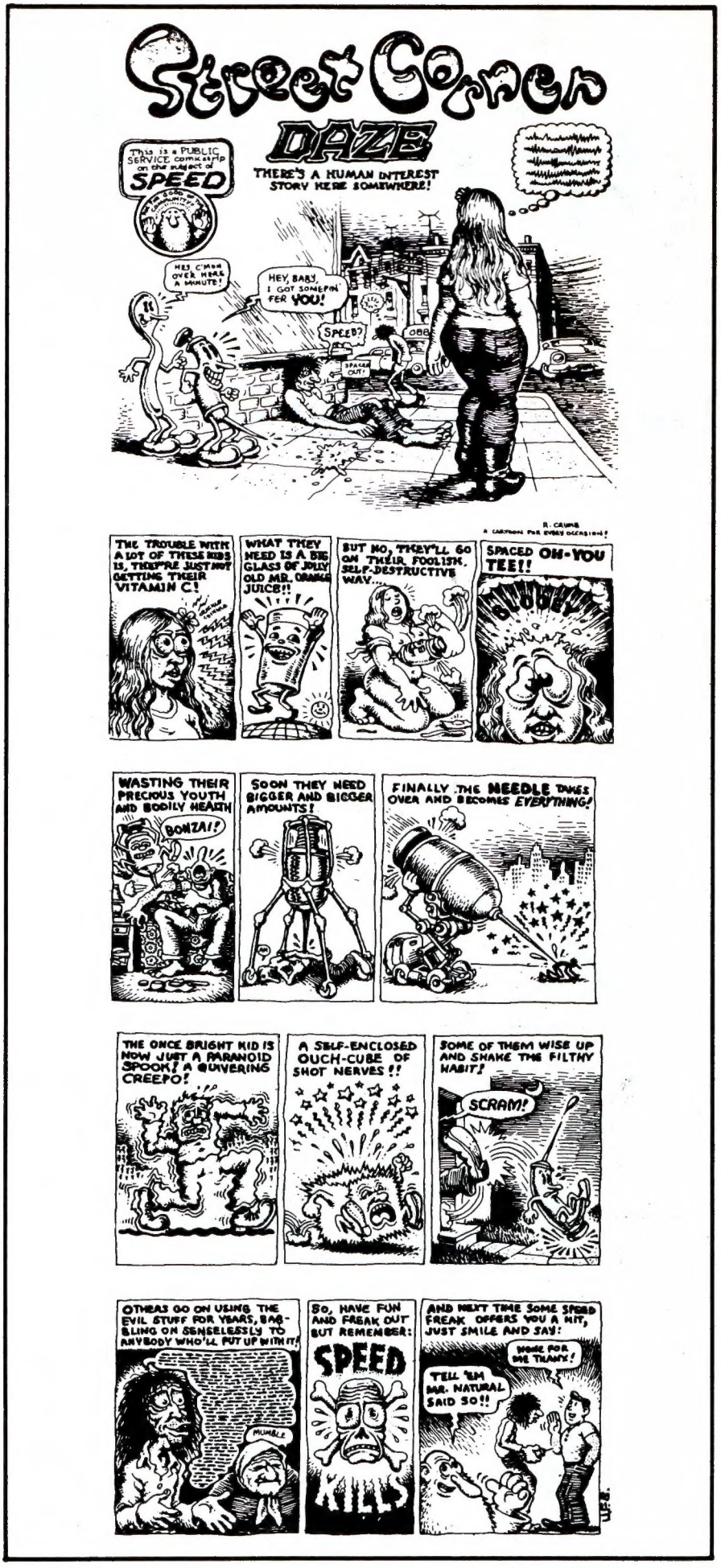
Street Corner
DAZE
This is a PUBLIC SERVICE commercial on the subject of SPEED
THERE'S A HUMAN INTEREST STORY HERE SOMEWHERE!
HEY, BABY, I GOT SOMEPIN FER YOU!
SPEED?
SPACED OUT!
THE TROUBLE WITH A LOT OF THESE KIDS IS, THEY'RE JUST NOT GETTING THEIR VITAMIN C!
WHAT THEY NEED IS A BIG GLASS OF JOLLY OLD MR. ORANGE JUICE!!
BUT NO, THEY'LL GO ON THEIR FOOLISH, SELF-DESTRUCTIVE WAY...
SPACED OH-YOU TEE!!
BLUBBER
WASTING THEIR PRECIOUS YOUTH AND BODILY HEALTH
BONZAI!
SOON THEY NEED BIGGER AND BIGGER AMOUNTS!
FINALLY THE NEEDLE TAKES OVER AND BECOMES EVERYTHING!
THE ONCE BRIGHT KID IS NOW JUST A PARANOID SPOOK! A QUIVERING CREEPO!
A SELF-ENCLOSED OUCH-CUBE OF SHOT NERVES!!
SOME OF THEM WISE UP AND SHAKE THE FILTHY HABIT!
SCRAM!
OTHERS GO ON USING THE EVIL STUFF FOR YEARS, BABBLING ON SENSELESSLY TO ANYBODY WHO'LL PUT UP WITH IT!
MUMBLE
SO, HAVE FUN AND FREAK OUT BUT REMEMBER:
SPEED
KILLS
AND NEXT TIME SOME SPEED FREAK OFFERS YOU A HIT, JUST SMILE AND SAY:
NONE FOR ME THANX!
TELL 'EM MR. NATURAL SAID SO!!

leuterlussies

In het Nieuwsblad van het Noorden van 1 augustus stond in de rubriek Deze stad een artikel dat de kop 'Kuifje, in wezen 'n bleek schooljochie' draagt. De schrijver van het artikel, die Kuifje en de Zonnetempel heeft bekeken, vindt dat Kuifje zelf maar weinig presteert en hij vraagt zich af waarom Kuifje eigenlijk ooit een held is geworden.
Kuifje is (wij citeren) een bleek schooljochie met schichtige kraalogen als een houtduif en een tengere gestalte die op constante ondervoeding door een kreng van een stiefmoeder wijst.
"Toch, zo gaat het artikel verder, verlakt Kuifje in die film een hele Inca-stam. Maar daar heeft hij dan ook zijn personeel voor. De geniale ideeën van de waterhoofdige professor Zonnebloem. Een groot vloeker is Kuifje ook niet; dat aspekt van de held neemt Kapitein Haddock voor zijn rekening. En de stomme ongelukken die een beetje held toch ook heeft, worden waargenomen door de heren Jansen en Jansens.

Kuifje stort met enig gemak uit vliegtuigen of in watervallen, d'r is nauwelijks enige twijfel in het verhaal of hij het zou overleven; het lukt hem al sinds 1931 en na een val zitten al zijn kleren nog net zo onberispelijk als het een nette jongen betaamt.
Emoties kent Kuifje ook niet, misschien komt dat omdat zijn ogen niet kunnen draaien. Dat heb je ook met de goedkopere soort poppen zonder slaapogen:je kunt ze keihard op hun kop slaan, waarna ze je met die onbeweegbare ogen stralend aan blijven staren.
Zo'n pop zou Kuifje kunnen heten."
Wel, we zijn benieuwd naar reacties van Kuifje-aanbidders!

In Stripschrift 16 stond een aanmoediging om in te zenden voor de Wereldkartoenale in de Belgische badplaats Heijst-Duinbergen. 1200 inzendingen kwamen de jury onder ogen! De 230 beste daarvan komen nu ook naar ons land en zullen van 12 tot 29 september in De Schalm te Veldhoven te zien zijn. Het verschil tussen strip en cartoon is klein genoeg om een bezoek aan die tentoonstelling de moeite waard te maken.

FAN FRYSKE GROUN, de uitgeverij van de Leeuwarder Marten A. Seijen overweegt een herdruk van de befaamde stripverhalen De lotgevallen van Snuffelgraag en Knagelijntje, bij de oudere generatie nog altijd beroemd en indertijd uitgegeven door Hepkema. U hoort er (hopelijk) meer van.

Als besluit van een feestweek wordt op zaterdag 12 september in Zutphen een optocht gehouden waarin stripfiguren worden uitgebeeld.

* Willen Stripschrift-lezers die gaan kijken een fotootje voor Stripschrift maken? Dat komt dan in onze volgende aflevering!

Stripavond in Delft.

Op dinsdag 8 september is er een stripavond in Sociëteit Novum, op de Verwersdijk 102-104, in Delft. Novum is de sociëteit van de Studentenvereniging Sint Wolbodo. Vanaf half negen kunt u er terecht, en dan wel gewapend met een stripverhaal(tje). Dat is namelijk de toegangsprijs!

Vidocq komt weer op tv.

Herinnert u zich dat de NCRV van mei 1967 tot mei 1968 iedere maand een halfuurs aflevering van Vidocq uitzond? Trouwens, ook lezertjes in België, Zwitserland, Canada, Zweden, Polen, Italië, Finland, Hongarije, Portugal, Mexico, Noorwegen en enige franssprekende Afrikaanse republieken hebben ervan kunnen genieten.
Zojuist zijn de opnamen begonnen voor een tweede Vidocq-serie, ditmaal bestaande uit 6 afleveringen van een uur. We hebben de Telecip-Gaumont een exemplaar gestuurd van het hier door ons reeds geprezen Vidocq-stripboek van Hans G. Kresse. En nu maar hopen dat die producent zijn Nederlands voldoende beheerst.

De 22-jarige Hans van der Linden uit Hilversum maakte voor Stripschrift onderstaande tekening. Vanaf zijn kinderjaren is hij al een verwoed tekenaar, met een voorliefde voor stripverhalen.

STRIPS
BEELDVERHALEN
"Panda"
FREDERIKSTRAAT 151
DEN HAAG
TEL. 070 - 110368

Te koop aangeboden voor de meest biedende

grote verzameling stripverhalen

Tom Poes in boekjes en knipsels bijna compleet

verder Panda, Tante Patent, Paulus, Tekko Taks, enz.

Tel. 070 - 99 48 51 na 6 uur

Van 14 september af zullen het Handelsblad en de NRC een volstrekt identieke inhoud hebben, op één wisselpagina na. In VN weet Joop van Tijn al te melden dat De Tijd er bezwaar tegen heeft dat ook een Amsterdams dagblad Tom Poes heeft. Handelsbladlezers die de NRC uitsluitend misten vanwege de daarin afgedrukte Tom Poes-strip, zullen wat dat betreft dus (nog) niet aan hun trekken komen. In het Handelsblad gewoon Wipperoen.

Mickey Mouse 40 JAAR

Disney in 1932

Steamboat Willie 1928

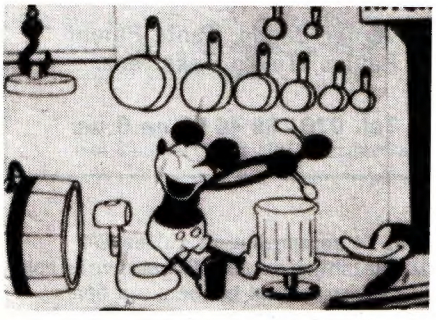

Mickey's Gala Premiere 1933

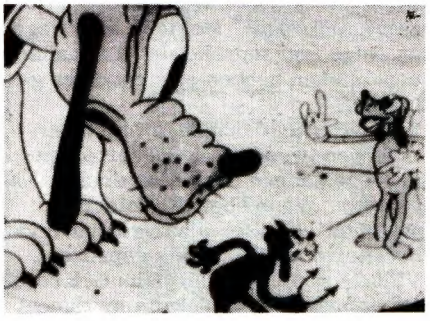

The Birthday Party 1930

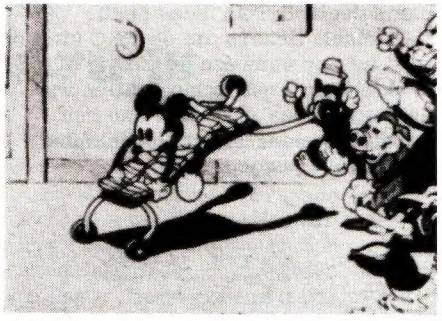

Mickey's Orphans 1931

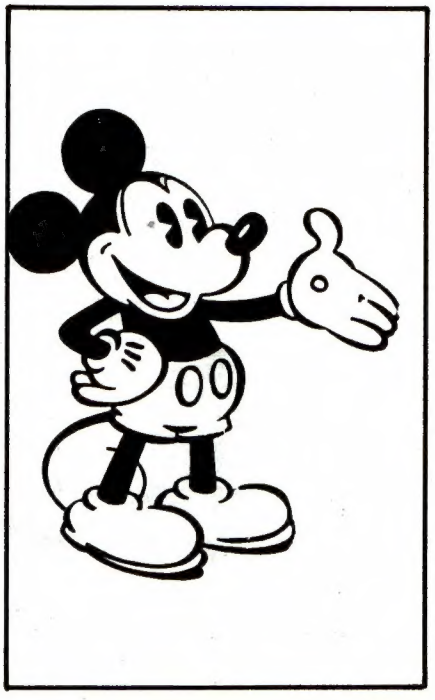

Toen Mickey Mouse nog maar een kleuter was, deden er reeds legenden de ronde over hoe hij was ontstaan. Bekend is die van de muis op de tekentafel van Walt Disney in de garage in Kansas, de gewone huismuis die met Walt zijn potloden aan het donderen ging, maar waarschijnlijk door Disney zelf verzonnen. Van de volgende legende is het bekend dat Disney hem zelf vertelde op een persconferentie, waar de verslaggevers braaf hun kladblokjes en kranten vulden met dit gevoelige verhaal. "Ik zat in de trein." vertelde Disney, "voelde me zeer depressief, er moest iets nieuws komen, het maandenlange broeden had nog geen resultaten opgeleverd. Sad luisterde ik naar het ritme van de wielen op de rails. Bom-bom, bom-bom, bom-bom, mukke, mukke, MICKEY MOUSE!"
Een echt verhaal lijkt me het volgende. Disney had een Mouse ontworpen, noemde hem Mortimer en liet de schetsen aan een geldschieter zien. Deze zag er alles in, maar riep dat hij met een muis die Mortimer heette niets kon beginnen. "Noem hem Mickey Mouse, das pas een naam en elke Amerikaan is trots op zijn accent!"
Mickey Mouse is de oudste van alle Disneyfiguren. In dit jubileumjaar 1970 is het 42 jaar geleden dat hij voor het eerst in de bioscoop optrad.

Het zoogdiertje heeft de verdienste met twee tekenfilms voor Disney het stomme tijdperk uitgeluid te hebben. Dat waren The Plane Crazy en The Gallopin' Gaucho.
Op 19 september 1928 ging na stormachtige en overspannen maanden van arbeid de eerste sprekende Mickey Mousefilm in première. Disney was gek op geluid. Hij buitte de technische mogelijkheden tot op de laatste decibel uit. Alles wat maar herrie kon maken had hij erbij gesleept. Tot en met een compleet potten- en pannenconcert in het kombuis van de stoomboot toe. Maar functioneel. Ongelooflijk gaaf. Zelf sprak hij de stem van Mickey, maar bij de definitieve opnamen was hij zo zenuwachtig dat hij geen woord, maar slechts onverstaanbaar gegrommel kon voortbrengen. De werkelijk definitieve versie was meesterlijk. De grote bioscopen zagen weinig in de tekenfilm, mede omdat The Jazz Singer met Al Jolson als eerste sprekende speelfilm een enorme kasmagneet was en dat moesten de jongens tenslotte van een sprekende muis nog maar afwachten. Het is het enorme Manhattan's Colony Theatre echter geweest die de knoop doorhakte.
In 1930 vond Disney de animatie van zijn muis geramsd zitten en gaf hem vrij voor strippublicatie. King Features bracht hem in 1934 op de markt.

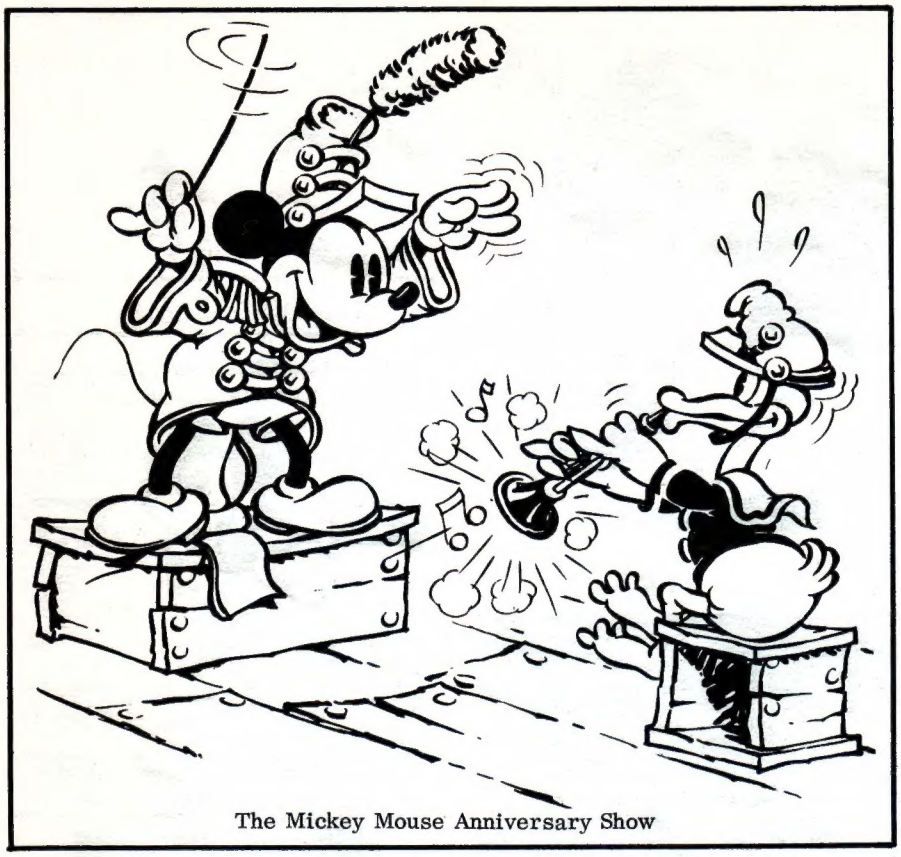

The Mickey Mouse Anniversary Show

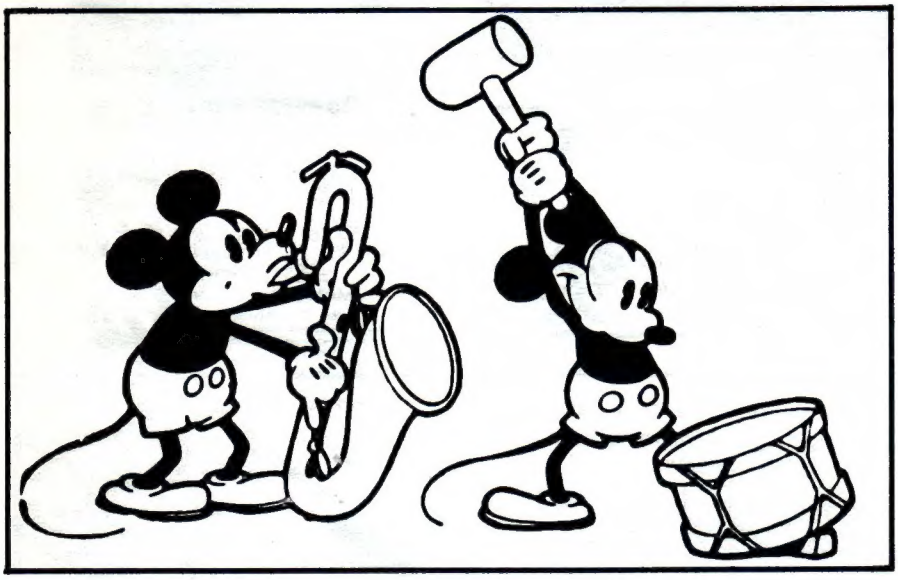

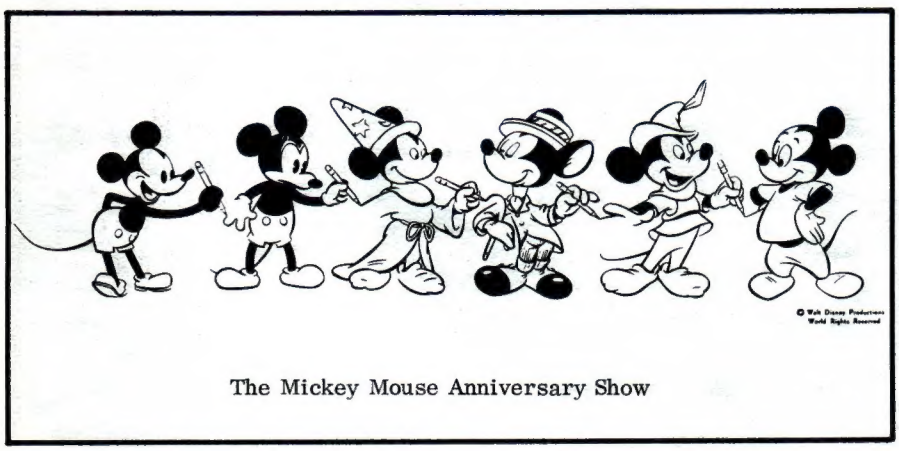

The Mickey Mouse Anniversary Show

In 1935 verscheen de eerste Mouse kleurenprent. De eerste Disney-kleurenfilm was Flowers and Trees, in 1932. De film was al halverwege in zwart/wit opgenomen. Dit materiaal verdween echter in de prullenbak. In 1930 al had Disney kontakt gehad met het scheikundig genie Dr. Herbert Kalmus die een nieuw procede voor kleurenfilms had ontwikkeld waar echter niemand behalve Disney iets in zag. Hij kocht dan ook de rechten voor tekenfilms van Herr Kalmus. Zoals Disney in het prille begin van het geluid vanaf het eerste ogenblik alle mogelijkheden van de zegeningen van deze techniek volledig uitbuitte en functioneel maakte, wist hij ook van het prille begin af wat hij precies met kleur kon doen. Zie de eerste Mouse in kleur The Band Concerto, Rossini's Willem Tell door Mickey gedirigeerd. Let op dat kleurgebruik. Het is geniaal.
Het feit dat in latere films het gamma wat verzacht werd, doet daar niets aan af, en werd mede bepaald door het feit dat je niet een hele bioscoopzaal een hoofdfilm van $1\frac{1}{2}$ uur kunt laten zien met harde kleuren. Disney begreep zeer goed dat hij zijn publiek niet kleurendoof mocht maken, maar voedde het op in kleur.

De wereld raakte al spoedig in de greep van de muis met de mensenhandjes. Queen Mary kwam te laat op een afspraakje omdat ze het slot van Mickey's Nightmare niet wilde missen, George V verdomde het om naar de bioscoop te gaan als er geen Mickey in het voorprogramma zat en in een niet nader te noemen paleis in Madrid hangt Mickey tussen een Rembrandt, een Goya en een Titiaan. Madame Tussaud vervaardigde Mickey in was en de afbetalingsencyclopedea Brittannica wijdt een aardige pagina alleen aan de muis.
Het is ongelooflijk welk een invloed Mickey kreeg op het vooroorlogse en in-oorlogse Amerika. Op een gegeven moment telde de U van S. A. 5000 verschillende artikelen met de afbeelding van Mickey Mouse, waaronder niet met name te noemen gebruiksvoorwerpen die u kunt tegenkomen in het Stripschrift beconcurrerende offsetbladen. Wel noemen we: zeep, lucifers, po's, fototoestellen, wekkers, horloges, kinderjurkjes, truien en ga maar door.
Het eerste Mickeyhorloge kwam in 1932 op de markt tegen de weggooiprijs van $ 1.39. In totaal zijn er 12 horloges en wekkers op de markt gebracht. Een zekere slimme Robert Lesser heeft ze nog allemaal. Prijs $ 5000 met vitrine.
De Amerikaanse voorlichtingsdiensten gebruikten de muis voor instructiefilms. Het beroemde VMSB-245 squadron gebruikte de muis als embleem.
De wereld kent en heeft gekend 1500 Mickeyclubs. De leden ervan noemen

zich Mouseketeers. Ze hebben speciale badges, Mickey Mousehoeden (waanzinnig: half hoofd met oren), een eigen clublied en een speciale handdruk. Leider van al deze clubs is de onnavolgbare Jimmy Dodd met een eigen Mouse televisieprogramma en geweldige helaas in Nederland niet te krijgen muisverhalen op de grammofoonplaat. Wie het lijf op een speciaal Mickeystrandje kan leggen kan daarvoor in Europa terecht in Golf Juan (Zuid-Frankrijk).
De stripmuis komt uit de tekenfilm. Zijn animatie is tot en met uitgeprobeerd. Elke goedwillende tekenaar kan Mickey op papier krijgen, mits hij een stage van een jaar of twee in de Disney-studio's loopt. Het recept is echter eenvoudig. Ook al omdat Disney per veertien dagen 700 voet, dat is meer dan tweehonderd meter moest afleveren. Het hoofd is een cirkel, de snuit een ovaal. De oren blijven cirkels hoe het dier zich ook wendt of keert. Het lichaam een peer, de benen pijpestelen. Grote schoenen alsof het afdragertjes van zijn vader zijn. Omdat Mickey op een mensje moest lijken, kreeg hij handschoentjes met daaronder vier vingertjes. Vijf zou te moeilijk voor de animatie geweest zijn. Een broekje met twee knopen en geen haar en geen plooien in de kleding of uitstekende delen aan het lijf completeren de zaak.
Het resultaat is een gaaf en eenvoudig figuurtje, dat verschillende tekenaars (en geen kleine jongens!) toch voor moeilijkheden zet.
In de loop der jaren is de muis wel veranderd, wat vetter geworden, maar geef mij maar de oermuis.

Het succes van de muis is moeilijk te verklaren. Als we ons toch aan een filosofietje willen wagen kunnen we zeggen dat hij intelligent en gevoelig is. Disney heeft hem zeer bepaald de sensitive held gemaakt. Stupiditeit is op Goofy geladen, het niets kunnen zeggen op Pluto, het zich niet kunnen beheersen (het bevrijdende Kwaakkwaak kwaakkwaak) op Donald. Zij allen zijn de figuranten in een toneel waarop Mickey kan excelleren. Vooral in het begin van het leven van Mickey werden er met deze collega's prachtige volkomen zwart/wit goed/kwaad -spelen opgebouwd. Mickey en Minnie tegen Peg Leg Pete (Boris Boef). Men hoort wel eens verkondigen dat Disney de wereld mooier heeft gemaakt dan ze in werkelijkheid is. Het is niet waar. Mickey kan alleen maar optreden omdat hij het Kwaad moet bestrijden. Peg Leg Pete is inrot, net zo slecht als de heks uit Sneeuwwitje.

Wijsneuzerige stripschappertjes zullen zich misschien afvragen waarom Disney geen beer gecreëerd heeft in plaats van een muis. Beren schijnen nu eenmaal iets te hebben dat goed ligt bij het jeugdig volkje. Ik weet het niet. Een feit is dat Disney wel beren

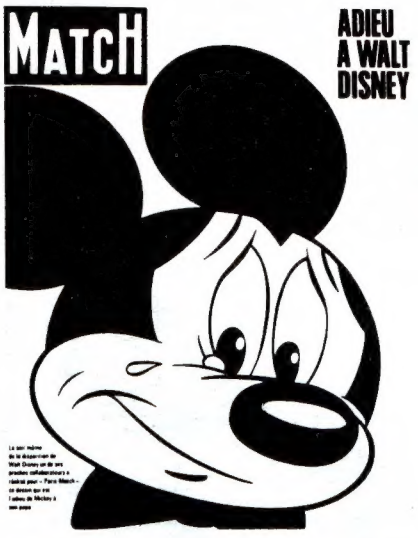

Omslag "Paris Match" bij overlijden van Walt Disney, 15 december 1966

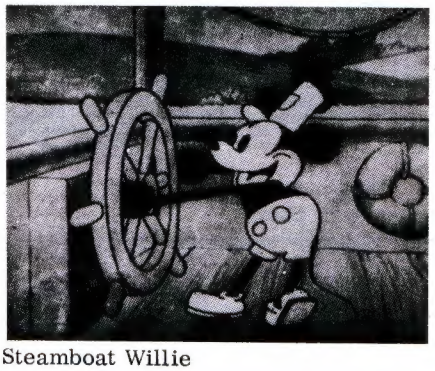

Steamboat Willie

Mickey and the Beanstalk 1947

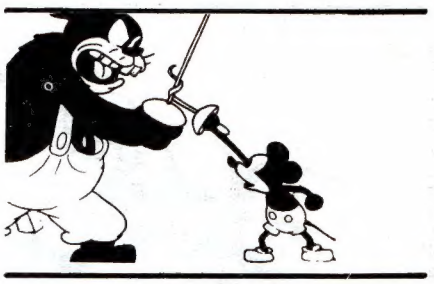

The Gallopin' Gaucho

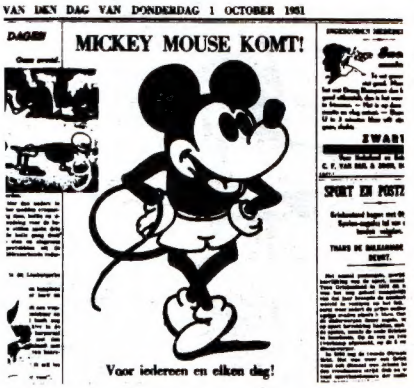

aankondiging Mickey-strip, oktober 1931, in het Nieuws van de Dag

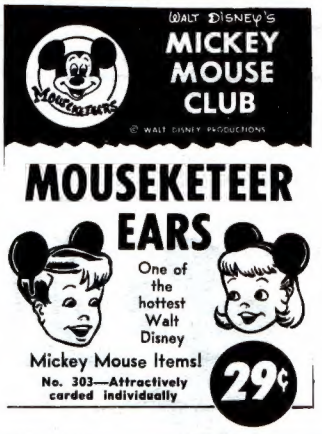

advertentie voor Mickey's oren

getekend heeft volgens het bouwschema van Mickey. Maar de echte Disneyberen zijn vreselijk onsympathiek en Mickey krijgt er meer dan eens mee te maken. De Disneybewerkingen beren uit de wereldliteratuur (Winnie the Pooh - A.A. Milnes -, Brer Bear - Joël Chandler -, Bongo - Sinclar Lewis -, Baloe - R. Kipling) hebben wel aardige tot sympathieke of slimme trekken. Disneys eigen grizzlys en ijsberen zijn echter kwijlende, bloedstollende monsters. In Fun and Fancy Free (1947) krijgt Bongo het circusbeertje van Lewis het zelfs aan de stok met Lump Jaw van Disney. Lump Jaw verliest. Het kwaad verliest.

Een lijst van alle op de wereld verschenen Mickey Mousestrips valt niet te maken. Interessanter is een lijst van de muisfilms omdat die films tenslotte aan de basis van de strips liggen.

Henk Albers

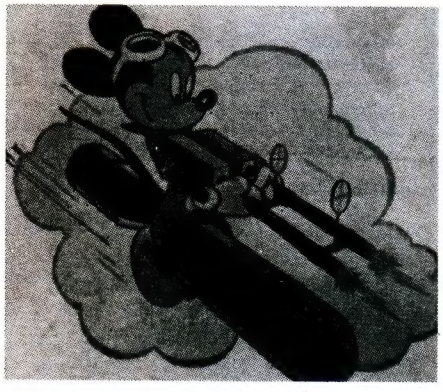

Mickey tegen de Jappen. Het Marines' air squadron VMSB-245 hadden dit embleem op hun vliegtuigen.

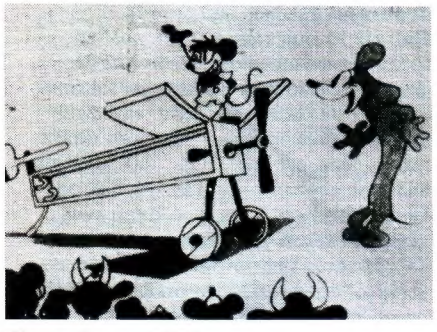

Plane Crazy 1928

Lucifersomslag uit 1932

m·m·films

Plane Crazy 1928
The Gallopin' Gaucho
Steamboat Willie 1928
(eerste geluidsfilm)
Barnyard Battle 1929
When the Cat's Away
The Karnival Kid
Mickey's Follies
The Opry House
The Jazz Fool
The Barn Dance
Jungle Rhythm
1930
Wild Waves
The Haunted House
The Barnyard Concert
The Fire Fighters
Fiddling Around Plow Boy
The Shindig
The Cactus Kid
The Chain Gang
The Gorilla Mystery
Mickey's Choo Choo
The Picnic
Pioneer Days
El Terrible Toreador
1931
The Birthday Party
Traffic Troubles
The Castaway
The Moose Hunt
The Delivery Boy
Mickey Steps Out
Blue Rhythm
Fishin' Around
The Barnyard Broadcast
Mickey Cuts Up
The Beach Party
Mickey's Orphan
1932
The Duck Hunt
The Grocery Boy
The Mad Dog
Barnyard Olympics
Mickey's Revue
Musical Farmer
Mickey in Arabia
Mickey's Nightmare
Trader Mickey
The Whopee Party
The Wayward Canary
Touchdown Mickey
The Klondike Kid
Mickey's Good Deed
Building a Building
1933
The Mad Doctor
Mickey's Pal Pluto
Mickey's Mellerdrammer
Ye Olden Days
The Mail Pilot
Mickey's Gala Premiere
Mickey's Mechanical Man
Puppy Love
The Steeplechase
The Pet Store
Giantland
1934
Shanghaied
Playful Pluto
Camping Out
Gulliver Mickey
Mickey's Steamroller
Orphan's Benefit
Mickey Plays Papa
The Dognapper
Two Gun Mickey
1935
Mickey's Man Friday
The Band Concert
Mickey's Service Station
Mickey's Kangaroo
Mickey's Garden
Mickey's Fire Brigade
Pluto's Judgment Day
1936
Mickey's Polo Team
Mickey's Grand Opera
Thru The Mirror
Moving Day
Mickey's Rival
Alpine Climbers
Mickey's Circus
Mickey's Elephant
The Worm Turns
Mother Pluto
1937
Magician Mickey
Moose Hunters
Mickey's Amateurs
Clock Cleaners
Hawaiian Holiday
Lonesome Ghosts
1938
Boat Builders
Mickey's Trailer
Mickey's Parrot
Brave Little Tailor
1939
Society Dog Show
Mickey's Surprise Party
The Pointer
1940
Mr. Mouse Takes A Trip
Tugboat Mickey
Mickey's Magic Lamp
1941
The Little Whirlwind
Canine Caddy
The Nifty Nineties
Orphan's Benefit
Lend a Paw
Mickey's Birthday Party
1942
Symphony Hour
1946
Squatter's Rights
1947
Mickey And The Beanstalk
Mickey Down Under
Mickey's Delayed Date
1948
Mickey And The Seal
1950
R'coon Dog
1952
Pluto's Christmas
The Simple Things
Pluto's Party

reaktie

DICk MATENA

op

«strips leren maken»

Enige tijd geleden reeds ontvingen wij een reaktie van Dick Matena op de inleiding 'Strips leren maken' in Stripschrift 14.
Hieronder drukken wij gedeelten uit dit artikel af, telkens gevolgd door Matena's commentaar.

Dit is natuurlijk in de eerste plaats een kwestie van vraag en aanbod: als de behoefte aan striptekenaars genoeg zou stijgen, kwam er echt wel een opleidingsmogelijkheid. Het zou te ver voeren om hier na te gaan hoe het komt dat er zo weinig vraag is naar strips van eigen bodem. Evenals bij de Nederlandse speelfilm wreekt zich hier ongetwijfeld de geringe omvang van ons taalgebied.

De geringe omvang van ons taalgebied heeft geen fluit te maken met de kwestie van vraag en aanbod, evenmin als met de kwestie dat er weinig vraag is naar strips van eigen bodem. Het enige kriterium is kwaliteit en als er geen vraag is naar Hollandse strips, komt dat omdat de kwaliteit van het Hollandse stripwerk internationaal gezien vaak beneden peil is.

Men vraagt trouwens nergens of een strip Hollands is, zoals het ook onbelangrijk is of hij Chinees of Spaans is. Men vraagt alleen of een strip goed is en is dat zo, dan plaatst men hem, óók een Hollandse strip.

;

;

Het gevolg is in ieder geval dat een aspirant-striptekenaar heel wat hindernissen op zijn weg ontmoet. Het secretariaat van Het Stripschap ontvangt met hardnekkige regelmaat brieven die daarvan getuigen.

Dat een aspirant-striptekenaar heel wat hindernissen ontmoet is geleuter. De kwaliteit van de asp-striptekenaar is, zoals ondergetekende uit ervaring weet, voor 99, 9% van een peil, waar de honden geen brood van lusten.
Dat deze asp-striptekenaars voor hindernissen komen te staan die ze goddank nooit zullen nemen, is uitsluitend een gevolg van hun bedroevend gebrek aan talent.
Dat zij te bot zijn om dit zelf in te zien en van anderen de harde waarheid moeten horen, is tekenend voor de mentaliteit van deze asp-striptekenaars. Te vaak denkt men: Een stripje? Oh, dat tekenen wij wel even; volkomen uit het oog verliezend dat, voor je even een stripje tekent (als zoiets ooit mogelijk zou zijn) je het ambacht striptekenen volledig onder de knie moet hebben, een kwestie waar zelfs natuurtalenten 6 à 7 jaar voor nodig hebben, en dan verder nog hun hele leven om de verworvenheden, die tot dan zuiver technisch zijn, creatief in de een of andere strip om te zetten, hetgeen zelfs bij deze groep een uiterst klein percentage lukt. En van dat kleine percentage zijn er dan misschien maar 1 of 2 die erin slagen een, wat men noemt, "grote" strip te maken. Striptekenen is geen glamourvak, maar een moeilijk en keihard ambacht. De 0, 1% van de aspirant-striptekenaars, die wel talent hebben, ontmoeten geen hin-

dernissen, behalve dan die welke betrekking hebben op het onder de knie krijgen van het vak. Maar nimmer publiciteits-hindernissen, noch hier, noch elders.

Met dat al zal het de lezer inmiddels wel duidelijk zijn geworden dat hij van ons geen zaligmakend antwoord hoeft te verwachten op zijn vraag hoe hij strips kan leren maken. Zo onthouden we ons hier ook van een mening over oefenen in workshopverband.

Striptekenen in workshopverband is een modeverschijnsel, gelijk strip willen tekenen van Jan en Alleman dat op het ogenblik is. Striptekenen is per definitie een introverte zaak, die je alleen of met een medewerker moet uitknobbelen. Filosoferen en ouwehoeren over strip, zoals in bovenbeschreven "nood" verband onherroepelijk zal gaan gebeuren, is leuk voor de borreltafel, maar zet bij het creëren en tekenen van een strip geen enkele zode aan de dijk.

Wél wagen wij ons aan enige ongetwijfeld voor bestrijding vatbare stellingen:

1. Ieder talent heeft weerwerk nodig: ook een striptekenaar kan het niet stellen zonder iemand die bereid is om als klankbodem te fungeren en hem van tijd tot tijd gevoelig tegen de schenen te schoppen. Voor het zoeken van zo iemand kan men het beste iemand zoeken met eigenschappen waar men zelf niet over beschikt. Vreest men, na enige tijd „droog te zullen lopen", dan probeert men aan een ideeënman te komen. Voelt men dat zijn dialogen houterig klinken, dan ligt het voor de hand dat men een partner tracht op te sporen die zijn taal beter beheerst. Is men te ongeduldig voor het uitwerken van zijn ideeën, dan streeft men op dát vlak naar assistentie. Mist men de zelfdiscipline om zich aan een werkschema te houden, dan moet men het meer van het organisatietype hebben. En is men zich ervan bewust dat men onvoldoende is opgewassen tegen de barre buitenwereld, de „uitzuigende uitgevers", de „handige handelaars", dan meet men zich eventueel gezamenlijk — een manager/promotor aan.

Ieder talent heeft weerwerk nodig, zeker. Ieder niet-talent heeft ook weerwerk nodig, al was het alleen maar om er op gewezen te worden dat er nog veel ander werk op deze aardkloot te doen is, waar men anderen gelukkig mee kan maken. Vreest men na enige tijd, haha, droog te zullen vallen, dan kan men beter helemaal niet beginnen en zich beter met het eenvoudiger masturbatiewerk bezighouden.
Voelt men dat zijn dialogen houterig klinken, dan legge men de veder weg en stopt eenvoudig het dialoog-schrijven, omdat men dat dan ook wel nooit zal leren, of men volge een cursus in welsprekendheid, want een houterig dialoogschrijver is doodeenvoudig ook een houterig prater.
Is men te ongeduldig voor het uitwerken van zijn, haha, ideeën, dan dient men de reklame in te gaan, aangezien het daar sterft van ideeën-uitwerkers; zelfs voor mensen die helemaal geen ideeën hebben, is altijd wel een uitwerker aanwezig. Bij strip is het nou eenmaal een feit dat men pas met uitwerkers gaat werken, als men zelf, alleen, een strip gemaakt heeft die de top gehaald heeft.
En kan men niet tegen de barre buitenwereld, dan stoppe men onmiddellijk, want het aanschaffen van een manager is slechts te bekostigen voor zeer geslaagde, rijke striptekenaars. Laat men toch het inkomen van een eenvoudig striptekenaar niet overschatten en trek van de bedragen die u hoort, altijd ongeveer de helft af, want ook striptekenaars-schrijvers hebben hun trots.

2. Een dagstrip is niet eerder voor publikatie rijp dan nadat er drie verhalen à plm. 75 afleveringen volledig persklaar zijn uitgewerkt, waar ten minste drie deskundigen hun licht over hebben laten schijnen.

Waar men de informatie van drie verhalen voorsprong en drie deskundigen vandaan heeft, zal mij wel altijd een raadsel blijven, hoewel ik sterke verdenkingen heb.
Overigens is het wel de wensdroom van de Syndicates, en God helpe de uitgever die star aan deze droom vasthoudt. Zijn faillisement staat voor de deur.

Iedereen, die zijn strips geheel zelfstandig maakt, loopt vroeger of later droog: geen mens kan het opbrengen tot in lengte van jaren alle facetten van zijn werk onverflauwend te beheersen.
Het gevolg ligt voor de hand: voor objectieve buitenstaanders laat de kwaliteit zich weergeven als een voortdurend dalende lijn. Voor de tekenaar/schrijver leidt dit tot een vicieuze cirkel: het honorarium van de krant die hem de hand boven het hoofd houdt, omdat hij zo'n beste kerel is, omdat de lezers zo aan zijn strip gewend zijn of om beide redenen, is niet toereikend om er tevens toelevering van fris bloed uit te bekostigen. Bijgevolg is doorverkoop aan andere bladen vrijwel ondenkbaar. Laat de krant zo'n striptekenaar vallen, dan is hij nergens meer. Tijdige sanering van een drooggelopen strip is dan ook in het belang van alle betrokkenen — niet in de laatste plaats de lezer.

Met het laatste gedeelte van het artikel is ondergetekende het tot op zekere hoogte eens. Alleen zou hij graag de naam willen weten van die vriendelijke, filantropische krant, die zijn tekenaar zo'n beste kerel vindt.
Als slechte strips te lang lopen, is dat gewoon laksheid van de kranten. Bij weekbladen treft men deze laksheid niet aan. Daarbij hebben kranten op het ogenblik weinig aanbod omdat de dagstrip momenteel (en dat zal eens wel weer veranderen) bij tekenaars niet zo in de gratie is.

Een bijzonder aardig initiatief is het publiceren van beginwerk van striptekenaars, al was het alleen maar dat ook het publiek nu de wanhoop eens kan aanschouwen, die regelmatig terecht komt op redaktietafels.
Dat deze jongens oefenen, natuurlijk, dat heb ik en dat heeft iedere striptekenaar gedaan. Wel hebben wij dat in de stille anonimiteit van ver van de bewoonde wereld afgelegen kamertjes gedaan, omdat niemand gediend is van de barensweeën van een beginner. Enige kritiek en zelfbeheersing doet het talent precies weten wanneer hij publiceer-rijp is. Zijn vuiltjes stopt hij in een kast om er later, alleen, nog eens vertederd naar te kijken en te zeggen: "Ach, ach, wat was ik toen toch slecht." Later, als hij het geluk heeft gehad, die "grote" strip te maken, dan wil hij misschien, na lang aarzelen, zijn bewonderaars, die dan en pàs dan terecht interesse daarin hebben, zijn jeugdwerk tonen.
Niemand, en de beginner zelf het minst, is gediend met deze slecht geformuleerde en vertelde puberteitskrampjes. Dat ik er toch een voorstander van ben dit te continueren, is dat slechts paardemiddelen, en dan nog misschien, deze mensen kunnen behoeden voor een lang en ongelukkig leven.

Dick Matena

In de reeks Erosklassiek, een uitgave van Classics Nederland, zijn thans verschenen De memoires van Casanova en Drie verhalen van Guy de Maupassant.
De erotische verhalen zijn gegoten in de vorm van fotostrips met balloons. Wat ons overigens wel opvalt in deze kleurrijke albums: de wellustig gevormde dames die in de verhalen hun pikante rol spelen, worden zo vaak als maar mogelijk is naakt afgebeeld (nou ja, niet hélemáál; een nonchalant neergelegde hand, een slim opgetrokken been of een stukje beddegoed zorgen er steeds voor dat we niet alles te zien krijgen!). De heren der schepping echter schijnen in alle mogelijke en onmogelijke situaties maar zo nodig al hun kleren te moeten aanhouden! Toch beleeft zo'n man dan, tezamen met zijn naakte partner, uren 'vol vervoering van bovenmenselijk genot'. Hoogstens wordt het stoere bovenlijf ontbloot, en als er dan al de indruk wordt gewekt dat ook de man in al zijn naakte glorie aan het genieten is, wordt zijn onderlijf kuis bedekt met een dekentje. Enfin, wie ƒ 4, 90 overheeft voor dit soort huichelachtige erotiek, weet wat-ie moet kopen.

Strip voor Strip: het Nederlandse beeldverhaal

In oktober verschijnt Strip voor Strip, een boek over het Nederlandse beeldverhaal, dat door samenstellers Kees Kousemaker en Maria Willems als volgt wordt aangekondigd: 'Strip voor Strip is een verkenningstocht in de speelse wereld van het stripverhaal, met een kort oponthoud in de lage landen.'
Het boek gaat in de boekhandel ƒ 15, - kosten. Als u echter vóór 20 september a.s. inschrijft, krijgt u Strip voor Strip voor ƒ 12, 50 in handen. Dit inschrijven kan gebeuren door het bedrag van ƒ 12, 50 over te maken op giro 471636 t.n.v. C. Kousemaker, Kerkstraat 104, Amsterdam, onder vermelding 'Strip voor Strip'.
In ons volgend nummer hopen wij u meer over dit belangrijke boekwerk te kunnen vertellen.

Het Franse compilatiewerk Les copains de votre enfance, dat in 1963 bij Denoël in Parijs verscheen, werd onlangs herdrukt en is zijn 28.85 nieuwe Franse franken dubbel en dwars waard.
Verder attenderen wij u op: Comment on devient créateur de bandes dessinées (MS 120), waarin Franquin 84 bladzijden aan het woord is over humoristische strips en Gillain 60 bladzijden over realistische strips.

En dan zijn er nog 30 bladzijden praktische aanwijzingen. Verder wemelt het van foto's en reprodukties uit de werken der beide meesters, zowel in zwart/wit als in kleur. Het werk verscheen enige maanden geleden als Marabout paperback en kost in België 60 Frank oftewel ƒ 4, 50.
Wat de vraag overigens weer actueel maakt, van welke werkjes Gérard nu eigenlijk Nederlandse versies uitbrengt: ook Blanchard's voortreffelijke La Bande Dessinée (MU 179) is nog steeds alleen in het Frans te koop.

BRIDGE STRIP

Nauwelijks heeft de "toegepaste" strip Plant-aardigheden van het duo Blase-Hohmann zich in juni op de lijst van meest verkochte boeken - op de voet gevolgd door Toonders Goede vader - een derde plaats weten te verwerven, of opnieuw bereikt een toegepaste strip de boekhandel: de voortreffelijk uitgevoerde Bridge-strip die sinds jaar en dag in De Telegraaf staat.

Evenals dat bij Rupert het geval is, berusten de auteursrechten van deze in oorsprong Engelse strip bij Beaverbrook Newspapers Ltd. Aan de Nederlandse versie is heel wat talent te pas gekomen: allereerst bridgedocent Jeremy Flint, naar wie de Flint-Conventie is genoemd die voor het eerst werd gebruikt tijdens de Olympiade van 1960. Vervolgens Iain Reid die de strips ontwierp en de teksten schreef. Daarna striptekenaar Horak. Ook D. Koeman die de stripteksten vertaalde en last-but-not-least Herman Filarski die de teksten in eerste instantie voor Telegraaflezers bewerkte en nu dus voor iedereen - ongeacht of men nog nooit bridge heeft gespeeld, dan wel of men het al een beetje speelt. Wie zich in de speeltafelavonturen van Susy, Hans, Lies en Leo wil verdiepen, moet daar wèl ƒ 6, 90 voor over hebben. Dit begin van een kleine revolutie in de benadering van de voorheen meest nogal dorre theorie is dat bedrag ten volle waard.

Peanuts en Pola

Sedert begin juli kunnen liefhebbers van Charlie Brown, Lucy, Snoopy en Linus bij kantoorboekhandel en warenhuis terecht voor de Peanuts Gallery. Deze omvat allereerst een reeks van niet minder dan 22 wenskaarten die in prijs uiteenlopen van ƒ 1, - tot ƒ 2, 50 en die bedragen in de meeste gevallen ook waard zijn. In oorsprong Amerikaans werden de teksten voor ons land door Alexander Pola bewerkt en, tezamen met versies voor vrijwel alle andere Europese landen, in West Duitsland gedrukt. Er zijn wenskaarten voor al dan niet vergeten verjaardagen, gunstig verlopen examens en om iemand beterschap te wensen. Sommige kunnen zelfs bewegen.
Verder kan men Peanuts-postpapier in eindeloze variatie kopen: dozen à ƒ 3, 50 met 12 x Lucy of 12 x Snoopy of 12 x Charlie Brown of 12x Linus, maar ook mapjes à ƒ 2, 50 met 20 vel. Voor kleine briefjes zijn er draagtasjes à ƒ 2, 95 met 3 x 4 verschillende "notelets". En vier grote 40-vels blocnotes à ƒ 1, 95 en vier kleine 24-vels dito's à ƒ 1, -, een en ander te beschrijven met Peanuts-viltstiften in vierkleuren à ƒ 0, 50.
Maar ook aan feestjes komen Peanuts-papierwaren te pas, luistert u maar: op papieren tafelkleed à ƒ 4, - (van 1, 50 x 2.60 m) doorlopende strips - naast de Peanuts bordjes (8 kleine voor ƒ 1, 75 of 8 grotere voor ƒ 2, 25) staan Peanuts-bekers van 8 voor ƒ 2, 25 en liggen Peanuts-servetjes (20 grote voor ƒ 2, 25 of 20 kleine voor ƒ 1, 75). Het is, als we ons die opmerking mogen veroorloven, méér iets voor kleine kinderen. Want kunt u zich een volwassene voorstellen die zijn taartmond aan een Peanuts-servetje afveegt? Nee toch zeker?
Die steekt zo'n servetje ogenblikkelijk in zijn zak en zit dan toch weer zonder, zodat men er het beste meteen maar een flinke voorraad blanco servetten náást kan zetten. Gek eigenlijk hoe Schulz je helemaal laat vergeten dat Peanut doodgewoon pinda betekent.....

Dolle Mina en de dwarse dwergen.

'Hoe zou ú het vinden als uw zoon met een meisje trouwde?' staat te lezen op het omslag van het eerste "Evolutie"-nummer, dwars blad van Dolle Mina.
Evolutie was de naam van het lijfblad van Wilhelmina Drucker, voorgangster van de Dolle Mina's. Doel van het blad is; het geven van interne informatie aan elkaar, het melding maken van groeperingen met aanverwante strijdpunten en ook het scholen van ons zelf, aldus lezen wij in de redaktionele inleiding. Het 'dwars' slaat niet alleen op de mentaliteit, maar ook op de drukwijze van het Dolle Mina-blad. Dolle Mina begeeft zich in dit nummer ook op het terrein van de strip. Zij heeft namelijk een in stripvorm gegoten versie gemaakt van Sneeuwwitje en de Zeven Dwergen, geheten 'Hans en de Zeven Manwijvies'.
Het stripverhaal vertelt de lotgevallen van ene Hans, die als kleuter het liefst met poppen speelt, later op school niet wil vechten en voetballen, en nog later op kantoor behulpzaam en collegiaal is. De arme Hans, die inmiddels uiterlijk een echte MAN is geworden, wordt door niemand voor vol aangezien. Op een goeje dag gaat hij uit wandelen, verdwaalt in een uiteraard donker bos, en komt terecht bij de zeven manwijvies.
Hij wordt door de manwijvies in de watten gelegd, maar daar staat tegenover dat-ie moet wassen, koken, strijken, bedden opmaken, boenen, schrobben, sokken stoppen, enz. enz. Op een dag weet een 'grote verleider' hem een superwitwitterwasser aan te smeren. Wanneer Hans het apparaat wil gaan gebruiken, krijgt hij een elektrische schok, en de manwijvies vinden hem 's avonds levenloos op de grond liggen. Ze leggen hem in een glazen kist en laten hun tranen de vrije loop. Een meisje uit de grote stad komt op hun geween af en hoort het hele verhaal. Mina (want zo heet ze natuurlijk) wordt dan heel boos en zegt dat de manwijvies Hans wel eens een handje hadden kunnen helpen, zodat hij ook eens wat leuker werk had kunnen doen.....
Mina kust Hans, Hans ontwaakt, en ze besluiten voortaan alles samen te doen, werken, huishouding, kinderen opvoeden, en daardoor leefden zij nog lang en gelukkig en zijn een voorbeeld voor heel veel anderen.....
Voor de Dolle Minaas onder onze lezers: het blad kost ƒ 1, 50 en is te verkrijgen bij de boekhandel.

VOOR REALISTISCHE STRIP-TEKENAARS

Bij Visual Publications, 8-10 Parkway, London N.W. 1, is een uniek standaardwerk aan het verschijnen: de fotograaf Michael Dunne heeft daarvoor duizenden foto's gemaakt van mannelijke en vrouwelijke modellen in honderden verschillende houdingen, zoals staan, lopen, rennen, zitten, liggen, knielen, springen, klimmen, volledig gekleed wezen, half uitgekleed zijn, helemaal bloot zijn, een ladder bestijgen, in en uit een auto, bed of bad stappen, winkelen en wassen. Verder kom je alle denkbare handen tegen die iets vasthouden, ergens naar toe wijzen, verstelwerk doen, schrijven en spelen.

De eerste serie van 7000 foto's, ondergebracht in drie kloeke delen, komt omgerekend op ƒ 260, --. Iedere figuur is gemiddeld 7½ à 10 cm hoog. En dan te bedenken dat er nog vier van die series in aantocht zijn: met gezichtsuitdrukkingen, groepen, ouden van dagen, mannen met baarden, dikke, dunne, grappige, ernstige, kinderen, babies, politieagenten, musici, verpleegsters, schilders, schoenmakers, voetballers en scheidsrechters. Al met al reuze handig voor realistische striptekenaars. Een folder kost niets.

Adres: Visual Publications Ltd., 8-10 Parkway, London N.W. 1, England.

Bij M. Jerry Bails, P.O. Box 7499, Northend Station, Detroit, Michigan 48202, kunt u bestellen: "The Collector's Guide - the first heroic age". Het boek telt 88 pagina's en geeft een overzicht van alle superhelden die in comic books zijn verschenen tussen 1934 en 1945.
Het bevat meer dan 700 titels en 500 artisten; prijs 5 dollar.

Phénix nous écrit.

Bij uitgeverij Futuropolis, 122 rue du Théatre, Paris 15e, is verschenen de 1e editie van Popeye, door Segar, getiteld "La vallée noire". Hierin heruitgaven uit 1934; prijs 18 Fr.

In november zal verschijnen het 2e Barbarella-album van Jean-Claude Forest, onder de titel "Les nouvelles aventures de Barbarella".

Duitse stripuitgaven

Bij SCHERZ Verlag, München, verscheen 'n zéér vrije bewerking van Wilhelm Busch's kwajongens-strip "Max und Moritz". Klaus Budzinski en Rainer Hachfeld hertekenden en herschreven deze "Bubengeschichte in sieben Streichen" die uitkwam onder de titel "Marx und Maoritz - für Erwachsene umfunktioniert".

Politieke slachtoffers in deze zeer hedendaagse bewerking: oorlogsweduwe Grete, Axel Bild, de tegen studenteninspraak gekante Professor Lämpel, Onkel Franz (Joseph Strauss) en tenslotte zomaar 'n werknemer die op gruwelijke wijze een eind maakt aan de steken van het duo.
Prijs voor 50 vierkleuren pagina's politieke satire: DM 9,80.

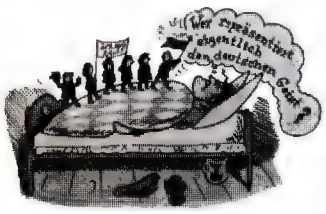

Van de ontelbare streken die Wilhelm Busch Max und Moritz liet beleven, zijn er zeven het meest gepubliceerd en dus het bekendst geworden. Wij moesten aan de vijfde denken toen ons Volker Ernstings cartoonbundeltje ... und läuft und läuft und läuft! onder ogen kwam. Dit boekje is verschenen bij Bärmeister & Nikel in Frankfurt am Main en kost in Duitsland DM 6.80. Iedere Volkswagenbezitter zal men er ongetwijfeld een plezier mee doen, want het staat boordevol grapjes over die "Made in Germany"-kever.
In die vijfde streek dan heet het: Denkt euch nur, welch' schlechter Witz, Machten sie mit Onkel Fritz! Men ziet dan in de loop van vijftien prenten hoe Max en Moritz allemaal kevers uit een boom schudden, deze in zakjes stoppen en ze dan onder de deken van het bed van Onkel Fritz vrijlaten. De niets vermoedende oom begeeft zich ter ruste en is diep in slaap wanneer de kevers hun schuilplaats een voor een verlaten. Hoe de geschiedenis verder verloopt, laat zich raden. Volker Ernsting nu heeft het begin er afgelaten, kennelijk omdat dit bekend genoeg wordt verondersteld. Des te verrassender werken dan ook de kevers die hij laat optreden.

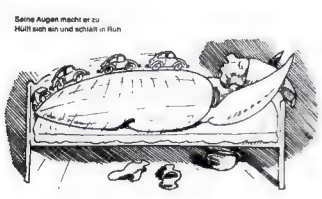

P.S. Voor het geval u zich verder in M & M wilt verdiepen: een zeer volledige Duitse uitgave lag onlangs nog bij De Slegte, terwijl Bertus Aafjes ze tot Zwarte Beertje 780 bewerkte, dat zo hier en daar nog in een achterafboekwinkeltje blijkt te liggen, maar bij Bruna allang is uitverkocht.

MOUSE HAUSSE

In Nederland is Mickey Mouse alleen in Donald Duck te vinden. Maar in Londen zie je 'm overal! Maar dan ook overal! Er zijn daar te koop: Mickey Mouse horloges (waterproof, shockproof enz. ƒ 100,-), Mickey & Minnie Mouse jasjes van Technicolor metaal-leer (ƒ 50,-),

Mickey Mouse stoelen (bij Mr. Freedom, 430 King's Road, S.W. 10; ƒ 60,-), Minnie Mouse schoenen (van die héle plompe, ƒ 100,-), Mickey Mouse overhemden van geel katoen met bijpassende das (ƒ 60,-) en.... Mickey Mouse handschoenen van wit canvas met vulling, felrode knoop en (natuurlijk) maar vier vingers.

Zegt de 28-jarige Tony Roberts, een van de makers van al dat begeerlijks: "Mickey Mouse is het symbool van Amerika en hij begint nu een universeel vredes-symbool te worden. De felle, primaire Disney-kleuren zijn het helemaal na al die moeilijke hippie-toestanden".

Dezer dagen verschijnt bij Candy-uitgever P.J. Muller voor het eerst een bundel strips die eerder zijn verschenen in Chick (!) en Aloha.
Het betreft hier Theo van den Boogaards Ans en Hans. Publicatie geschiedt in albumformaat, terwijl de prijs naar schatting ƒ 5,-- zal bedragen.

Mickey Mouse in Skrien

In no. 15 van Skrien, filmschrift, staat een groot artikel over Mickey Mouse, met fijne foto's. Dit nummer is begin september verschenen.
Skrien is een uitgave van een aantal leerlingen van de Filmacademie in Amsterdam. Het is in de boekhandel verkrijgbaar en kost ƒ 1,-.
Het redaktieadres van Skrien, dat tien maal per jaar verschijnt, is C. Dirkszstraat 5, Amsterdam.

Liefhebbers van strips met veel bloot kunnen in hun boekhandel eens vragen naar Sussie, een stripboekje met 32 zwart-wit tekeningen. De strip begint met een liftende Sussie, en eindigt met een Sussie die er vandoor gaat met de auto, waarin ze een lift kreeg aangeboden.

Wat zich daartussenin afspeelt moet u zelf maar eens bekijken (voor ƒ 1,25). Tekenaar en uitgever van Sussie zijn ons niet bekend.

leuterlussies

OVER KRAZY KAT

Nauwelijks heeft Rudolf Geel de hoofdfiguren van Astérix blootgelegd, óf hij vergast ons opnieuw in De Gids (No. 6, 1970) op een strip-analyse, ditmaal Krazy Kat. Eerlijk gezegd valt het betoog ons (voor het eerst) een beetje tegen, misschien wel omdat Geel bijna de helft van de hem ter beschikking staande ruimte nodig heeft voor een aanloop die zelfs zijdelings met het onderwerp niets uitstaande heeft. Laat Geel, ook als hij vreest dat zijn artikel wat kort uitvalt, gerust meteen terzake komen. Het is immers juist de spitsheid van zijn redeneertrant die hem toegewijde aanhangers heeft verschaft. Willem Duys, Fred Polak en De Telegraaf kunnen dan in een afzonderlijke verhandeling figureren. Wat natuurlijk niet wegneemt dat iedere Krazy Kat-specialist zich die aflevering van De Gids onverwijld hoort aan te schaffen. Waar zou hij anders ooit lezen dat geestelijke Krazy Kat-vader George Herrimen de James Joyce onder de striptekenaars is?

phf

Handelsmerk voor Pogo

Reclamebureau Van Velzen in Rotterdam ontwierp voor Pogo Geluid een nieuw handelsmerk in bruin en oranje. Pogo Geluid houdt zich onder meer bezig met geluidsinstallaties, studio-opnamen en reportagediensten.

Jippie in de Volkskrant.

Jippie, de meest maffe koiboi die er ooit in het Wilde Westen heeft rondgelopen (aldus de Volkskrant) beleeft sinds begin juni zijn merkwaardige avonturen op de strippagina van deze krant.

JIPPIE HIMSELF

De strip Jippie, van de Amerikaan Tom Ryan, heeft de plaats ingenomen van professor Cumulus. Jippie, wiens paard "Snelle Mustang" heet (dat 'snel' moet met de nodige kilo's zout genomen worden), wordt omringd door een aantal illustere figuren. Rechter Leiperd b.v. is zo'n fraaie figuur; fikse boetes deelt hij uit, ook al is de beklaagde zo onschuldig als een pasgeboren baby, want, zo redeneert de rechter dan: "Je melis staat me niet aan en van de wind kan ik niet leven". Dan is er Tante Hillbill, niet meer zo piep, maar nog immer zeer trouwlustig, tot grote wanhoop van de mannen, op wie ze jacht maakt; doodgraver Wormhout: "U legt ze neer, ik stop ze eronder, billijk en toch niet duur": en Slange de bankrover, die keer op keer beterschap belooft, maar ja, als de centjes op zijn, moet-ie toch weer aan de slag!.
Over de gehele wereld genieten lezers van honderd-en-één kranten van deze doldwaze western.

Onze zeer geachte stripschepper Vandersteen heeft zich op de problematiek van de luchtvervuiling, het lawaai, de sociale noden en het generatie - konflikt geworpen in zijn nieuwe verhaal met Suske en Wiske. Lambiek heeft het zwaar te verduren onder de aanvallen van de twee "provokes" die op deskundige wijze bij hun aksies tegen het gezag door niemand minder dan Schanulleke worden geleid. Hoe dit afloopt blijft nog even een vraag. Krijgen we een wijze les? Het verhaal staat in het Limburgs Dagblad (je weet wel: de beste stripkrant van Nederland) en heet "Twee Toffe Totems".

Gelijktijdig met dit Stripschrift worden in Amsterdam en omgeving honderdduizenden Artis moet blijven- kranten uitgedeeld. Naast veel anders staat er een volledig stripverhaal van Johnn Bakker in over een buitenaardswezentje dat in Artis terecht komt en zowel met de mensen als met de dieren blijkt te kunnen praten. Hij beleeft allerlei avonturen in een geheel met Artis moet blijven- affiches volgeplakte stad en benadert tenslotte de regering. De strip eindigt met beelden van ministers die, bijkans onder vrachten protestbrieven bedolven, hun portefeuilles trekken om de nood te lenigen! Als voorlichtingsmedium heeft de strip zijn intrede nu toch wel definitief gedaan.

STRIPWINKEL 'PANDA'

Ook Den Haag is eindelijk een stripantikwariaat rijk. Sinds twee maanden al kan men iedere dag (behalve zondags) terecht in de stripwinkel 'Panda', aan de Frederikstraat 151. Van 10.00 tot 18.00 uur kan men daar rondsnuffelen in oude stripverhalen: Suske en Wiske, Lucky Luke, Buck Danny, Tom Poes, Panda, Kappie, Kapitein Rob, Eric de Noorman, Asterix, enz.
Ook stripbladen worden in 'Panda' verkocht.

In Kuifje no. 30 van 28 juli is onder de titel Comics USA een voortreffelijke geschiedenis - in - vervolgen gestart van de Amerikaanse strip. Auteur is Maurice Horn, medevoorzitter van de Society for Comic Arts Research and Preservation, niet de eerste de beste dus.
Bij ons weten is dit de eerste keer dat deze geschiedenis in het Nederlands wordt geschreven. Hoe lang de serie wordt voortgezet was bij het ter perse gaan van dit Stripschrift nog niet bekend.
In ieder geval kunnen oude nummers van Kuifje worden besteld bij Postbus 2344 in Utrecht (telefoon (030) 16742).

ROB, ERIC EN AMSTELPILS

Wij houden van Eric de Noorman, schaapjeswolken en vervallen huizen die ooit van diplomaten zijn geweest.
Wij houden van Kapitein Rob, vijvers vol kroos en tandems die gaan rammelen op een weg van Belgische keitjes.
Dat zijn twee van de vijf teksten die Koos Holzmüller van Bureau FHV voor Amstelbier advertenties schreef en die geplaatst zijn in programmabladen van AVRO, TROS, KRO en VPRO en in Panorama, Nieuwe Revu en Het Beste. In de overige drie komen overigens geen verwijzingen naar stripfiguren voor. "Maar alle vijf hebben ze gemeen", aldus AE Bruns, "dat ze een sfeer van jeugd en excitement willen oproepen".
Als we weer eens een Rob of Eric lezen, zullen we er een glas Amstel Pils bij drinken en kijken of het helpt.

postriptum

Stripschrift publiceerde in nr. 18 (juni 1970) mijn artikel "Het illegaal uitgeven van strip-verhalen". Op blz. 5 van datzelfde nr. maakt de redaktie er aanmerking op, dat het tijdschrift Auteursrechtbelangen mijn artikel eveneens plaatste en wel met mijn toestemming. De redaktie noemt dat een zeldzaam staaltje van auteursrechtschending. Het is jammer en geeft te denken, dat de redaktie van een tijdschrift als Stripschrift zo weinig op de hoogte van het auteursrecht blijkt te zijn. De redaktie verkeert kennelijk in de veronderstelling dat het auteursrecht van mijn artikel op haar is overgegaan. Daar is evenwel geen sprake van: bij gebreke van schriftelijke overdracht blijft het auteursrecht aan de schrijver; deze heeft dan ook het recht zijn artikel zo vaak als hij wil en waar hij dat wil te publiceren. Van een "auteursrechtschending" was dan ook in casu geen sprake. De redaktie had evenmin exklusiviteit bedongen.
Dat Auteursrechtbelangen Stripschrift vóór was met de publikatie heeft de redaktie van Stripschrift aan zich zelf te wijten. In februari 1970 vroeg de redaktie mij het bewuste artikel te schrijven en wel met spoed, daar zij het in het maartnummer wilde opnemen. Aan deze wens kon ik niet voldoen maar toen ik de redaktie op 18 maart mijn artikel toezond mocht ik dus zonder meer aannemen, dat het zou verschijnen in de aflevering van 15 april. De redaktie, die niet eens de moeite nam mij de ontvangst van het artikel te bevestigen, heeft mij ook niet uit de droom geholpen wat de publikatie-datum betreft, laat staan dat zij mij liet weten, dat het artikel pas 3 afleveringen en dus 3 maanden later zou worden geplaatst. Alle haast was dus voor niets. Ik wacht trouwens ook nog op 3 van de vijf bewijsexemplaren van de aflevering nr. 18 waarom ik in mijn schrijven van 18 maart 1970 vroeg. De redaktie springt vreemd met haar auteurs om en deed er beter aan haar eigen zorgvuldigheid eens onder de loep te nemen alvorens anderen van onzorgvuldigheid te betichten.

Mr. Th. Limperg

naschrift

Het is een goede gewoonte, dat uitgevers zich niet met de redactiezaken bemoeien. Wanneer echter een redactie een soort kibbelpartijtje heeft met iemand aan wie zij om een bijdrage heeft gevraagd, dan wil die uitgever wel eens als arbiter optreden.
Mr. Limperg heeft formeel natuurlijk gelijk. Dat is één-nul voor hem. Dat géén redactie het leuk vindt een artikel, waar zij om gevraagd heeft, eerder in een ander blad gepubliceerd te vinden, is óók duidelijk. Dat brengt de stand op één-één.
Mr. Limperg weet natuurlijk best dat er naast juridische rechten en verplichtingen ook andere rechten en verplichtingen bestaan. Ik wil die in dit verband niet "morele" rechten en verplichtingen noemen, maar liever "usances die prettige verhoudingen in stand trachten te houden". Tot die usances behoort m.i. dat een auteur, ook als hij zelf het auteursrecht op zijn werk houdt, de redactie c.q. uitgever die hem om dat werk heeft gevraagd, ervan in kennis stelt dat en wanneer hij van plan is zijn werk ook elders te publiceren.
Daarmee is de stand weer één-twee voor de redactie.
Waarmee ik dan maar zeggen wou dat - ondanks alle beweringen over het tegendeel - uitgevers toch altijd achter hun redacties blijven staan.
Zullen we de kibbelpartij maar sluiten, Mr. Limperg en Stripschriftredactie?

Mr. R.A.L.

&

De reden, dat er gedurende vele jaren geen Tom Poes boekjes meer zijn uitgegeven is, dat ik me niet bewust was van het feit dat er zo veel vraag naar bestond.
'De Bezige Bij' is de eerste uitgeverij die met een verzoek om optie voor heruitgaven bij mij kwam, en deze ook kreeg. Na enig experimenteren verscheen in 1967 het eerste deel (Als je begrijpt wat ik bedoel). De rechten waren niet 'veel te hoog', doch bedroegen het gebruikelijke percentage, (8% tot 5000 exemplaren, 10% daarboven).

Het inkrimpen ('verminken') van de teksten heb ik zelf gedaan. Strips worden nu eenmaal onder hoge druk gemaakt, waardoor het meestal niet mogelijk is voldoende afstand van het werk te nemen. Een uitgave in boekvorm stelt de overspannen stripmaker in staat om zijn voortbrengselen meer critisch te bekijken en bij te schaven, dan hij bij de dagelijkse publicatie doen kan.

Voor de hoeveelheid uit te geven boekjes bepaalt de vraag het aanbod. Wanneer men de markt overspoelt met een vloed van verhalen, krijgt men de naam van een geldwolf, die zich haast om de buit in te halen zolang het tij gunstig is.
Wanneer men echter meent de lezertjes niet te moeten vervelen met een teveel, dan is de reactie: 'Commerciële belangen', of: 'De rechten zijn veel te hoog', of; 'Hij geeft zijn rechten niet af'.
Het is heel moeilijk.
Maar in ieder geval heeft slechts de stripmaker het recht om deze moeilijkheid te behandelen. Illegale uitgaven tasten de verbondenheid aan, die hij met zijn eigen werk heeft; en 'zwarte' uitgevers staan op zijn zachtst gezegd laatdunkend en onheus tegenover de auteur.
Mr. Limperg noemde dit een aantasting van "het culturele niveau van onze samenleving".
Dit is een andere manier om het te zeggen. De felle reacties hierop geven enige reden tot verbazing, omdat ze van leden van het Stripschap komen.
Het doel van het Stripschap is: 'De waardering bevorderen voor strips in het algemeen en Nederlandse strips in het bijzonder'. Is het niet mogelijk, een klein deel van deze waardering tot de stripmaker uit te strekken? Al zou het alleen maar zijn door zijn rechten op zijn werk te erkennen.
Wat de hoeveelheid uitgaven betreft; in het vervolg zullen er zes verhalen per jaar in de Bommel-pockets verschijnen, (zonder afgesneden plaatjes)*, en de uitgave van de oer-Tom Poezen zal worden voortgezet. Want de belangstelling er voor is inderdaad verheugend en vleiend, en ik ben daar zeer dankbaar voor. Maar ook onthutst.
En ik hoop, dat men mij zal toestaan een pink in de pap van de boekuitgaven te houden, zodat ik in staat zal zijn de soms betreurenswaardige inzinkingen in een verhaal wat te corrigeren en een oogje op de gang van zaken te houden.

Marten Toonder

14 augustus 1970

---

* Dit najaar verschijnt 'Een eenvoudige doch voedzame maaltijd', met de verhalen 'Het Booroog', 'De Labberdaan' en 'De Pasmunt'.

&

Joris Goedbloed verzetter?

In Stripschrift nr. 15 trof ik een artikel aan van de heer R.H. Fuchs, 'Panda of de overwinning van het burgerlijk fatsoen' geheten. Daarin was te lezen hoe de heer Fuchs de 'image' van de in deze strip voorkomende figuren en de daarin beschreven toestanden zag.
Opvallend in dit artikel vond ik de zeer persoonlijke zienswijze. Zoals het onderhavige artikel nu staat afgedrukt doet het min of meer aan als 'dogma', wat toch niet de bedoeling van Stripschrift kan zijn. Bovendien vind ik het van een geringe originaliteit getuigen. Uitdrukkingen als: de figuur Panda die slechts het fatsoen vertegenwoordigt, een Joris Goedbloed die zich tegen het burgerlijk fatsoen verzet, en dat dergelijk

burgerlijk fatsoen wordt vertegenwoordigd door figuren als koningen, politieagenten, rentmeesters en referendarissen, zijn wel waar, maar deze verhoudingen spreken op het eerste gezicht vanzelf. Slechts op het eerste gezicht, want dat Joris Goedbloed zich verzet tegen een gevestigde orde, lijkt wel te kloppen, maar in wezen probeert hij zich ondanks minder goede bedoelingen juist in te passen in deze orde. Vandaar zijn elegant uiterlijk, bespraaktheid, enz.
Ook de zgn. burgerlijke fatsoenshouding van Panda en de fantasie van Goedbloed lijken mij nogal aanvechtbaar. Waarschijnlijk is het juister uit te gaan van de 'misdadige' Goedbloed als de ene hoofdpartij, de andere wordt dan door de burgerlijke Panda gevormd. Een prima verhouding, lijkt mij. De 'fantasie' van Goedbloed is dan toch wel beperkt toch het zich 'misdadig' gedragen. In wezen zijn zijn daden ongeveer allemaal te voorzien in principe, slechts de uitvoering ervan verschilt.
Bovendien is de bewering dat Panda alles weet, op zijn minst overdreven. Het is daarentegen wel waar dat Panda alles te weten komt. Schuilt daarin zijn fatsoen? Dat getuigt juist van weinig burgerlijkheid, zelfs in een strip.
Ook de bewering dat dieren in strips vaak mensen vertegenwoordigen, is genoegzaam bekend; dat zij daardoor meer variëteit in gemoedsuitdrukkingen zouden hebben lijkt mij nogal gezocht. Dat mensen dieren zouden uitbeelden lijkt mij veel eerder waarschijnlijk.
Over het algemeen viel het artikel mij nogal tegen, ook omdat de verkondigde zienswijze in Stripschrift beslist niet beslissend hoeft te zijn. Beter lijkt het me om in dergelijke artikelen even te vermelden dat het een persoonlijke zienswijze is.
Vooral belangrijk voor mensen die de behandelde strip (nog) niet kennen.

A.C.J. Flantua

mededelingen

NAJAARSRUILBEURS

Gedurende de maand november zal in de hal van het hoofdgebouw van de TH in Eindhoven een striptentoonstelling worden gehouden. In verband hiermee heeft het bestuur van Het Stripschap besloten, de eerstkomende landelijke ruilbeurs daar eveneens te doen plaatsvinden en wel vermoedelijk op 31 oktober of op 7 november. De nauwkeurige datum hopen wij in het volgende nummer van Stripschrift te kunnen publiceren. Verder bestaan er plannen om gelijktijdig bij De Ploeg in Bergeijk een aanvullende striptentoonstelling te houden. Het kan niet op.

Nieuwe ledenservice

Uitsluitend ten gerieve van leden die strips uit kranten knippen en deze daarna graag zouden conserveren heeft het Stripschap in kleurig omslag gestoken oblong plakboekjes laten maken, formaat ca. 15 x 30 cm, omvang 64 (blanco) pagina's. Aangezien het hier slechts een proefneming betreft is de oplage beperkt gehouden. Bestellingen worden dan ook in volgorde van binnenkomst uitgevoerd. De boekjes zijn verpakt per vijf stuks en worden leden van Het Stripschap franko toegezonden nadat van hen ƒ 3, -- via giro 1513000 is ontvangen. Het is maar dat u het weet.

10% korting in Comic House

In het juninummer schreven wij over het stripantikwariaat Comic House, Folkingestraat 8 in Groningen. Wij verzuimden te vermelden dat Stripschapleden, op vertoon van hun stripmaatschapskaart, in deze stripwinkel een korting van 10% krijgen.

A.C. Nijmeijer, penningmeester
Eeldersingel 2, Groningen

Girorekening: 1513000 t.n.v. de penningmeester van Het Stripschap te Groningen.

ruilrubriek

Gevraagd

Sjors (Branner en Piët).
Speciaal gezocht: Sjorsweekblad, jaargangen 1952, 1953, 1958, 1959; Plezier met Sjors, nrs.1 t/m 17; Sjors als circusartist; Sjors en zijn vrolijke avonturen. (Ook andere Sjorsverhalen zijn welkom).
Monki.
Smidje Verholen (knipsels)

Aangeboden

o.a. Panda (Het Ding, de Meestermagiër), Kappie (en de Spooksteen) Bessie (eerste 13 albums), Blauwe Sperwer, e.v.a.

Jan Willem van Besouw
Unescoplantsoen 9, Heerlen
tel (045) 213780

Te koop gevraagd:

Donald Duck: 1952-2, 4, 6, 8, 10
1953-1, 2, 3, 8, 11, 14, 16, 20, 25, 31, 34
1954-1, 3

Tom Poes (bibl. Stripschrift 8/9):
24, 25, 28, 29, 31, 32, 35, 37, 38, 40, 41 42, 45, 51, 54, 58, 60, 61, 65, 68, 69, 70, 82, 89, 94, 106, 107, R9, R11, R12

Ook incomplete verhalen of copieën zijn welkom.

E. van Ittersum
Thomas Schwenckestraat 26,
den Haag

Gevraagd:

Animation: teken- en poppenfilms, cells, boeken, knipsels, foto's; Felixalbums Hachette; Italiaanse herdrukken Mickey (Le grandi storie) nrs. 1 t/m 5, 12 e.v.; buitenlandse uitgaven Prins Valiant en The Katzenjammer Kids, zowel in boekvorm als in losse afleveringen.

A.R. Kamphuis
Pauwenlaan 106, Den Haag
tel. (070) 393706

Gevraagd (ruil, koop):

Eric: 43, 44, 47, 48, 52; daarna knipsels; Vlaamse Erics.

Aangeboden (ruil, koop):

Eric: 16, 17, 18, 24, 29, 30, 32, 38, 39, 40, 45, 46.

Bram van Leer
Vincent van Goghlaan 46, Oegstgeest
tel. (01710) 53640

Gevraagd:

Oude Chick Bills; Suske en Wiske: Rikki, Vliegende Aap, Spaanse Spook, Bronzen Sleutel e.a. oude Vlaamse.

Aangeboden:

Buck Danny: In Korea, Suske en Wiske: Sprietatoom, Lambiorix enz.

H.J. Matla
Frederikstraat 151, Den Haag
tel. (070) 110368

Gevraagd:

Beeldromans van Lex Brand, De Kat, De Moker, Spot Morton, De Helse Patrouille.
Dick Bos: 16. De spin in Parijs; 17. Sporen in het zand; 19. Dick Bos bedrogen; 20. Ontvoerd; 22. Nemesis; 23. Om ƒ 50.000; 24. Stilte geluidsopname.
Zelfverdediging, Jiu Jitsu, Judo, door Maurits van Nieuwenhuyzen.
Uitg. Bruna, Utrecht.

Klaas van der Spoel,
Postbus 545, Groningen

Vele Tom Poesverhalen (knipsels en boekjes), KZV, Tom Poes Weekblad, Panda- en Kappieverhalen te koop of te ruil aangeboden.

Henk Flier
Ruysdaelkade 85, Amsterdam
tel. (020) 760659

Een aantal striptekenaars was zo vriendelijk ter gelegenheid van het éénjarig "jubileum" van Stripschrift een zelfportretje te maken; hiervoor onze hartelijke dank.

Martin Lodewijk

Piet Wijn

Frans Piët

Henk Kabos

Gideon Brugman

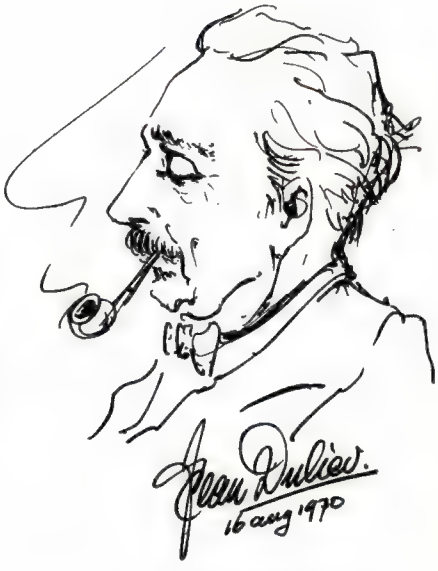

Jean Dulieu

Dick Matena

Willy G. Lohmann

Theo van den Boogaard

WALT

DE AVONT
MIKKI

MIKKIE I

DISNEY

TUREN VAN
E MUIS

N AFRIKA

„Neen maar, zie ik goed, het is warempel kapitein Kerkmuis van de Potvis!", riep Mikkie verrast. „Hoe maakt u het kapitein, en hoe gaat het met uw vrouw?" „Best hoor. dank je wel; wat 'n bof dat je me zo tegen het lijf bent gelopen, ik was juist op weg naar je toe!" zei kapitein Kerkmuis. „Zo kapitein, ik vind het leuk dat u eens een praatje met me komt maken, gaat u mee naar huis?" „Neen Mikkie, ik moet je dringend onder vier ogen spreken!", antwoordde de kapitein. „Nu, dan ga ik maar weg!" zei Miepsie; „dàààg!"

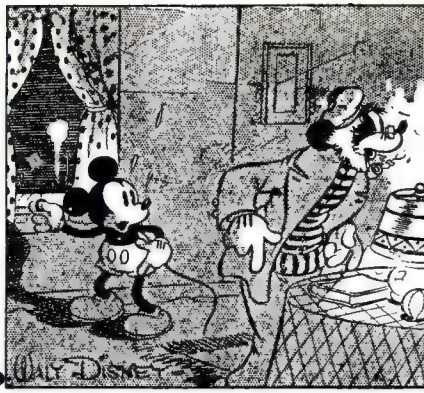

„En kapitein, nu zijn we alleen, wat is e laat eens horen!" zei Mikkie. „Neen, nie hier Mikkie; de zaak waarover ik je w spreken is van groot gewicht en we kunne die beter bij mij thuis behandelen!", an woordde kapitein Kerkmuis geheimzinni Toen hij in zijn huiskamer kwam fluisterd hij tegen Mikkie: „Mikkie, laat de gordijne neer en kijk of er niemand in de buurt die ons kan beluisteren!" „Is de zaak da zo belangrijk?" vroeg Mikkie. „En of!" rie kapitein Kerkmuis.

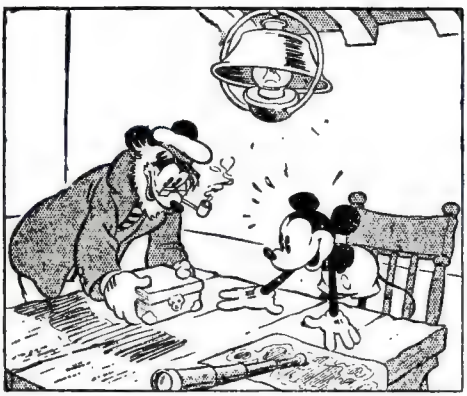

Kapitein Kerkmuis nam Mikkie mee aan boord van zijn schip „De Potvis" en Mikkie riep opgetogen: „Hè, ik ben blij dat ik weer eens een scheepsdek onder mijn voeten heb; sjonge, wat hebt u die goeie, oude Potvis netjes opgeknapt, kapitein!" „Ja Mikkie, ze komt pas van de werf en is helemaal zeilklaar voor de reis; kijk eens, daar heb je nu die doos!"

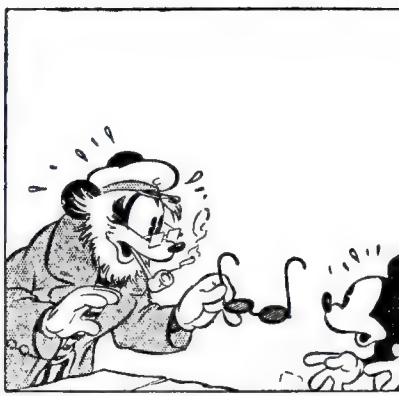

„Hé, wat vreemd, de doos is met lood be kleed; waarom zou dat zijn" vroeg Mik kie. „Ja, zie je Mikkie, precies weet ik niet, maar ik denk dat het iets met de in houd heeft te maken, in elk geval is da lood er niet voor niets!" meende d kapitein. „Ik zal de doos openen, maa zet eerst die blauwe bril op Mikkie, ander word je nog verblind!"

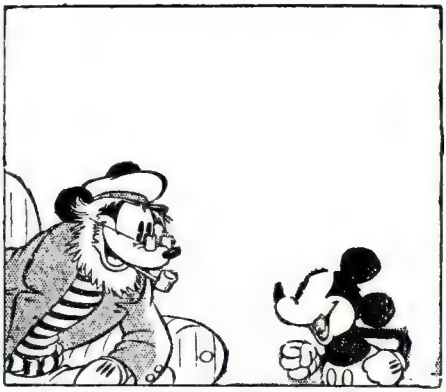

„Nu luister dan maar, Mikkie; jij bent de enige, wien ik het geheim kan toevertrouwen", zei kapitein Kerkmuis; ik heb opdracht gekregen om een doos af te leveren aan den Sultan van Noriconopel!" „Is dat alles, kapitein?" riep Mikkie teleurgesteld; „ik zie niets geheimzinnigs in zo'n boodschap en ik hoopte al op 'n avontuurlijk zaakje, je weet wel, met zo 'n beetje gevaar er bij!" „Nu, Mikkie, avontuur en gevaar komen er zeker wel bij te pas! Kom, laat ons een luchtje scheppen, dan zal ik je de geschiedenis vertellen."

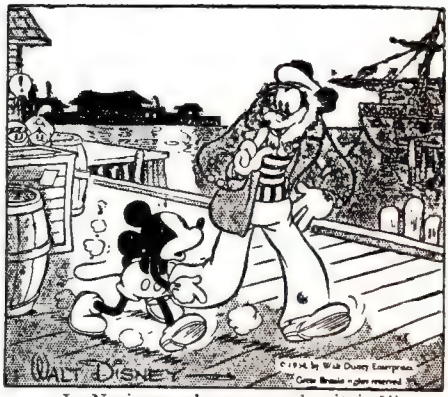

„Is Noriconopel erg ver, kapitein?" vroeg Mikkie. „Nu, zowat aan het andere eind van de wereld, maar ik verdien aan dat reisje meer dan anders met drie grote reizen", zei de kapitein; „je moet weten dat er een geheime vereniging bestaat, die met alle geweld wil verhinderen, dat de doos in handen komt van den Sultan van Noriconopel." „En wat zit er dan wel in die doos?" vroeg Mikkie. „Sst Mikkie, niet zo luid spreken!" waarschuwde de kapitein, die niet merkte dat hij door twee mannen werd bespied.

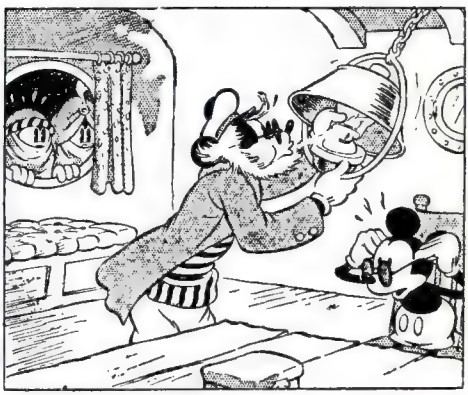

„We zullen de kajuit eerst maar in het donker zetten; die domme scheepsjongen heeft de lamp weer eens laten branden!" zei kapitein Kerkmuis. „Het moet hier pikdonker zijn want je kunt nooit weten of er geen spionnen in de buurt zijn". Had hij maar eerst eens omgekeken! „Maar in het donker kunnen we niets zien!" opperde Mikkie. „Zou jo denken, Mikkie? wacht even!" lachte de kapitein.

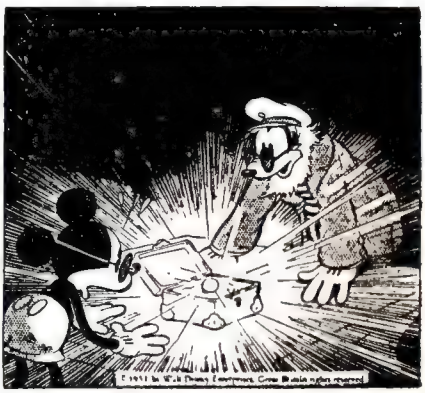

Kapitein Kerkmuis opende de doos in de stikdonkere kajuit en Mikkie sprong verschrikt van zijn stoel, toen een verblindend licht plotseling uit de doos scheen! „Hemeltje, wat 'n licht en wat schittert het: zou het een diamant zijn, kapitein?" „Dat weet ik niet Mikkie, maar volgens de Noriconopelaars moet het een ster zijn, de heilige ster van Salim Siezowat!" antwoordde kapitein Kerkmuis.

Mikkie keek naar de verblindende inhoud van de doos tot zijn ogen er pijn van deden en zei: „Hoe is die heilige ster van Salim Siezowat hier gekomen, ze is toch zeker niet uit de lucht komen vallen, kapitein?" „Neen, Mikkie, dat stellig niet, maar het enige, wat ik er van weet, is, dat ik haar naar Noriconopel moet brengen".

„Als er niets bijzonders gebeurt dan is het geld dat ik voor de reis krijg gemakkelijk genoeg verdiend, maar ik vrees, dat we onderweg nog rare dingen zullen beleven!" zei kapitein Kerkmuis. „De geheime vereniging heeft overal haar spionnen, en.... verder kwam kapitein Kerkmuis niet! „Bonk, Bam, Rang!" donderde het in de kajuit, terwijl het plotseling stikdonker werd!

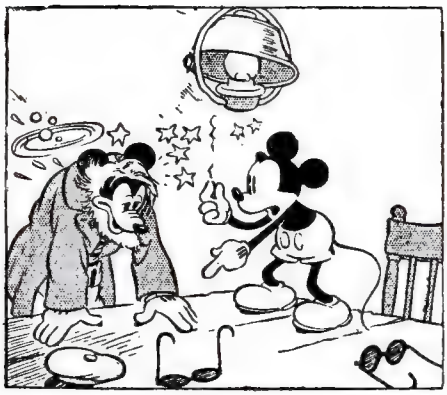

Mikkie nam kapitein Kerkmuis bij de schouders en schudde hem heen en weer, maar het gaf niets, de kapitein werd niet wakker! „Wacht eens, misschien helpt dat wel!" dacht Mikkie en hield de lucifer onder kapitein Kerkmuis' neus! Oef!" zuchtte de kapitein en opende versuft zijn ogen. „Wat is er gebeurd Mikkie?" vroeg hij zachtjes. „Weet ik niet, kapitein, maar de ster is verdwenen!" riep Mikkie.

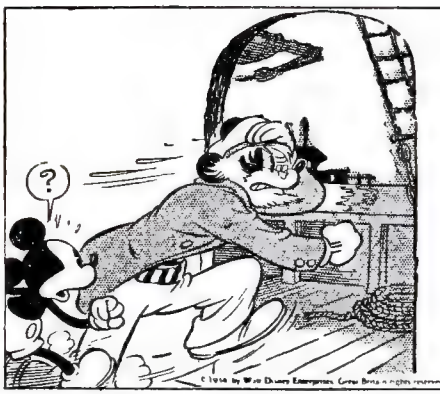

„Wat zeg je Mikkie, de heilige ster van Salim Siezowat verdwenen?" riep kapitein Kerkmuis ontsteld; genade, wat 'n ramp! Dat is het werk van de geheime vereniging; we zijn bespionneerd geworden Mikkie, en we werden overvallen toen we de ster bewonderden. Vlug Mikkie, we moeten de dieven achterna, misschien kunnen we ze nog inhalen!"

Op hetzelfde ogenblik vlogen twee mannen in vreemde klederdracht de kajuit uit en maakten zich haastig uit de voeten! „Heb je de doos met de ster, Sidi?" vroeg een van de mannen zacht en met een vreemd accent. „Jawel Joesoef, ik heb haar onder de neus van dien ouden zeebonk weggekaapt!" fluisterde Sidi; „kom vlug, we moeten van boord zijn voordat hij ons achtervolgen kan!"

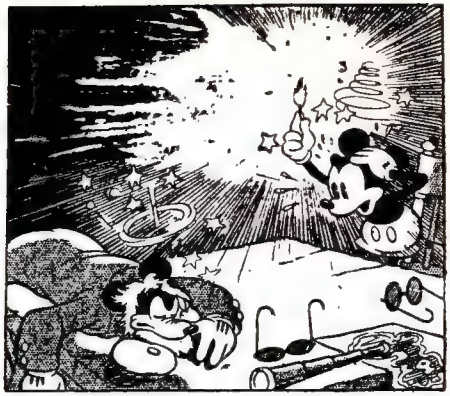

„Mijn hoofd, mijn arme hoofd!" steunde Mikkie; „wat is er gebeurd; hé kapitein, waar bent u, hoort u me niet? Ik kan geen hand voor ogen zien!" Mikkie stak gauw een lucifer aan en riep verschrikt: „Genade, kapitein Kerkmuis is flauwgevallen en zo net was ie nog kerngezond! Hé kapitein, wat scheelt je, word eens wakker, kom nu toch kapitein!"

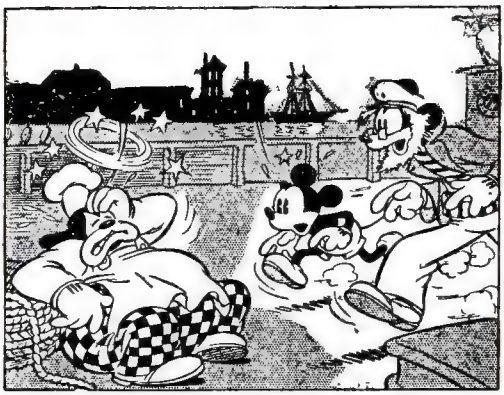

„Hé, wat moet de kok hier aan dek; die ligt me warempel te slapen, midden op de dag de luilak!" riep kapitein Kerkmuis verstoord. „He Jaap Pastei, word eens wakker; allo naar je fornuis!" „Ster van Salim Siezowat!" zuchtte de kok peinlijk. „He, hoe komt ie daar aan waarover heeft ie 't?" vroeg de kapitein verwonderd. „Hé Jaap, word eens wakker; droom je?"

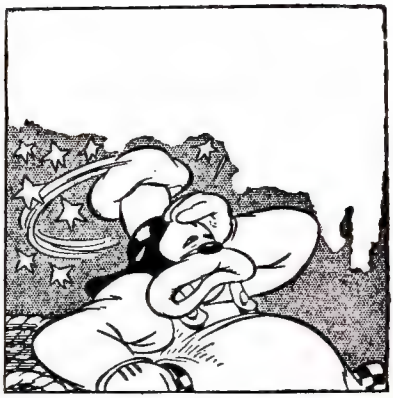

Kapitein Kerkmuis en Mikkie trokken den kok net zolang aan zijn oren tot hij wakker werd, en toen vroeg Mikkie: „Wat is er gebeurd. kok?" „Twee mannen in wijde nachtjaponnen kwamen aan boord en spraken over een heilige ster; ze hadden het over een zekeren Salim Siezowat en toen ik hun vroeg wat ze aan boord te maken hadden, sloegen ze me neer!" steunde de kok.

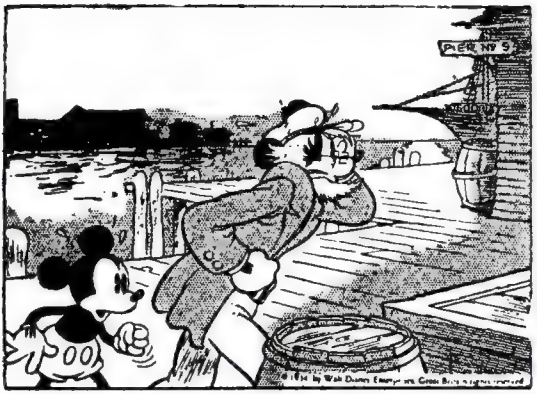

„Kom, Mikkie, we mogen geen tijd meer verliezen, we moeten de dieven achterna!" riep Kapitein Kerkmuis; „we weten nu van den kok dat het twee mannen zijn in wijde nachtjaponnen. Dat is ten minste iets! Kijk goed uit je oogen, Mikkie, misschien hebben ze de werf nog niet verlaten!" „Jawel, kapitein, we zullen ze wel krijgen! Maar zeg mij, wie heeft jou eigenlijk opdracht gegeven om de heilige Ster naar Noriconopel te brengen?" vroeg Mikkie.

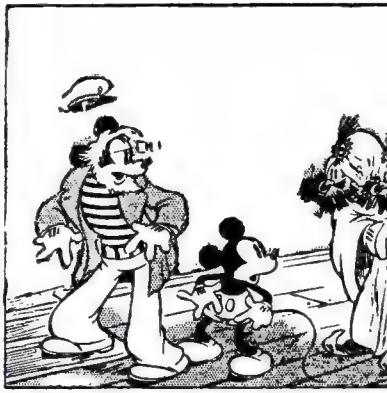

„Twee afgezanten van een Oosters v
wiens naam ik vergeten ben!" antwoor
de kapitein. „Ze zeiden dat ik er rijke
voor beloond zou worden, maar w
schuwden me dat ik erg voorzichtig m
zijn en me in acht nemen voor de sp
nen van een geheime vereniging, die
van de heilige Ster wilden meester mal
en..." „Duizendmaal vergiffenis, edele
pitein, dat wij ons vermeten u te vra
waarom u nog niet zijt uitgezeild?" sp
opeens een zachte stem met een Tu
tongval.

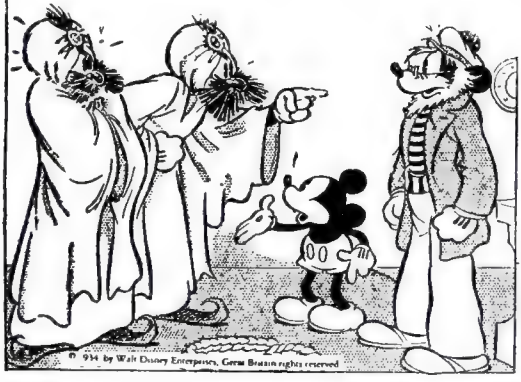

„Wat, geloven jullie me niet, heb ik gelogen?! Neen maar, zoiets heeft nog nooit iemand tegen me durven zeggen!" riep kapitein Kerkmuis buiten zichzelf. „Hier mijn vriend Mikkie is mijn getuige dat ik de zuivere waarheid heb verteld!" „O alleredelste der kapiteins, wij zeggen niet dat u hebt gelogen, we beweren slechts dat het verhaal gelogen is!" zei Abdulah-bin-Baba. „Maar waarom hebben jullie de heilige ster van Salim Siezowat hier naar toe gebracht als je er zo aan gehecht bent?" vroeg Mikkie.

„O, doorluchtige Mikkie, jongeling naar mijn hart, met tranen in de ogen hebben wij de heilige ster van Salim Siezowat hierheen gebracht!" zei Ali-bin-Sali. „Onze vorst, prins Abdul-bin-Khan Khadetje zat tot over zijn oren in de schulden, en kon nergens geld krijgen!"

„Ten
Khadetje
heilige st
Noriconop
lige ster
bracht he
kaar ges
te krijgen

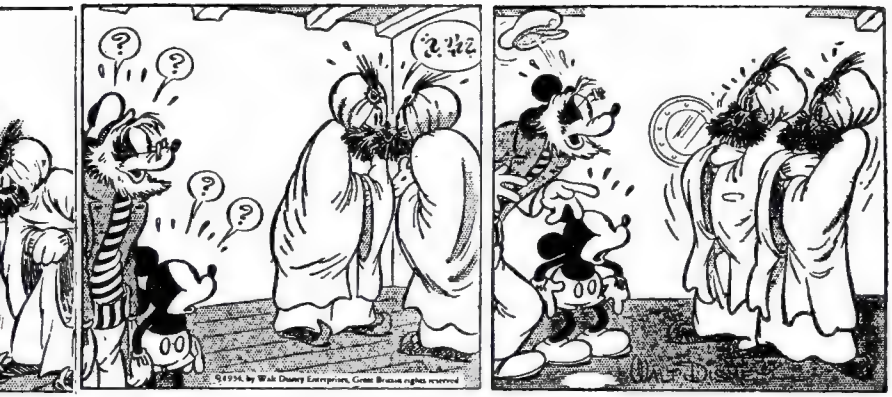

orst
rdde
elijk
aar-
oest
ion-
zich
ken,
ka-
gen
orak
rkse

„Mag ik u verzoeken mee aan boord te gaan, dan zal ik u vertellen waarom de Potvis nog niet is uitgezeild", zei kapitein Kerkmuis tegen de beide Oosterlingen. Toen zij aan boord waren en de kapitein zijn verhaal gedaan had, trokken de beide gezanten zich in een hoek van de kajuit terug en begonnen fluisterend een levendig gesprek, waaraan geen einde scheen te zullen komen. „Wie zijn toch die twee mannen, kapitein?" vroeg Mikkie.

„Het zijn de beide afgezanten van den prins en heten Abdullah-bin-Baba en Ali-bin-Salie; ik geloof zeker dat het twee broers zijn!"

„Wij hebben de zaak nauwkeurig gewikt en gewogen, edelste der kapiteins!", zei Ali-bin-Salie eindelijk, en ons geloof in uw oprechtheid en edel karakter is ongeschokt gebleven, maar de heele geschiedenis is van A tot Z gelogen!"

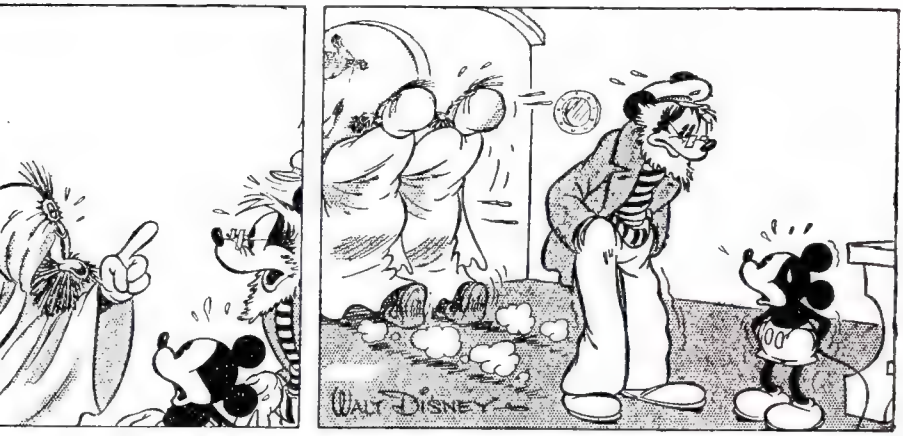

einde raad heeft prins Khan
ons toen opgedragen hier de
er te verkopen, maar toen de
pelaars vernamen dat hun hei-
naar het buitenland was ge-
bben ze gauw het geld bij el-
schraapt om haar weer terug
!"

„Wij hebben u opdracht gegeven om de heilige ster met de Potvis naar Noriconopel te brengen en als de Noriconopelaars horen dat de heilige ster verdwenen is, dan is Noriconopel in nood en wij zullen er voor moeten boeten, alleredelste kapitein. Als gij de heilige ster van Salim Siezowat hebt verdonkeremaand dan zal onze wraak verschrikkelijk zijn; de zwaarste straf zal slechts een pleziertje zijn, vergeleken bij wat u dan te wachten staat!" dreigde Ali-bin-Salie, en met een diepe buiging verliet hij met Abdulah-bin-Baba de kajuit.

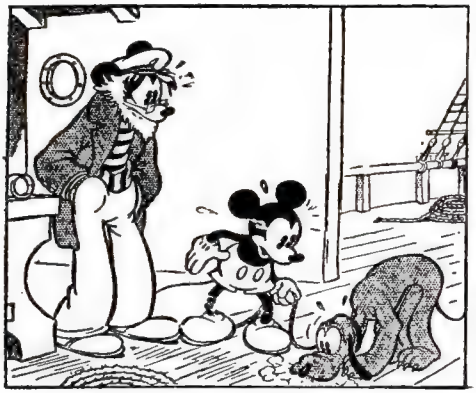

„Daar zit ik nu met de gebakken peren, Mikkie; als die heilige ster van Siezowat niet terecht komt, dan ben ik het kind van de rekening; het schijnt die beide afgezanten van prins Abdul Kadetje ernst te zijn met hun bedreiging!" zuchtte kapitein Kerkmuis mismoedig. „In elk geval moeten we zien de heilige ster terug te krijgen, kapitein", meende Mikkie; „hé, daar heb je Toetoe, die is me zeker achterna gelopen!"

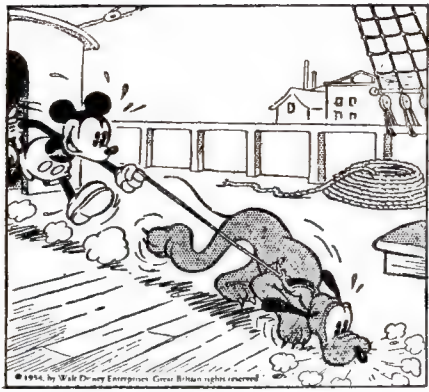

„Die Toetoe is een enig dier, zo slim als 'n vos en een speurder, daar hebt u geen idee van, kapitein! Kijk hem nu eens snuffelen, hij is stellig iets op het spoor! Wacht eens, daar krijg ik een reuze-inval! Wat zou u ervan zeggen als ik met Toetoe de dieven achterna ging; als er iemand in staat is die rakkers op te sporen, dan is het Toetoe!" „Ga je gang Mikkie, veel succes", zei de kapitein.

„Hé Jopie, wat zit jij daar zo moederzielalleen, wat voer je hier uit, is er iets met je gebeurd, je kijkt zo ernstig?" vroeg Mikkie verwonderd. „Kom ga mee, je zult hier nog kou vatten!" „Stt Mikkie, laat me met rust, ik durf me niet te bewegen!" fluisterde Jopie Spillebeen angstig. „Kom Jopie, hoe heb ik het nu met je, je schijnt niet lekker te zijn; allo, ga mee!"

„Neen Mikkie, ik durf niet, ik ben veel te bang voor mijn hachje!" huiverde Jopie. „Je schijnt koorts te hebben Jopie, kom ga mee, dan zal ik je thuis een asperientje geven", zei Mikkie. „Neen Mikkie, ik heb geen koorts, maar ik ben bang!" bibberde Jopie.

„Maar
komen
spreek
stig o
omhan
toen i
versch
den i
precie

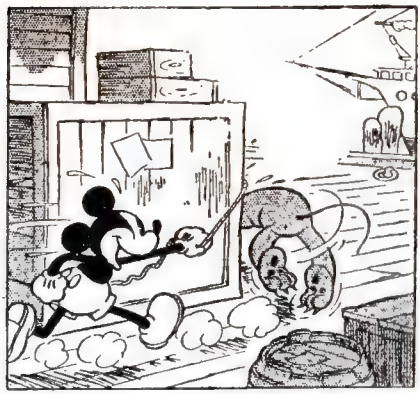

„Kom Toetoe vooruit!" riep Mikkie. Toetoe keek Mikkie aan en gromde alsof hij wou zeggen: „Begrepen baas, verlaat je maar op mij, dat werkje is me toevertrouwd!" Hij trok Mikkie letterlijk van boord en rende de kade op, zonder zich een ogenblik te bedenken. „Hé Toetoe, niet zo vlug, je trekt me mijn arm uit het lijf". riep Mikkie, maar Toetoe stoorde er zich niet aan en liep nog harder!

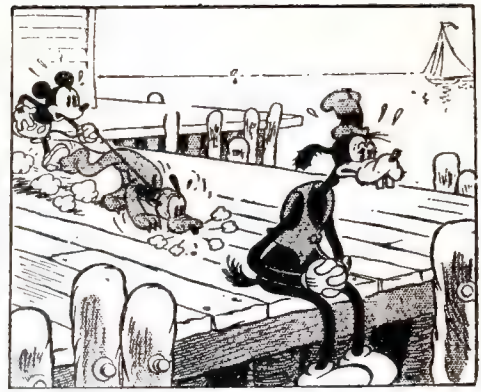

„Hé Toetoe, heb je al een spoor gevonden?" hijgde Mikkie. „Och baas, laat me begaan, leid me niet af! De dieven zijn deze kant uit gegaan, het zijn er twee, ik ruik ze duidelijk; zo'n echte knoflooklucht; met zo'n luchtje is het speuren een kinderspel", gromde Toetoe die regelrecht naar het einde van een steiger liep. „Hé, daar zit Jopie Spillebeen, wat doet die hier; die kan toch onmogelijk een van de dieven zijn!", dacht Mikkie.

waarvoor ben je dan bang, is je iets overn, Jopie?" vroeg Mikkie bezorgd; „kom, op, voor de dag ermee!" Jopie keek angm zich heen en fluisterde: „Ik had niets den en slenterde zo'n beetje langs de kade k daar in de verte een vreemd jacht zag ijnen. Twee mannen in nachtjapon roeien een sloep van het jacht naar de kade, s op de plek waar ik stond te kijken!"

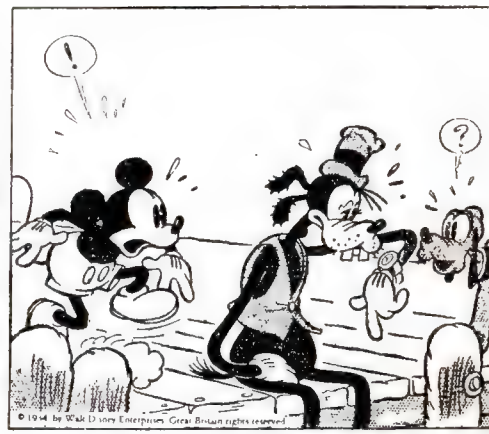

„Ze slopen voorzichtig weg en toen ze na een poosje terug kwamen, wierpen ze zich op me en dreigden me met de zwaarste straffen als ik me binnen vier en twintig uur durfde te bewegen!" „En hadden ze ook een vierkante doos bij zich?" vroeg Mikkie opgewonden. „Jawel Mikkie, een zware doos!" „En hoelang zijn ze alweer weg, Jopie?" Jopie keek op zijn armbandhorloge en zei: „Zowat een uur of vijf!" „Hemeltje, al vijf uur!" riep Mikkie ontdaan.

© 1934 by Walt Disney Enterprises. Great Britain rights reserved

„Kom vooruit Jopie, vlug!; we moeten onmiddellijk naar de Potvis om met kapitein Kerkmuis te beraadslagen wat we moeten doen!" riep Mikkie; „die bandieten hebben een voorsprong van vijf uur op ons; er moet gehandeld worden!" „Maar Mikkie, wat kunnen jou die twee hansworsten in hun nachtjapon schelen en wat heb jij met die doos te maken?" vroeg Jopie Spillebeen.

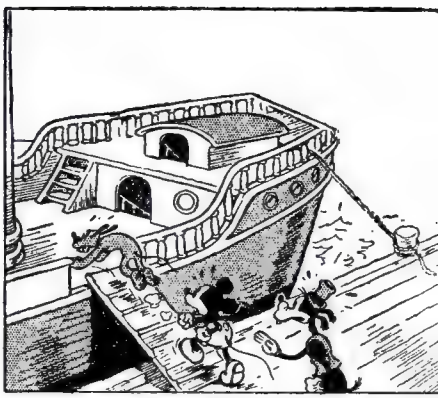

„Ik heb nu geen tijd, als we aan boord zijn zal ik je de geschiedenis wel vertellen, Jopie; dacht je dat ik me zo druk zou maken om niets?!" riep Mikkie. „Ik moet die doos terug hebben, al zou het me mijn hachje kosten; het leven van kapitein Kerkmuis en van mezelf is er mee gemoeid!" „Gut Mikkie, is 't zo erg? Nu, je kunt op me rekenen, hoor!" verzekerde Jopie.

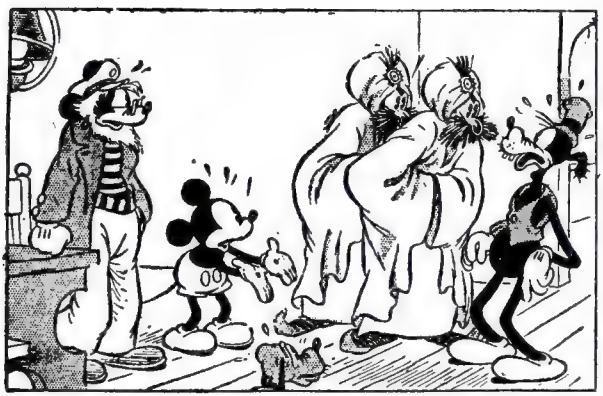

Kapitein Kerkmuis stond hulpeloos voor Abdulah-bin-Baba en Ali-bin-Salie die hem met doordringende ogen aankeken. „Welnu edele kapitein, behaagt het u te antwoorden; waar is de heilige ster van Salim Siezowat?" vroeg Ali-bin-Salie; „wij wachten!" „Naar die heilige ster kunnen jullie fluiten; die is naar de maan!" riep Jopie Spillebeen die erg met kapitein Kerkmuis te doen had. Baba en Salie keken Jopie met woeste ogen aan en zeiden: „Weg met de aardworm die onze heilige Siezowat durft te bespotten; uit onze ogen!" „Maar Jopie heeft gelijk, de ster is geroofd en de dieven zijn buiten schot!" riep Mikkie wanhopig.

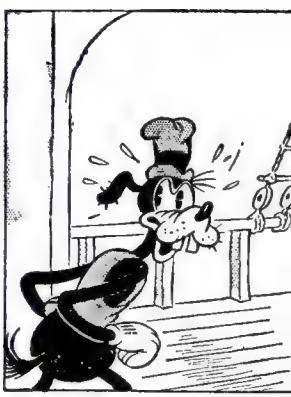

„Het is me wat moois om als een kwajongen te worden weggestuurd door twee van die maskarade hansworsten; precies twee duiveltjes uit een springveren doosje! Als ik de kapitein was dan had ik ze allang overboord gegooid, en hoe!" zei Jopie boos tegen zichzelf.

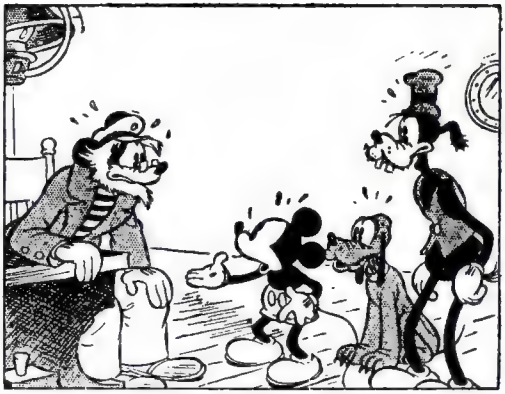

„Jawel kapitein, hier mijn vriend Jopie Spillebeen heeft de twee dieven gezien toen ze met de heilige ster van Salim Siezowat er vandoor gingen!" vertelde Mikkie; „we moeten direct het anker lichten en het jacht met de dieven achterna!" „Onmogelijk Mikkie, er is in de haven geen schuit die dat jacht met vijf uur voorsprong zou kunnen inhalen!"

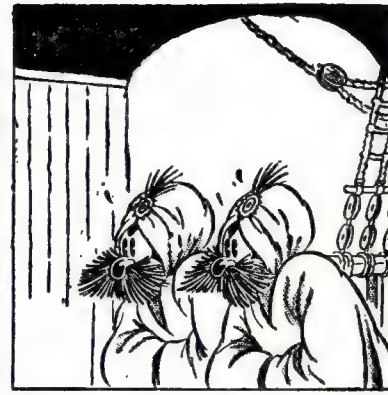

„Maar we kunnen toch niet stil blijven zitten terwijl die bandieten er met de ster van Siezowat van doorgaan!" vond Mikkie; „en...." „Duizendmaal verschoning nobele kapitein, wij hopen dat we u niet storen? Wij zijn gekomen om u allernederigst te vragen of de heilige ster van Salim Siezowat terecht is!" Kapitein Kerkmuis keek verschrikt om en zag Abdulah-bin-Baba en Ali-bin Sali aan de ingang van de kajuit staan!

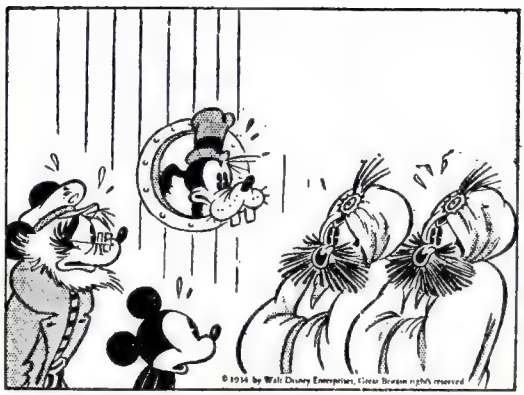

„We hebben geen schijn van kans om de dieven te achterhalen, ze hebben een voorsprong van vijf uur op ons en de Potvis is geen snelzeiler!" zei Mikkie tegen Salie en Baba: „kunt u geen raad geven, een prachtige gelegenheid om uw Oosterse wijsheid te luchten!" „Onze wijsheid is slechts voor Oosterse oren bestemd, verheven Mikkie, jongeling van onze dromen, en de edele kapitein moet zelf raad schaffen: hij, en hij alleen is verantwoordelijk voor de heilige ster van Salim Siezowat!" zei Ali-bin-Salie plechtig. „Wat 'n poespas!" dacht Jopie die met zijn hoofd door de patrijspoort, alles had afgeluisterd!

„Daar wij gevoelig zijn voor de jeugd en eerbied hebben voor de ouderdom zullen wij u, edele kapitein Kerkmuis en u, doorluchtige Mikkie, tweemaal vier en twintig uur tijd geven om onze heilige ster te bemachtigen, maar dan.... vreest onze wrrraak!" dreigden Salie en Baba terwijl ze veelbetekenend hun kromzwaard betastten!

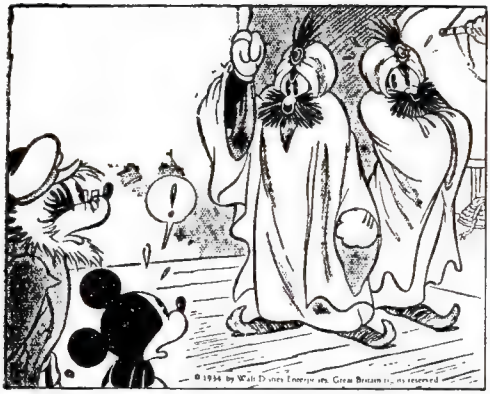

„Zonder de heilige ster van Salim Siezowat moet ons vaderland Noriconopel te gronde gaan met alle Noriconopelaars, en daarvoor zoudt gij verantwoordelijk zijn, edele kapitein Kerkmuis!" zei Abdulah-bin-Baba. „Wij hebben ons laatste woord gesproken; denk er aan, tweemaal vier en twintig uur, en als dan de heilige ster niet terecht is, dan zult gij de gevolgen ondervinden!"

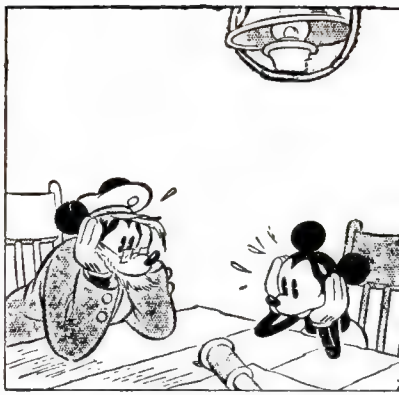

„Duizend cyclonen en orkanen, wat 'n toestand, Mikkie!" riep kapitein Kerkmuis wanhopig; „ik voel me alsof ik, in een vliegende storm, midden in de Oceaan, op een zinkende schuit sta! Hoe krijg ik die verwenste ster binnen vier en twintig uur weer terug?!" „Laten we er eens kalm over nadenken, kapitein!" zei Mikkie.

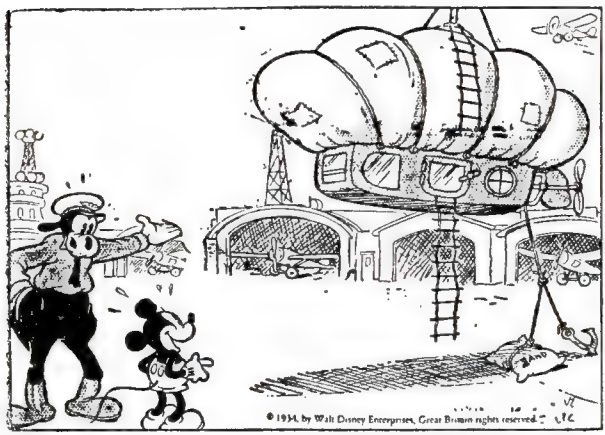

„Ik kan je niet helpen Mikkie, al de machines zijn uitgevlogen en de machines die je hier ziet staan, zijn allemaal in reparatie!" zei kapitein Dynamo. „Ik heb nog wel een luchtschip dat door een van de mecaniciens in elkaar is geflanst, maar of het ding wil vliegen, dat weet ik niet, we hebben het nog niet geprobeerd; kijk daar is 't!" „Nu kapitein, het ziet er wel een beetje raar uit, en niet erg solide, maar als u me het wilt afstaan dan zal ik u erg dankbaar zijn!" zei Mikkie. „Niet te danken, Mikkie; als je dat luchtschip voor lief wilt nemen, ga je gang dan maar; ik zal de tank laten vullen en de motor laten nazien" „Best kapitein, ik kom zo meteen met kapitein Kerkmuis terug, tot straks!" riep Mikkie.

„Wat zou Mikkie toch beziel nog nooit zó opgewonden kapitein Kerkmuis toen hij de kajuit zat; „misschien is politie gegaan om de diefst aan te geven; enfin, we z Hé, daar heb je mijn bei weer; wat moeten jullie?" „ gen waarom u zo werkeloo blijft zitten, edele kapitein, zee, hoezee!" stormde Mikki nen!

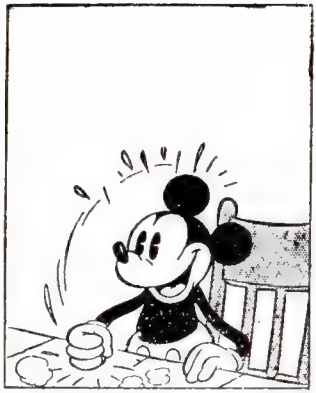

„Kop op, kapitein, ik heb 't!" riep Mikkie opeens met een harde vuistslag op de tafel. „Wat heb je, Mikkie?" schrok kapitein Kerkmuis. „Ik heb een middeltje gevonden om de ster terug te krijgen, kapitein: laat mij maar begaan en vraag me niets, ik heb geen tijd!" riep Mikkie.

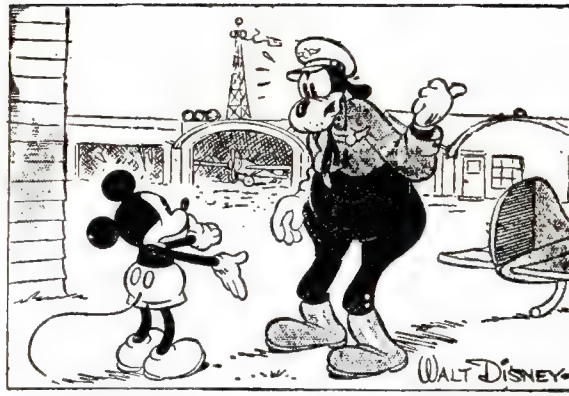

Hij vloog de kade op en sprong in de eerste taxie de beste! „Naar het vliegveld!" riep hij den chauffeur toe, „en zo vlug mogelijk!" „He, ben jij 't Mikkie, dat is een verrassing; welkom op het vliegveld!" riep kapitein Dynamo; „kom je je aanmelden als piloot? Nu, dat treft; ik heb je plaats voor je open gehouden!" „Neen kapitein, ik kwam alleen maar vragen of u me een vliegmachine kunt lenen, ik heb er dringend een nodig om kapitein Kerkmuis uit de narigheid te helpen, luistert u maar!" Toen Mikkie de geschiedenis van de heilige ster had verteld, zei kapitein Dynamo: „Het spijt me Mikkie, maar al de machines zijn uitgevlogen!"

len, ik heb hem gezien!" dacht weer alleen in hij wel naar de tal van de ster ullen wel zien! de kwelgeesten We komen vra- os op uw stoel en...." „Hoe- e de kajuit bin-

„Waarom zo uitgelaten Mikkie, puik der jongelingen?" „Ja Mikkie, wat is er, waarom ben je zo vrolijk?" vroegen Ali-bin-Salie en kapitein Kerkmuis. „We gaan vliegen kapitein, we gaan het jacht van de dieven achterna, ik heb een luchtschip van kapitein Dynamo geleend!" juichte Mikkie. „Gij moogt naar de maan vliegen, als ge daar lust in hebt mijn zoon, maar kapitein Kerkmuis blijft hier, onder bewaking!" zei Abdulah-bin-Baba.

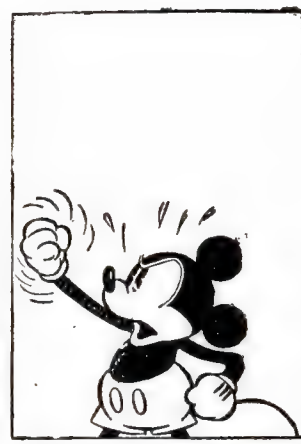

„Gij wilt onze edele kapitein ontvoeren om hem te onttrekken aan onze wraak; ja, wij hebben uw plan doorzien Mikkie, parel der jeugd!" zei Ali-bin-Salie. „Bij de eerste poging tot ontsnappen maakt de edele kapitein kennis met mijn kromzwaard!" „Goed, dan ga ik alleen, maar wee als jullie den kapitein iets durven te doen" dreigde Mikkie.

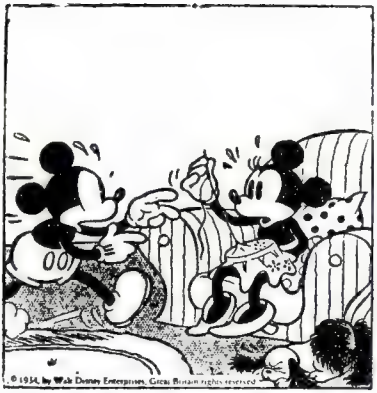

„Kom, vlug Miepsie, leg je handwerkje neer en pak gauw mijn koffertje. ik moet er op uit; 'n leuk avontuurtje, een kolfje naar mijn hand!" riep Mikkie tegen Miepsie. „Wat voor 'n 'n avontuurtje Mikkie, wat is er?" vroeg Miepsie nieuwsgierig. „Ik ga met een luchtschip het jacht van de dieven achterna, die de heilige ster van Salim Siezowat hebben gestolen!" antwoordde Mikkie.

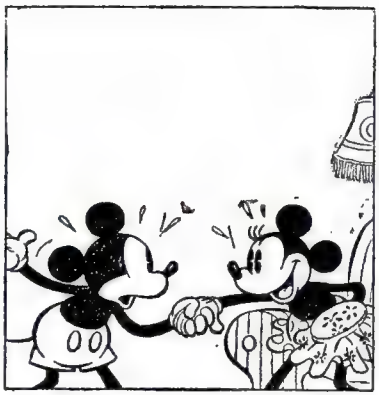

„O, fijn Mikkie, wacht even, ik ben direct klaar; alleen maar even mijn hoed opzetten!" riep Miepsie opgetogen. „Wat zeg je Miepsie, wou je mee. neen hoor, niets voor jou!" besliste Mikkie. „Och kom Mikkie, dacht je dat ik je alleen liet gaan, niks hoor! Ik laat me dat pleziertje niet ontnemen!" antwoordde Miepsie besloten. „Wat zal ik aandoen, mijn rode japon of mijn groentje met de oranje strik?"

„Nu ja, ik k
maal iets in
gebeuren oo
weet Mikkie
een beetje fr
daar boven
Mikkie. „O,
riep Miepsie
„hé, gaat J
Jopie Spille
„Jawel Mikk
gescheept!"

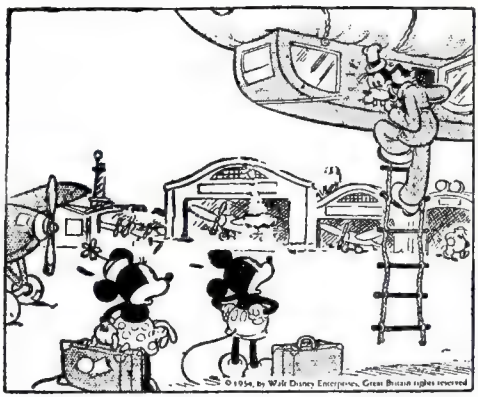

„Hoor je niet wat ik zeg, Jopie? Kom naar beneden, en vlug een beetje, je houdt me maar op!" riep Mikkie ongeduldig tegen Jopie Spillebeen. „Maar Mikkie, wil je dan zonder mecanicien gaan vliegen, hoe heb ik 't nu met je? Er moet onderweg maar eens iets gebeuren en je bent verloren!" vond Jopie. „Mijn geduld is ten einde, Jopie; kom je of kom je niet?!" „Nu Mikkie, als je dan zoo gesteld bent op een ongelukje, dan moet je het zelf maar weten!" riep Jopie terwijl hij langs de touwladder naar beneden kwam.

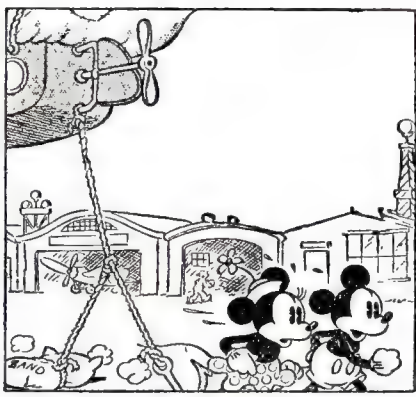

„Ziezo, die laatpost zijn we eindelijk kwijt; nog gauw een stukje gaan eten en dan gaan we, Miepsie!" zei Mikkie. „Zeg Mikkie, hadden we niet eerst even Arabella en Bleskop moeten waarschuwen? Ze hebben er geen flauw besef van waar we zijn, ze zullen zich erg ongerust maken!" opperde Miepsie. „Wees maar gerust Miepsie, ik zal Jopie een briefje voor ze meegeven!"

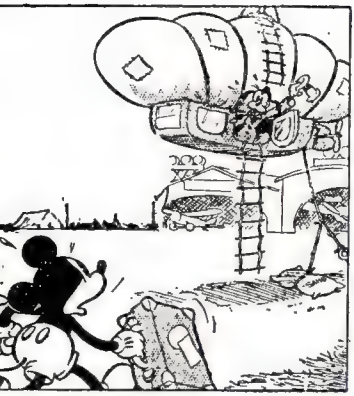

an praten als Brugman; als jij een- je hoofd hebt gezet, dan moet het k!" zei Mikkie. „Als je dat maar ; ik verlang naar een verzetje en risse lucht!" „Nu, frisse lucht zal je genoeg krijgen; kom ga mee!" zei wat een doddig luchtschip, Mikkie!" toen ze op het vliegveld kwamen; opie Spillebeen ook mee?" „Wat, been, hoe kom je er bij, Miepsie?" kie, kijk maar, hij heeft zich al in-

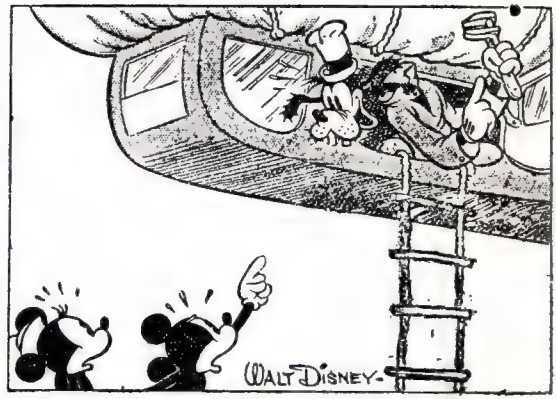

„Hé Jopie, wat doe jij daar boven in de cabine, wil je wel eens gauw maken dat je naar beneden komt!" riep Mikkie boos. „Och Mikkie, " ben je nu helemaal?" schreeuwde Jopie naar beneden; „wou jij een luchtreis maken met een luchtballon zonder mecanicien? Dat zou precies hetzelfde zijn als een stoomboot zonder machinist!" „Kom Jopie, geen praatjes, naar beneden zeg ik je!" riep Mikkie ongeduldig. „Neen Mikkie, ik mag je niet in de steek laten; een mecanicien moet er aan boord zijn, dat is volgens het voorschrift; als er onderweg wat hapert dan ben ik je man; ik repareer letterlijk alles, wat je maar wil!" pochte Jopie.

„Vindt je niet dat we Jopie toch maar mee hadden moeten nemen, Mikkie?" vroeg Miepsie; „als er wat aan de motor zou gaan haperen dan kan ik je niet helpen en jij kan niet achter het stuur vandaan!" „Och Miepsie, die Jopie kan net zoo min een motor repareren als een nijlpaard oliebollen kan bakken! Kom, we zullen ons maar inschepen; ziezo, ik ben er al; geeft me je hand, dan zal ik je helpen!" zei Mikkie.

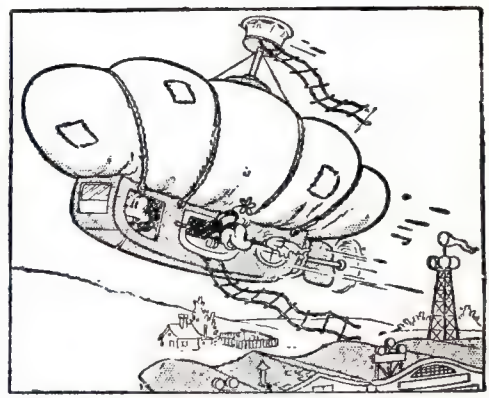

„Denk er aan Mikkie, je hebt voor vier dagen benzine aan boord, je moet dus zorgen voor die tijd weer terug te zijn!" zei kapitein Dynamo. „O, dat is ruim voldoende kapitein, we zullen het jacht van de dieven gauw genoeg in zicht krijgen, en als de motor zich goed houdt, dan zijn we zo weer terug!" verzekerde Mikkie. „Nu, goede reis en veel succes!" riep de kapitein. Mikkie zette de motor aan en daar ging het luchtschip de hoogte in!

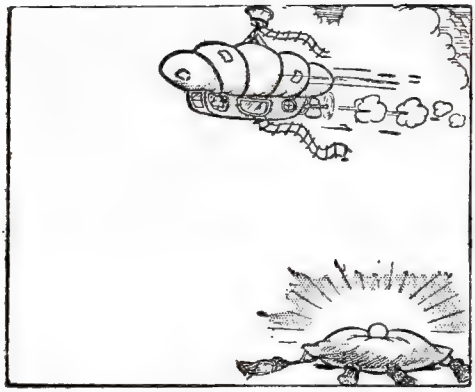

Daar vlogen Mikkie en Miepsie nu tussen hemel en aarde, boven de eindeloze Oceaan in een vreemdsoortig luchtschip dat, om zijn soliditeit, stellig niet geroemd zou worden door een onpartijdig deskundige! Het doel van Mikkie's luchtvaart is ons bekend. In een overmoedige bui besloot onze vriend de dieven van de heilige ster van Salim Siezowat te achtervolgen ten einde haar bij kapitein Kerkmuis, wiens leven bij deze zaak gemoeid is, terug te brengen. Of hij zal slagen?

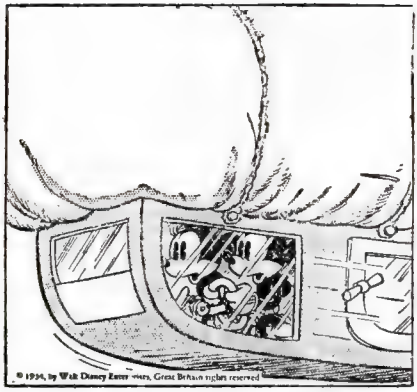
© 1934, by Walt Disney Enterprises, Great Britain rights reserved

„De motor loopt schitterend, de snelheidsmeter staat op veertig mijl; kijk maar goed uit of je niets van het jacht ziet, Miepsie!" zei Mikkie. „Maar Mikkie, wat ben je van plan te doen als we het jacht hebben ingehaald, en hoe wil je de heilige ster in je bezit krijgen?" vroeg Miepsie. „Dat weet ik nog niet, Miepsie; alles is zo gauw in zijn werk gegaan dat ik daarover niet heb kunnen nadenken!" antwoordde Mikkie.

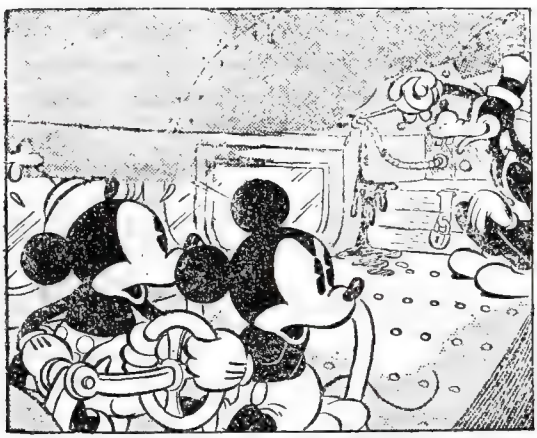

„Dat is een brutaal stukje om zonder mijn toestemming aan boord te komen, Jopie; je levert me daar een lelijk koopje en ik had wel lust om je over boord te gooien! We hebben maar eten voor twee en nu mag jij voor je straf op een houtje bijten!" „Hindert niet Mikkie, ik ben erg matig vanwege de slanke lijn, daar ben ik erg op gesteld!" lachte Jopie. „Kom, ik zal de motor maar wat te eten geven!"

„Is het uit met dat olie morsen, Jopie; je zet de hele kockpit onder de olie; heb je niets beters te doen?" vroeg Mikkie geërgerd. „Allo, ga naar boven in het kraaiennest en kijk goed uit je ogen!"

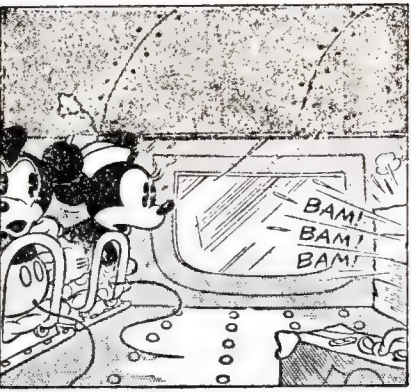

„Ik zal mijn gedachten er eens over laten gaan; gemakkelijk zal het niet zijn om de ster te bemachtigen, maar misschien helpt het geluk wel een beetje; bij elke onderneming moet een beetje geluk komen!" „En een beetje durf, Mikkie!" vond Miepsie; „in elk geval mogen we voor geen gevaar terugdeinzen om kapitein Kerkmuis te helpen, en.... „Goeie genade, hoor je dat Miepsie; de motor is defect!" riep Mikkie ontsteld.

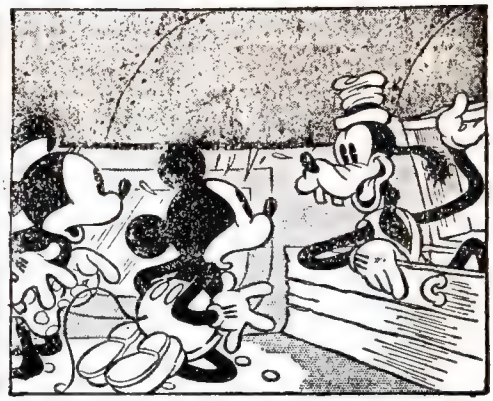

„Hoor je haar niet kloppen en stoten, Miepsie; stellig de zuigerstang die het heeft afgelegd!" „Hoe kan dat nu, Mikkie? De motor loopt toch en met een gebroken zuigerstang kan het schip toch niet blijven doorvliegen?" meende Miepsie. „Maar ik hoor de motor toch duidelijk stoten, luister maar: bam-bam-bam!" „Neen Mikkie, ik geloof dat het uit de gereedschapskist komt; toe, kijk eens even!" Mikkie opende de kist, en.... zag tot zijn schrik het hoofd van Jopie er uit komen! „Dag lui, daar ben ik weer!" riep Jopie lachend.

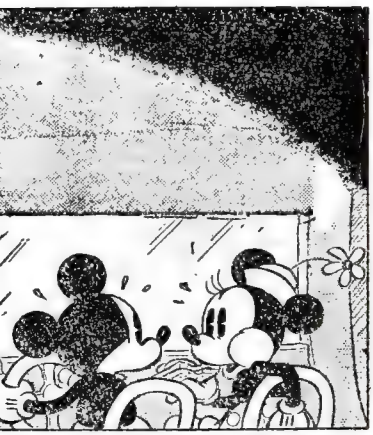

Best Mikkie, als we een ijsberg tegen nen, dan zal ik je waarschuwen; dat gevaarlijke dingen!" verzekerde ie. „Wonderlijk Mikkie, dat we nog s van dat jacht hebben gemerkt, we sten het toch al lang hebben inge-ld!" zei Miepsie. „Misschien zijn we annacht wel overheen gevlogen; dat een koopje zijn!' 'antwoordde Mikkie erust.

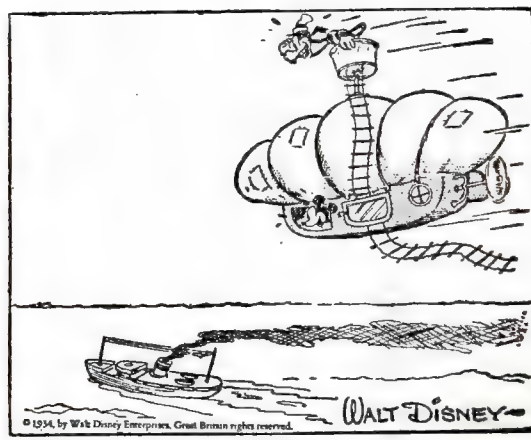

„We moeten nu al dicht in de buurt van Norlconopel zijn, en als ik nu maar wist waar de bemanning van het jacht zal landen, dan zou ik ze daar opwachten en.... „Ahoi, schip in zicht, anderhalve streek bakboord!" riep Jopie uit het kraaiennest; het is het jacht, Mikkie!" „Weet je dat wel zeker Jopie?" vroeg Mikkie. „Stellig Mikkie, ik herken het aan zijn pijp en aan zijn zwarte rook!' riep Jopie.

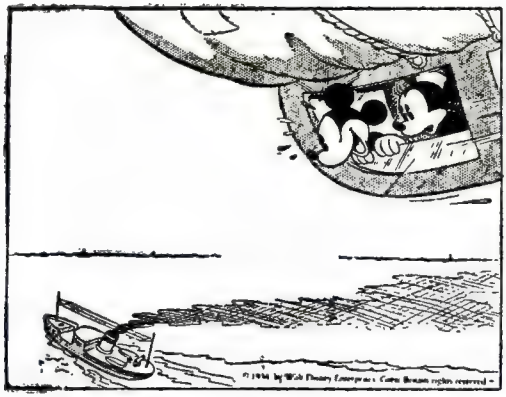

„Sjonge, wat 'n mooi jacht en wat loopt het vlug, een echte race-boot!" riep Mikkie opgetogen; „maar we zijn het toch maar te vlug af geweest, hè Miepsie? Het voert geen vlag en ik ben benieuwd was voor landsman het is. Maar dat komt er minder op aan; of het een Hottentot of een Laplander is, is me onverschillig!"

„De hoofdzaak is dat ik weet waar de dieven zijn en dat ze me niet kunnen ontlopen!" „Jawel Mikkie alles goed en wel, maar wat heb je aan de dieven, het voornaamste is toch dat je de ster van Siezowat in handen krijgt, en hoe wil je dat aanleggen?" vroeg Miepsie.

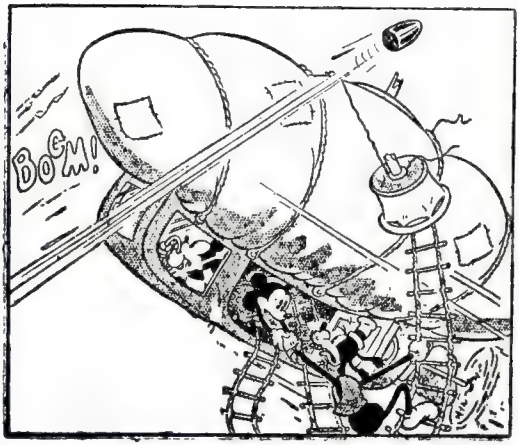

Gelukkig had Jopie nog net de touwladder van het kraaiennest gegrepen en hij riep ontdaan: „Help me een handje Miepsie, trek me binnen boord; ik kan me niet langer houden, ik ril over mijn hele lichaam van de schrik!" „Jopie heeft zich werkelijk niet vergist, het is wel degelijk het jacht van de dieven en ze hebben een kanon aan boord!" dacht Mikkie. „Boem!" nog een schot, dat wordt gevaarlijk, we moeten de hoogte in!"

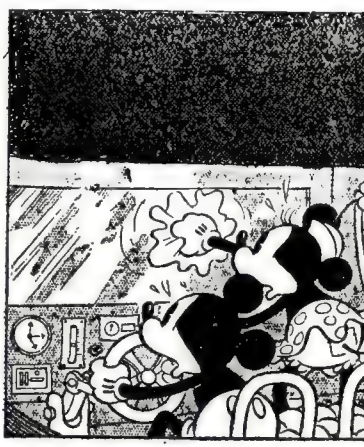

„We zijn nu gelukkig buiten schot, Miepsie; wat is het hier boven donker, we zitten dik in de mist! Ik ben niet bang dat we uit de koers zullen raken; blindvliegen is een klein kunstje als je instrumenten in orde zijn; ik vind het alleen maar vervelend dat we nu niets meer van het jacht kunnen zien!"

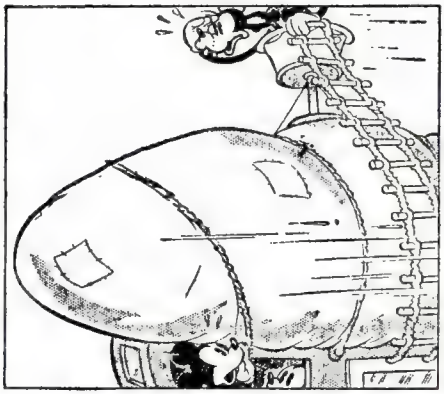

„En het is nog de vraag of die boot werkelijk het jacht van de dieven is; Jopie beweert wel dat hij het jacht herkent aan zijn zwarte rook, maar dat is nogal vaag en je weet hoe snugger Jopie kan zijn, Mikkie! Stel je voor dat we het verkeerde jacht voor ons hebben, dan slaan we toch maar een leelijk figuur tegenover de bemanning!" „Wacht even, ik zal het Jopie nog eens vragen!" zei Mikkie. „Ahoi Jopie!"

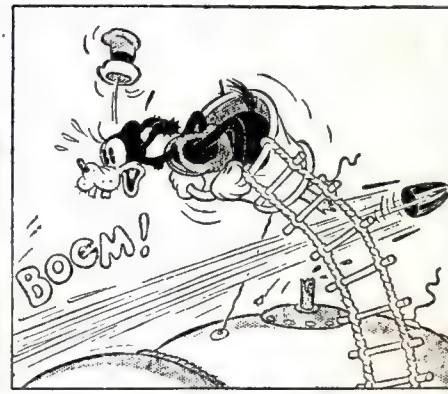

„Present kapitein, tot uw orders", riep Jopie. „Zeg Jopie, weet je wel zeker dat dit het jacht van de dieven is, vergis je je niet?" vroeg Mikkie. „Wat, in vraag! Geen vergissing mogelijk; zijn roer zit van achter en zijn boeg van voren, net als bij het jacht dat ik in de haven heb gezien toen de dieven aan boord gingen!" riep Jopie; „en zijn bakboord zat ook links, en.... Boem!.... daar vloog een kogel tegen het kraaiennest dat met Jopie en al naar beneden kwam!"

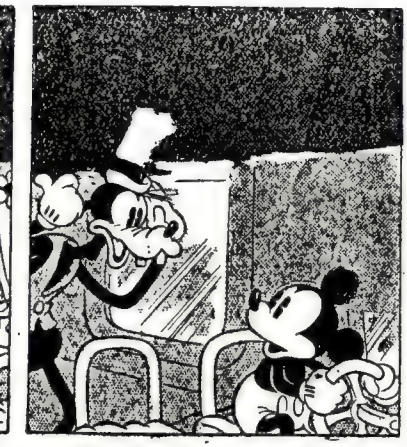

„Kapitein, ik kom rapporteeren dat we midden in een mistbank zitten; ik moest de lamp maar eens aansteken!" zei Jopie. „Lamp aansteken, waarvoor, Jopie?" vroeg Mikkie. „Omdat het buiten stikdonker is, je kan niets zien!" antwoordde Jopie. „En dacht je dat het buiten helder zal worden als je hier binnen een lamp aansteekt? Nu, jij bent ook een licht, Jopie!" lachte Mikkie.

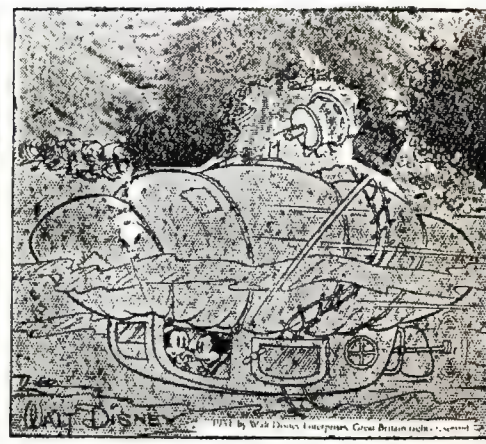

„Zeg Miepsie, kijk jij voor alle zekerheid de parachutes even na; ik wil proberen of we in Palmolivia kunnen landen; als er te veel grondmist is, dan moeten we het met de parachute wagen!" „Wat moet je in Palmolivia doen, we zouden toch naar Noriconopol vliegen?" vroeg Miepsie verwonderd. „Palmolivia is de havenstad van Noriconopel!" antwoordde Mikkie. „Je moest maar weer eens een jaartje naar school gaan om je aardrijkskunde wat op te halen, Miepsie!"

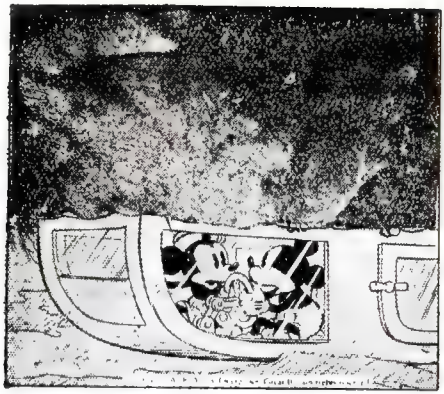

„Denk je dat het jacht Palmolivia zal aandoen, Mikkie; zijn er geen andere havens?" vroeg Miepsie. „Jawel Miepsie, maar ik heb duidelijk gezien dat het jacht koers zette naar die haven. Ik wil de bemanning voor zijn om ze aan de haven op te wachten, snap je? Als ik maar eenmaal weet met wie ik te doen heb, dan volgt de rest wel vanzelf!"

„We moeten nu bijna boven Palmolivia zitten; zet je schrap, Miepsie, en houd je hand aan de trekker van je parachute, jij ook Jopie!" waarschuwde Mikkie. „We zitten nog dik in de mist, en me moeten nu dalen; het is een waagstukje, maar het moet! Daar gaan we, op hoop van zegen!"

„Zeg Mikkie, ik zit hier, boven op die schoorsteen, niets op mijn gemak; als ie nu maar niet gaat roken, ik voel er niets voor om in een gerookte paling te veranderen!" zei Jopie ongerust. „Ja Jopie, erg gezellig is het hier boven niet, maar we moeten wachten tot de mist is opgetrokken om te zien hoe we weer naar beneden komen; ons luchtschip is onherroepelijk verloren, al het gas is er uit ontsnapt!" antwoordde Mikkie.

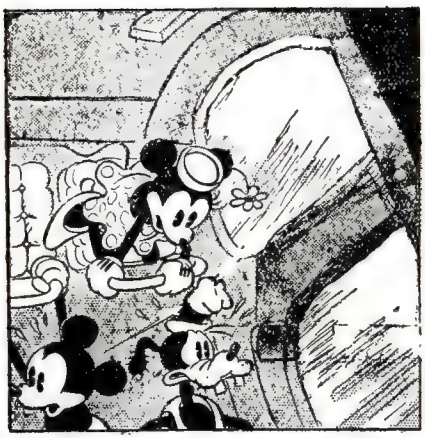

„Kunnen we niet met de parachutes naar beneden springen, Mikkie?" vroeg Miepsie; „ik geloof dat dit onze enige kans is!" „Neen Miepsie, dat gaat niet; voor de parachutes zijn we veel te dicht bij de grond, ze hebben geen tijd genoeg om open te gaan en we zouden stellig te pletter vallen!" zei Mikkie. „Nu, dan maar afwachten!" riep Miepsie gelaten.

t lukt prachtig, we zijn nog maar tweehonderd van de grond!" riep Mikkie. „Nu, dat is ook geluk dan wijsheid en je ziet 't, wie niet waagt, et wint!" „En wie vliegt, zie toe dat hij niet ' lachte Jopie. „Geen grapjes asjeblief!" riep e; onze toestand is veel te ernstig, we zijn er iet, en.... Krak-Bong-Rang!.... daar werden , Miepsie en Jopie door en over elkaar gekegeld!

„Wat is er gebeurd, waar zijn we, Mikkie?" steunde Miepsie. „Dat mag Joost weten; het mist zo, dat ik geen hand voor ogen kan zien; we zitten ergens aan vast!" riep Mikkie. „We zijn zeker tegen een mistbank gevlogen en zitten er nu bovenop!" meende Jopie. „Nonsens Jopie, we zijn aan een schoorsteen blijven haken, denk ik!" zei Mikkie.

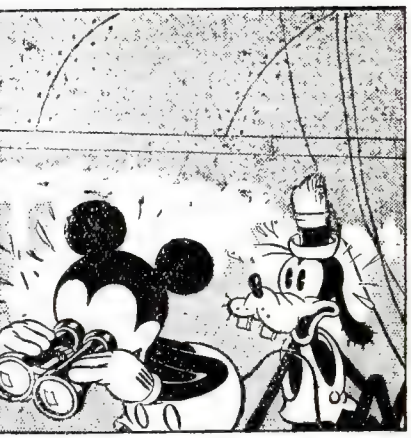

De mist begint gelukkig een beetje op te ekken, je kan ten minste weer iets van wereld zien!" zei Mikkie. „Neen maar jonns, we zitten niet op een schoorsteen, aar boven op een minaret!" „Ik heb wel n nicht die Mina heet, maar van een Miret heb ik nooit gehoord; wat is dat Mikie?" vroeg Jopie. „Dat is een toren van n moskee!" antwoordde Mikkie.

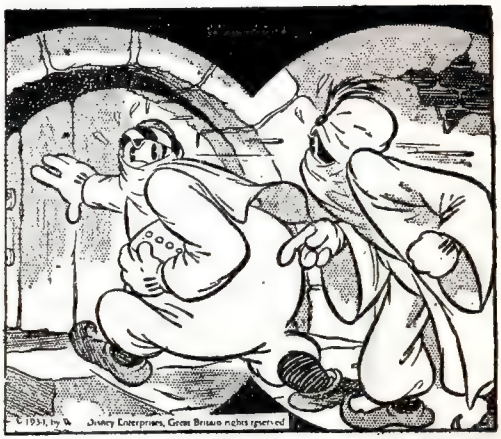

„Ik heb een tante die Kee heet, maar een tante die Moskee heet, bestaat niet; je houd me voor den gek, Mikkie!" „Och och Jopie, wat ben jij toch nog achterlijk!" zuchtte Mikkie. „Een minaret is een toren van een moskee, en een moskee is een mohammedaanse kerk, weet je het nu? En houd nu even je mond, asjeblief! Hé, wat is dat, zie ik goed?! Daar gaan de dieven; ze sluipen een huis binnen, vlak tegenover ons!" „Jawel Mikkie je hebt goed gezien, ze zijn 't!" riep Jopie opgewonden.

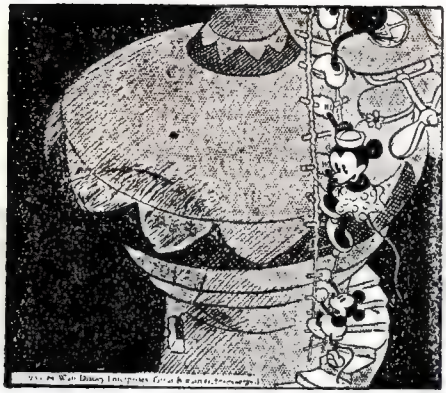

„Kom jongens, het is tijd dat we gaan, de dieven achterna voor ze ons ontsnappen!" riep Mikkie; „ik zal even kijken hoe we het best naar beneden kunnen! Hé Miepsie, er loopt een wenteltrap om de toren en de touwladder is net lang genoeg om er bij te komen! Houd je stevig vast, ik zal de ladder van onderen vasthouden; jij komt het laatst Jopie; vooruit maar!"

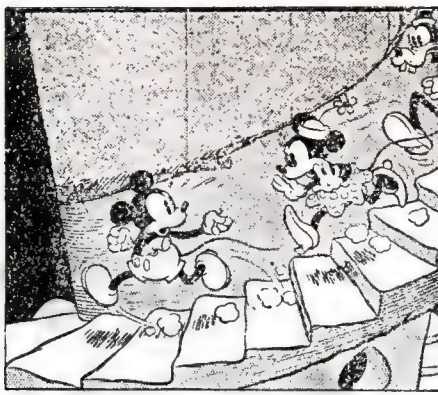

„Wat een gekke manier van bouwen houden die Oosterlingen er toch op na!" riep Jopie; „wie bouwt er nu een wenteltrap en zet er een toren midden in?!" „Ja Jopie, we zullen nog wel gekkere dingen in Noriconopel ontmoeten, alles is er anders dan bij ons!" zei Mikkie. „Zeg Mikkie, moeten we nog lang zo in het rond draaien, ik heb nu al driehonderd drie en dertig treden geteld, ik word er ziek van!" zuchtte Miepsie. „Ik ook Miepsie, ik voel me duizelig, draaierig, soezig en slaperig!" steunde Jopie; „ik geloof stellig dat ik 'n soort trapperitis onder de leden heb van dat trappenlopen!"

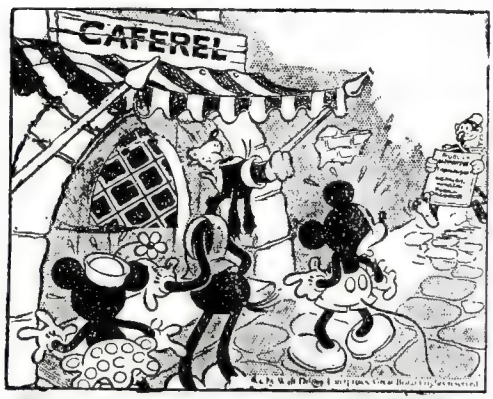

„Wij zullen het huis eerst eens goed opnemen, dat kan nooit kwaad!" vond Mikkie; „wat zou dat opschrift betekenen, Jopie?" „Even kijken Mikkie; „Caferel"; ja, wat wil dat zeggen, zeker Noricoropelaans!" meende Jopie. „Wacht eens, het is zeker een café waar altijd relletjes worden gemaakt, zo'n kroeg waar altijd gevochten wordt, denk ik!" „Zou 't, Jopie? Ik zal het voor alle zekerheid eens vragen aan dien man die daar aankomt!" zei Mikkie.

„Hé, dat treft, we hebben met een tolk te doen! Mijnheer de tolk, kunt u mij ook zeggen wat „Caferel" betekent?" vroeg hij. „Salem Aleikoem, mijnheer de vreemdeling!" zei de tolk beleefd; „een caferel is een cafe, hotel, badhuis en brandweer; je kan er ook ruzie maken vechten en schieten; de toegang is vrij en het is er erg gezellig; gaat u maar gerust naar binnen met uw gezelschap. Ik wens u veel plezier!"

„Vlug Joesoef, naar binnen voor we ontdekt worden door de lui van het luchtschip!" fluisterde Sidi; „wat een bof dat ze juist tegen de minaret moesten opvliegen en er aan vast blijven zitten!" „Ja Sidi, ze zitten daar hoog en droog, en voor dat ze naar beneden kunnen komen hebben we onze heilige ster van Salim Siezowat, geprezen zij zijn naam, al lang in veiligheid gebracht!" antwoordde Joesoef; „onze onderneming is schitterend gelukt en onze vervolgers hebben er geen flauw besef van wie de heilige ster heeft geroofd!"

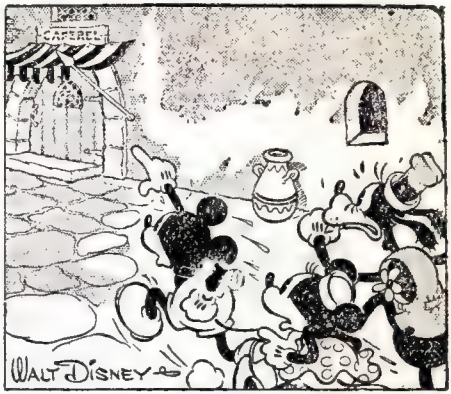

„Hierheen jongens, de dieven zijn hier binnen gegaan!" riep Mikkie; „we moeten stilletjes te werk gaan en hun geen tijd laten om zich te verweren!" „Jawel Mikkie, alles goed en wel, maar hoe komen we naar binnen; ze hebben de deur natuurlijk achter zich op slot gedaan!" zei Jopie. „Zal ik door dat raampje kruipen en de deur voor jullie open maken, Mikkie?" vroeg Miepsie. „Neen Miepsie, daar waag ik je niet aan, je kan nooit weten wat achter die muur te koop is!" vond Mikkie.

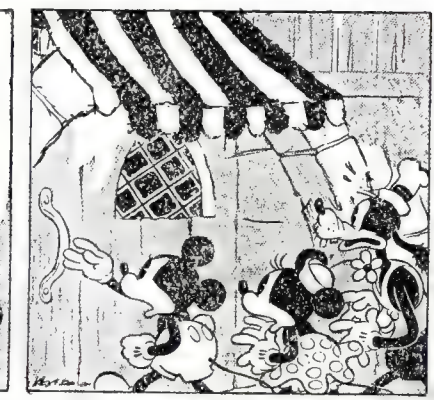

„Vooruit dan maar jongens!" riep Mikkie; „in elk geval is het een publieke gelegenheid met vrije toegang!" „Voorzichtig Mikkie, misschien zijn de dieven wel op hun hoede en hebben ze zich achter de deur opgesteld; we hebben met uitgeslapen jongens te doen!" waarschuwde Miepsie. „Zouden we de politie er niet bij halen, Mikkie?" vroeg Jopie een beetje benauwd. „Asjeblief niet, we moeten het alleen zien klaar te spelen!" antwoordde Mikkie.

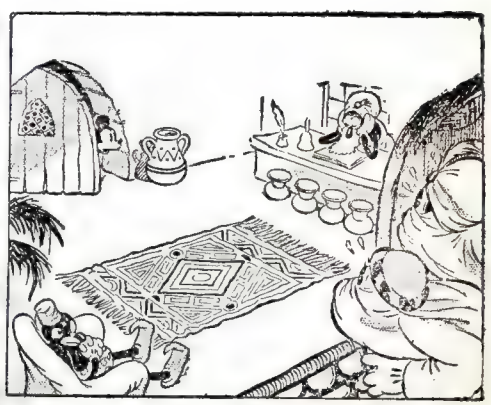

„Ik zal eerst zelf eens kijken hoe het daar binnen uitziet!" zei Mikkie terwijl hij voorzichtig zijn hoofd tussen de deur stak. „Hé, waar ben ik nu verzeild geraakt, wat ziet het er hier vreemd uit! Een oude man met een lange grijze baard, een Moortje dat in een stoel licht te luieren, en.... hemeltje, de beide dieven ook nog!" „Pas op Sidi, daar heb je dat kereltje dat ons achterna heeft gezeten, we zijn ontdekt!" fluisterde Joesoef.

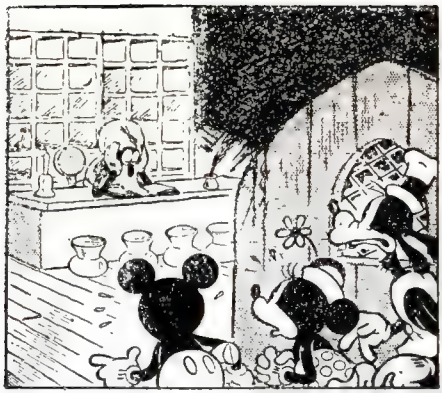

„Gaan jullie maar naar binnen!" fluisterde Mikkie tegen Miepsie en Jopie; „ik heb de dieven gezien, ze zitten daar binnen op een bank!" „Is er geen onraad, Mikkie?" vroeg Jopie angstig; „het is hier zo stil, dat voorspelt niets goeds!" „Wie zou die man zijn achter de toonbank? Brr, wat een engerd, net Blauwbaard!" vond Miepsie. „Kom jongens, naar binnen en regelrecht op de dieven af!" riep Mikkie.

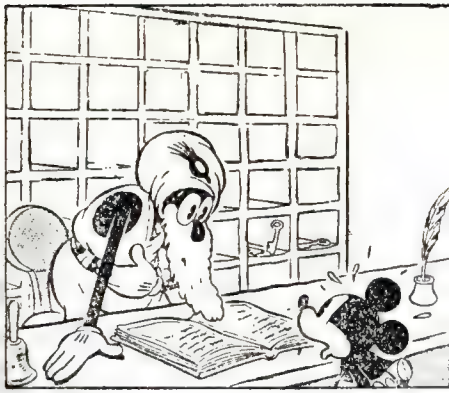

„Hé, ze zijn gevlogen, er is niemand meer; hoe is dat mogelijk, zoeven waren ze er nog!" „Misschien weet Blauwbaard waar ze naar toe zijn gegaan, vraag 't hem eens!" zei Miepsie. „Och mijnheer Blauwbaard, eh-hè pardon, mijnheer, wou ik zeggen; kunt u mij ook zeggen waar die twee mannen naar toe zijn gegaan die zoeven hier naar binnen zijn gekomen?" vroeg Mikkie aan den man met de lange baard.

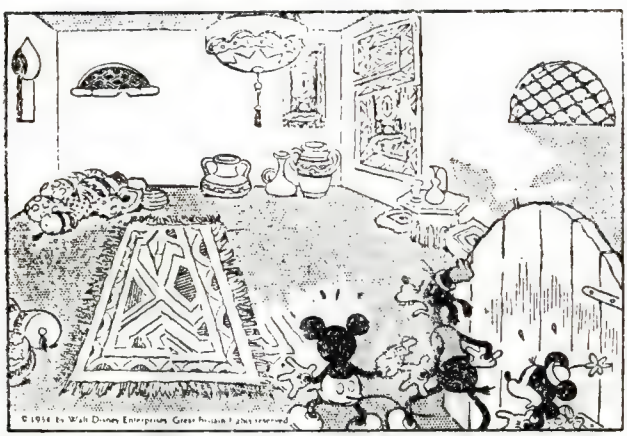

„Vooruit dan maar jongens, naar binnen!" riep Mikkie terwijl hij de deur opende. „Niet zo dringen Miepsie, bedwing je nieuwsgierigheid asjeblieft een beetje!" verzocht Jopie; „jullie vrouwen moeten altijd haantje de voorste zijn!" „Er is niemand in de kamer; zou die langbaard ons maar wat hebben voorgejokt?!" riep Mikkie. „Och Mikkie, de dieven hebben de plaat gepoetst toen ze zagen dat ik van de partij ben; ze zijn natuurlijk doodsbang voor me!" beweerde Jopie.

„Neen Jopie, dat geloof niet; ik denk dat ze erge in hinderlaag liggen: moeten voorzichtig zijn waarschuwde Mikkie. „Ko voor de dag, of ik schiet riep hij met zijn pisto dreigend.

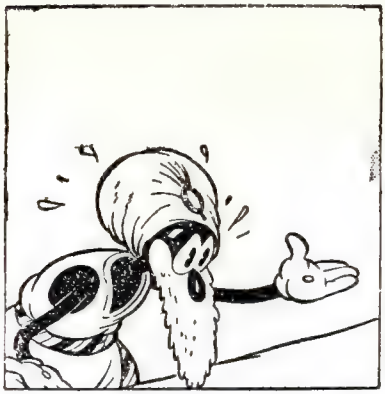

„O mijn zoon, uw wijsheid moet wel grenzeloos zijn dat ge u tot mij hebt gewend om u voor te lichten!" zei de lange baard plechtig. „Ik toch ben de uitverkoren portier van dit verheven huis, tevens wichelaar en sterrenkundige! Ik zal in het boek der sterren nagaan of ik uw vraag kan beantwoorden, een oogenblik geduld! Ja, hier staat het, op bladzij 3333: Eerste deur links!"

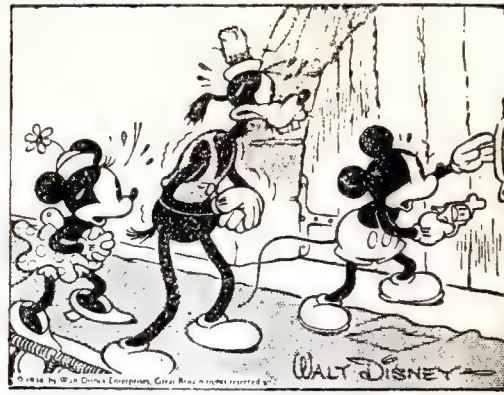

„Wel bedankt, mijnheer portier-sterrenkundige wichelaar!" zei Mikkie beleefd en liep, gevolgd door Miepsie en Jopie, naar de eerste deur links. „Voorzichtig toch Mikkie, ik vertrouw dien portier helemaal niet, al is ie nog zo uitverkoren!" waarschuwde Miepsie. „Och Mikkie, ga gerust je gang maar, als er gevaar is dan zal ik je wel helpen; ik blijf in de achterhoede om onze aftocht te dekken als we worden aangevallen!" zei Jopie moedig.

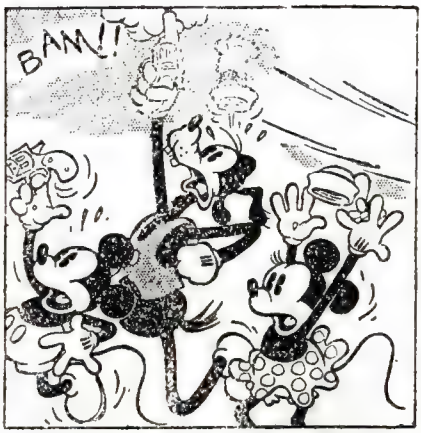

„We moeten ons verdekt opstellen Mikkie, ergens achter een kast of onder een tafel!" vond Jopie. „Neen Jopie, daar schieten we niet mee op, we moeten aanvallen!" „Jawel Mikkie, maar dan moet er eerst maar iemand zijn die we kunnen aanvallen!" zei Miepsie, en.... Bam!".... daar werd opeens een deur met een harde slag achter hen dicht gegooid!

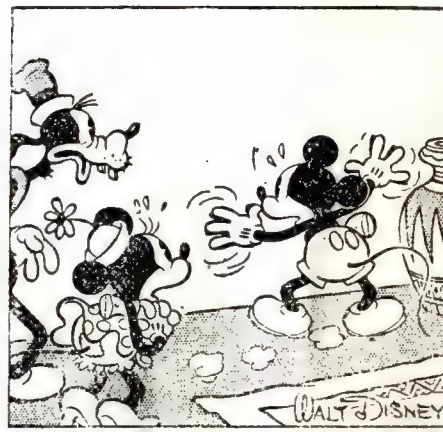

„Hè, wat 'n geniepigerds om iemand zo aan het schrikken te maken!" riep Miepsie ontdaan; „ze zijn zeker te laf om zich te laten zien!" „Mijn pistool is vanzelf afgegaan van de schrik, maar ikzelf ben geen ogenblik geschrokken; ik behoud altijd mijn kalmte!" snoefde Jopie. „Vreemd, ik zie nergens een deur en toch hoorde ik duidelijk een deur dichtslaan. Even onderzoeken of er ook een geheime deur is!" zei Mikkie.

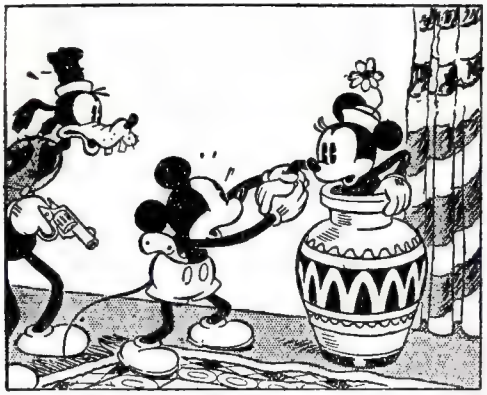

„Neen, ik kan nergens een geheime deur vinden!" zei Mikkie; „ik geloof stellig dat we in een val zijn gelokt en nu moeten we maar zien hoe we er weer uitkomen!" „Stel je voor, Mikkie Muis in een val; straks komt er een poes om je op te peuzelen, Mikkie!" lachte Jopie. „Geen grapjes hè, Jopie!" riep Mikkie geërgerd: „onze toestand is veel te ernstig; we moeten het hele huis doorzoeken en dat is niet zonder gevaar! Hierzo Miepsie, verberg jij je zolang in die vaas, dan gaan Jopie en ik op verkenning uit!"

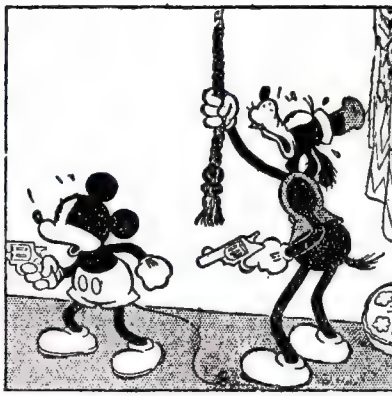

„Er moet een geheime deur in deze kamer zijn, daar laat ik me niet van afbrengen; let goed op Jopie, we schieten op de eerste de beste die zijn neus door de deur durft te steken!" „Als het dan maar een flinke, grote neus is, die kan een scherpschutter van mijn kaliber niet missen!" zei Jopie. „Ik wou maar dat ik iets hoorde, maar het is overal muisstil; een stilte die een storm vooraf gaat!" fluisterde Mikkie. „Hé, kijk eens Mikkie, een touw; zou je de geheime deur ermee open kunnen trekken?" vroeg Jopie.

„Snap jij er iets van, Jopie, zoeven stond de vaas met Miepsie er in bij het gordijn in deze hoek, en nu staat er niets meer!" zei Mikkie; „er is niemand in de kamer geweest en de vaas kan er toch niet met Miepsie vandoor zijn gegaan!" „Och Mikkie, ik geloof stellig dat we in een spookhuis verzeild zijn geraakt, en in een spookhuis is alles mogelijk!" beweerde Jopie.

„Edele heer Sidi, onze heer en meester Said Aartsboef-bin-Joesoef heeft ons bevolen u deze vaas te overhandigen en u ootmoedig te smeken goed voor de inhoud te zorgen!" zeiden twee slaven van Joesoef tegen Sidi. „Zegt uw heer en meester, dat zijn wens mij een gebod is en dat ik hem nederig verzoek korte metten te maken met de beide vreemdelingen hier boven!" antwoordde Sidi.

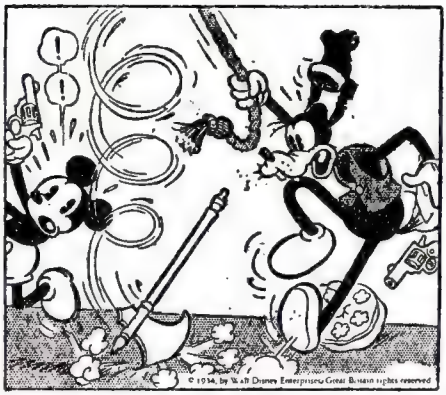

„Het is te proberen Jopie, trek er eens aan, maar flink!" zei Mikkie. Jopie gaf het touw een flinke ruk en op hetzelfde ogenblik viel een grote bijl vlak voor zijn voeten. Mikkie en Jopie sprongen verschrikt opzij en Jopie riep ontdaan: „Dat scheelde ook maar een haartje, net op het kantje af!" „Ja Jopie, je ziet dat we met gevaarlijke sujetten hebben te doen!" zei Mikkie. „Och Mikkie, misschien willen ze ons wel te kennen geven dat ze het bijltje er bij neerleggen en ons met rust willen laten!" opperde Jopie.

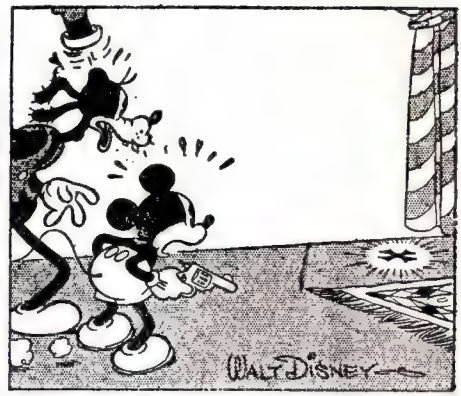

„Neen Jopie, geen sprake van, als je dat denkt dan ken je die Oosterlingen niet; als die eenmaal beginnen dan houden ze vol tot het bittere einde!" Zo Mikkie, nu ik zal 't ze bitter genoeg maken, reken maar; ik zal ze die valse streken wel inpeperen!" riep Jopie manhaftig. „Kom Jopie, genoeg gepraat; we moeten handelen! We zullen dat gordijn eens onderzoeken, daar achter is misschien wel de geheime deur. Genade, de vaas met Miepsie er in is verdwenen!" riep Mikkie verschrikt.

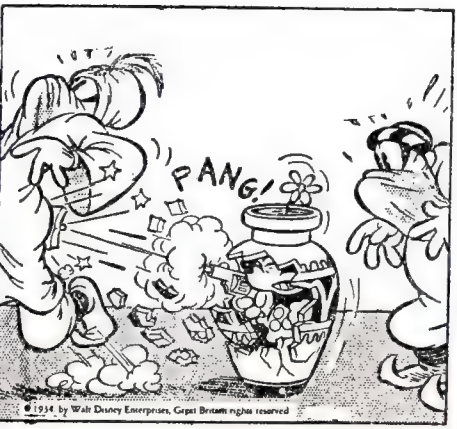

„O, minzame schone, moge het u behagen uit deze vaas te voorschijn te komen opdat ik mij in uw aanblik zal mogen verheugen!" zei Sidi met echt Oostersche hoffelijkheid. „Hoe, wilt gij mijn bede niet verhoren?.... Ha, daar is onze edele vriend Said Aartsboef-bin-Joesoef, moge hij gelukkiger zijn!" „Dat zal hij!" riep Miepsie, en Pang!.... daar knalde haar pistool pal achter Joesoef's rug!

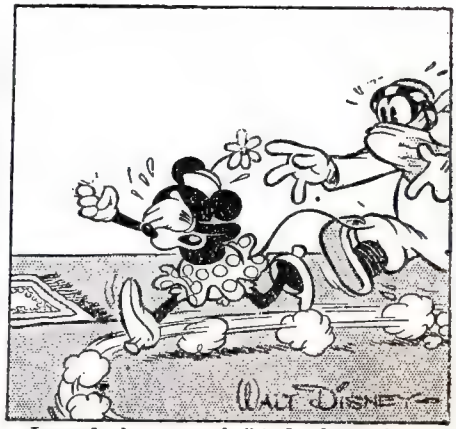

Joesoef vloog verschrikt de deur uit en Sidi liep Miepsie achterna, die uit de donkere vaas was gesprongen. Verblind door het helle licht liep zij met haar hand voor de ogen blindelings in het rond en hoorde met angst Sidi's voetstappen achter zich aan! „Waarom zo schichtig, edele jonkvrouw? U zal geen leed geschieden als ge u slechts wilt verwaardigen mij aan te horen!" smeekte Sidi buiten adem.

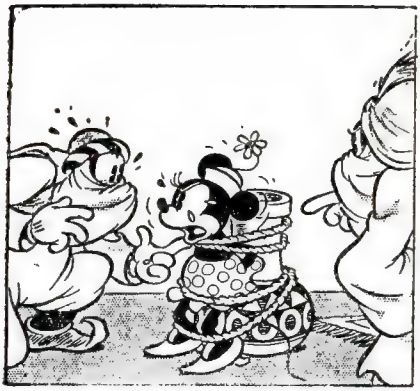

Toen Sidi Miepsie wou pakken struikelde hij over Miepsie's uitgestoken voet en viel met een smak, languit op de grond! „Dat is nu een kunstje dat ik van Mikkie heb geleerd: als je in zijn handen valt dan zal je nog wat anders beleven!" dreigde Miepsie. Ze liep vlug naar de deur en viel pardoes in de armen van Joesoef die onverwachts terug was gekomen en haar stevig vastbond aan een grote, zware vaas. „Nu mag je hier blijven tot we terugkomen, lief kind; erg zoet zijn, hoor!" zei Sidi sarrend.

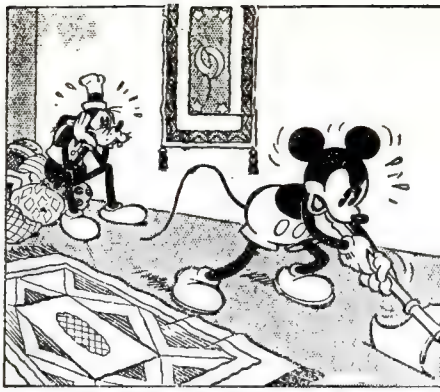

„Ik geef 't op Mikkie, die geheime deur vind we nooit, al zoeken we nog zo lang!" zei Jopi „ik ga hier lekker een beetje uitrusten op d zachte kussens!" „Ja Jopie, ik geef 't ook o ik heb elke centimeter van de muren onde zocht, maar nergens een spoor van een g heime deur!" riep Mikkie; „als we de kam niet uit kunnen door de deur, dan maar do de vloer; die bijl komt me nu uitstekend pas!" „Als je moe word zal ik je wel aflosse Mikkie!" stelde Jopie voor.

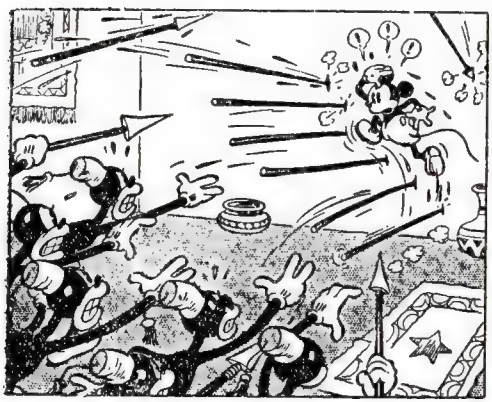

Mikkie viel door het gat in de vloer in een kamer waar hij werd opgewacht door een troep tierende mannen, die hem met een vlucht speren begroette. „Pakkumspiesumrakum!" schreeuwden de woestelingen door elkaar en Mikkie dacht: „Van jullie koeterwaals versta ik geen jota, maar als schietschijf laat ik me niet gebruiken, dank je beleefd!"

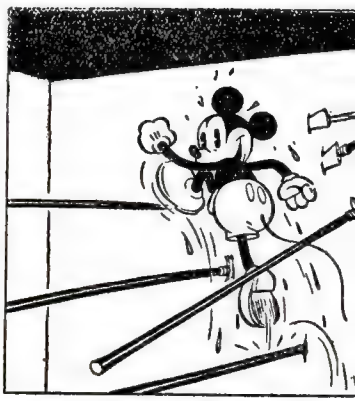

„Wat 'n schutters, ze moesten zic schamen, ze gooien er meters naast! A hun voorraad is uitgeput dan zal ik eens laten zien wat een speer beteke in de handen van een kampioen-spee werper! Ik heb meer angst voor hu lelijke tronies dan voor hun sperer Hoor ze eens schreeuwen, brr, ik krij er kippenvel van!"

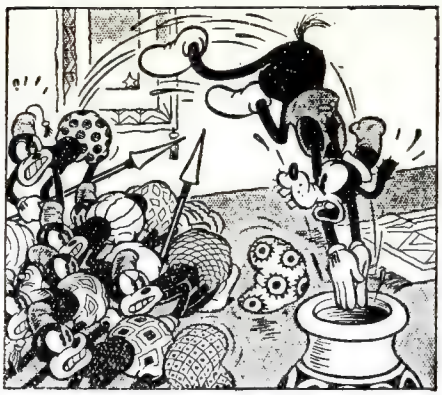

„Hè Mikkie, wat is 't zalig zitten op die zachte kussens; rust een beetje uit en kom hier naast me!" zei Jopie. „Neen, ik blijf doorwerken tot het gat groot genoeg is om er doorheen te komen; zorg jij maar dat je niet in slaap valt!" waarschuwde Mikkie en op hetzelfde ogenblik verdween Jopie, met kussens en al, door de vloer! Met een driedubbele buiteling viel hij in een kamer waar gewapende Oosterlingen hem dreigend aangrijnsden, en van de schrik sprong hij pardoes in een grote urn!

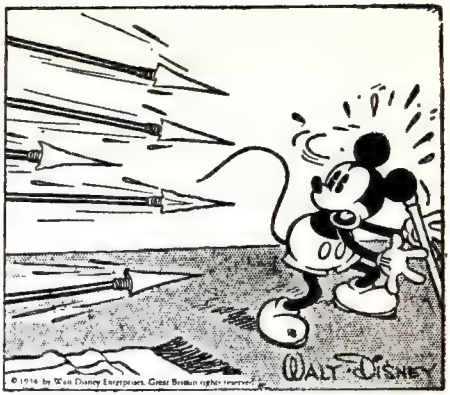

„Ik schiet prachtig op Jopie, het gat is bijna klaar!" riep Mikkie; „ik zal straks voorop gaan, jij volgt me dan wel. Ik ben benieuwd wat we beneden zullen vinden, misschien is Miepsie daar wel; wat zal dat arme kind een angsten uitstaan; ziezo, het gat is er! Hé Jopie, waarom zeg je niets, slaap je?" Mikkie keek om en kon zich nog net bukken voor de speren die suizend op hem toe kwamen. „Gruttermemegraantje!" schrok hij en nam een duik door het gat in de vloer!

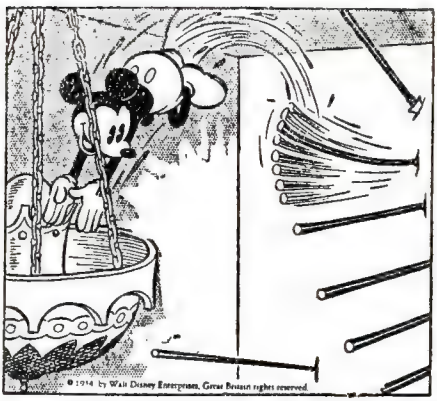

„Het lijkt wel een troep losgebroken chimpansees; als ze net zo goed konden mikken als schreeuwen dan was ik er allang geweest! Aï, ze hebben een nieuwe voorraad speren opgedaan, nu gaat het spannen, een er van moest toevallig maar eens raak zijn! Kon ik maar ergens dekking vinden; wacht eens!" riep Mikkie en sprong met een plof, midden in de hanglamp!

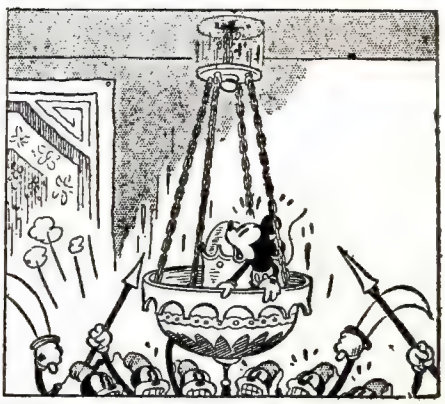

„Hè, hier zit ik ten minste buiten schot, het is anders net op het kantje af!" dacht Mikkie. „Toe jongens, doet je best; gooit nu maar op! De eerste die me raakt krijgt een gouden medaille van koper! Hoor ze eens brullen, net brulapen! Grote genade, de lamp komt naar beneden, nu is 't met me gedaan!" riep Mikkie ontsteld.

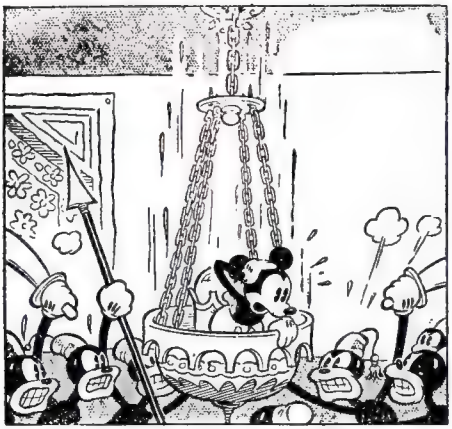

Sidi's slaven deden een wilde krijgsdans rondom de lamp die met Mikkie tergend langzaam naar beneden was gekomen. „Pakkuminzennekkumhalemeruitum!" riepen ze woest, en Mikkie dacht: „Wat 'n taaltje, ik snap niet dat ze er zelf iets van verstaan, en wat 'n geschreeuw, ik krijg er hoofdpijn van!"

„De eerste de beste die een hand naar m durft uit te steken zal ik op een dubbe gebraden klapstuk trakteren!" riep Mikki en zag de slaven met gebalde vuisten, ee voor een dreigend aan! De dappere slave deinsden verschrikt terug en gingen b elkaar in een hoek staan om krijgsraad t houden. Toen ze het eindelijk eens schene te zijn vlogen ze allemaal tegelijk o Mikkie af!

„Zeg, Mikkie, ik had wel lust om die Moorkoppen in te pakken en er de kermis mee op te gaan als we weer thuis zijn, zal ik?" vroeg Jopie. „Och, Jopie, ben je dwaas? We hebben wel aan iets anders te denken!" vond Mikkie; „voor het ogenblik zijn we hier veilig, maar we kunnen hier niet blijven; eerst moeten we Miepsie vinden en dan de dieven zien te pakken, kom ga mee!"

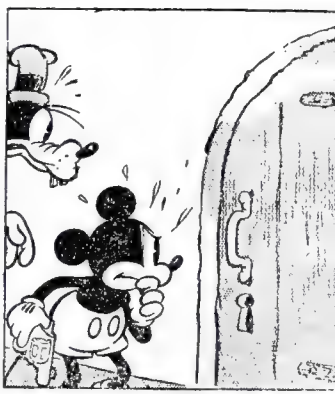

„Voorzichtig Mikkie, zie goed waar je loopt, het huis zit vol angels en klemmen, het zou me niets verwonderen als we zo meteen door een valluik naar beneden vielen!" fluisterde Jopie benauwd. „Ja Jopie, ik voel me hier ook niet erg op mijn gemak!" verzekerde Mikkie; „ha, een deur, op slot natuurlijk!"

„Ze vlogen hals over kop in de lamp, maar het plafond was tegen zo'n vrachtje niet bestand en kwam in honderd brokken en stukken, vlak op hun hoofden, naar beneden. Mikkie had het gevaar zien aankomen en kon nog net bijtijds uit de lamp springen; hij kwam er gelukkig heelhuids af!

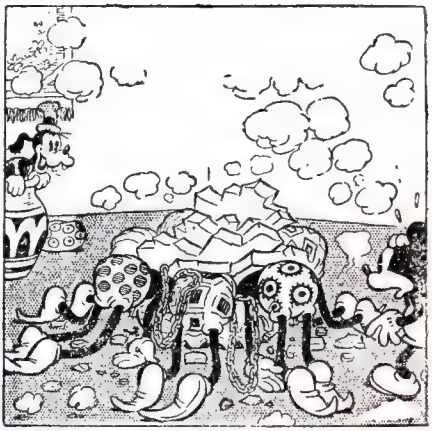

„Zeg Mikkie, die zijn lelijk tegen de lamp gevlogen!" riep Jopie die uit de vaas, waarin hij zich angstig had verborgen, te voorschijn kwam. „Ja, Jopie, die brave jongens hebben voorlopig hun bekomst; ze dachten dat ze me al te pakken hadden, maar dat zat ze niet glad; gelukkig heeft het plafond ook een woordje mee gesproken!" zei Mikkie.

„En stevig ook Mikkie, die krijgen we nooit open, we zitten als ratten in de val!" riep Jopie. „Ik laat me niet afschrikken door een gesloten deur, een schot door het sleutelgat zal het slot wel klein krijgen!" meende Mikkie; „pas op, daar gaat ie, een-twee-..... achteruit Jopie, ik hoor voetstappen achter de deur, er komt iemand!"

Een sleutel werd in het slot gedraaid en de deur ging langzaam open! „Sst, stil geen woord!" fluisterde een Muzelman die in de deur verscheen; „Ik kom om u te helpen, volgt me zo stil mogelijk!" „Wie zegt me dat ik je kan vertrouwen en waarom zou je ons helpen?" vroeg Mikkie wantrouwend „Op. het woord van een Muzelman kunt ge bouwen als op een rots; bij de bult van mijn dromedaris, ik zal u helpen!" zwoer de Muzelman.

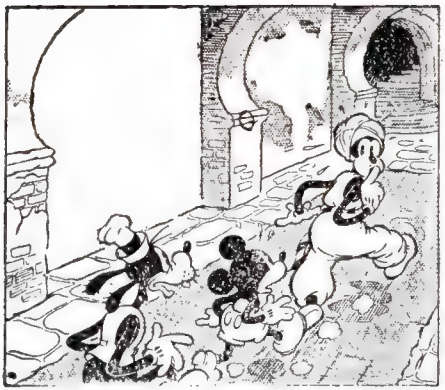

„Nu Mikkie, als hij bij de bult van zijn dromedaris zweert, dan zal hij 't wel eerlijk menen; ik geloof dat we hem kunnen vertrouwen!" vond Jopie. „Best Jopie, als jij er zo over denkt, vooruit dan maar!" riep Mikkie. Zij volgden den Muzelman door eindeloze gangen en gewelven, en hun gids keerde zich elk ogenblik om en waarschuwde fluisterend: „Sst, stil, voorzichtig!"

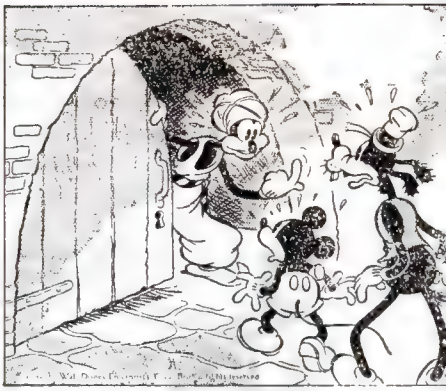

„Wat een doolhof Mikkie; als die tulband ons nu in de steek laat, dan vinden we de weg nooit meer terug!" fluisterde Jopie benepen. „Ja Jopie, we hebben nu eenmaal „A" gezegd en moeten nu maar het hele alphabet doorlopen!" antwoordde Mikkie; we zijn helemaal aan die kameeldrijver overgeleverd!" „Pst, hier heen!" siste de Muzelman tussen zijn tanden terwijl hij een zware deur opende.

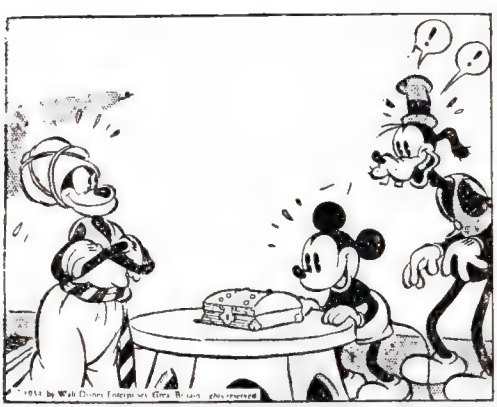

Mikkie en Jopie konden hun ogen niet geloven toen ze het kisje van de heilige ster van Salim Siezowat voor zich op tafel zagen liggen en Mikkie vroeg: „Vertel me eens, hoe kom je aan de heilige ster, mijnheer Muzelman, heb je haar ergens gevonden; ze is toch zeker niet zo maar uit de lucht komen vallen?" „Dat is mijn geheim, maar als ge er op gesteld bent, dan wil ik haar wel aan u verkopen!" antwoordde de Muzelman.

„Neen beste man, ik denk er niet aa de ster te kopen van iemand die ik hele maal niet ken, dank je wel!" zei Mik kie; „als je me niet kunt zeggen ho je aan de ster bent gekomen, dan is e stellig iets niet in de haak!" „Maa Mijnheer, kijkt u me eens goed aa straalt mijn gezicht niet van loute eerlijkheid, en waaraan heb ik uw grievende woorden te danken?" vroe de Muzelman gekrenkt.

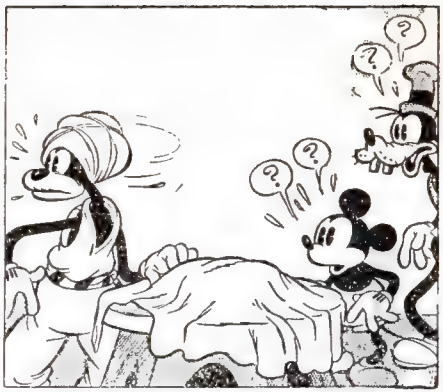

Hij keek angstig om zich heen en fluisterde: „Als we hier worden ontdekt, dan zijn we verloren; de geheime broederschap, de Lachende Kater, heeft overal haar spionnen, en wee ons als ze ons hier vinden!" „Wat 'n gezellige prater, hij bezorgt je gewoon kippenvel!" vond Jopie. „Wat zou er onder dat laken liggen, Jopie?" vroeg Mikkie; „genade, het zal Miepsie toch niet zijn?!"

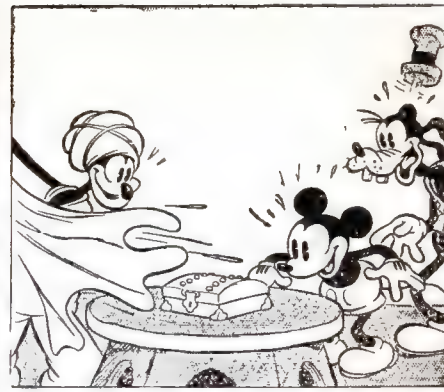

„En nu mijne heren, is het ogenblik gekomen!" zei de Muzelman plechtig; „laat geen gebaar of uitroep uw tegenwoordigheid hier verraden als ik ontsluier wat onder dit laken is verborgen en waarnaar ge zo lang hebt gezocht; let op, hocus-pocus-pilatus!.. „Hemeltje de heilige ster van Salim Siezowat!" riep Mikkie verrast. „Nu Mikkie, heb ik je niet gezegd dat je die bult van zijn dromedaris gerust kon vertrouwen?" zei Jopie in alle ernst!

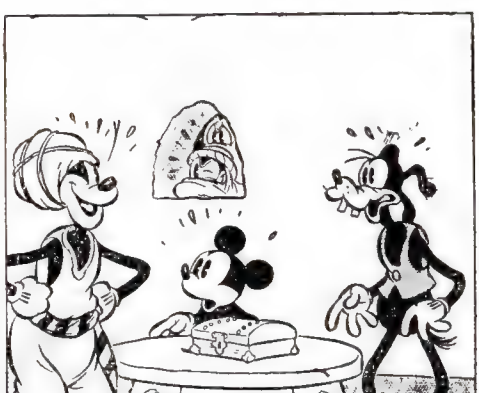

„Er zijn liefhebbers genoeg die mij een flinke prijs voor de ster zouden willen betalen, maar ik geef u de voorkeur, u hebt een streepje bij me voor!" „Waarom?" vroeg Mikkie; „je kent ons nauwelijks!" „Dat is zo, maar uw vriend doet me denken aan mijn lievelingskameel, die ik onlangs heb verloren; ik was erg aan het lieve dier gehecht en daarom voel ik me zo tot uw vriend aangetrokken; hij lijkt sprekend op hem!" zei de Muzelman op Jopie wijzend.

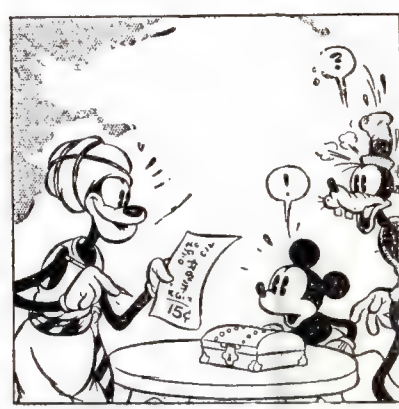

„Zeer vereerd, zeer vlijend, mijnheer Tulband!" zei Jopie getroffen; „laat maar eens horen hoeveel je voor de ster moet hebben, je naaste prijs asjeblieft, we houden niet van dingen!" „Omdat u het bent wil ik u de ster afstaan voor vijfhonderd sumolahs, een spotkoopje!" antwoordde de Muzelman. „Maar we hebben geen vreemd geld!" riep Mikkie. „Hindert niet, ik zal het even omrekenen in Hollands geld; vijftien cent heren, geen cent minder!" rekende de Muzelman.

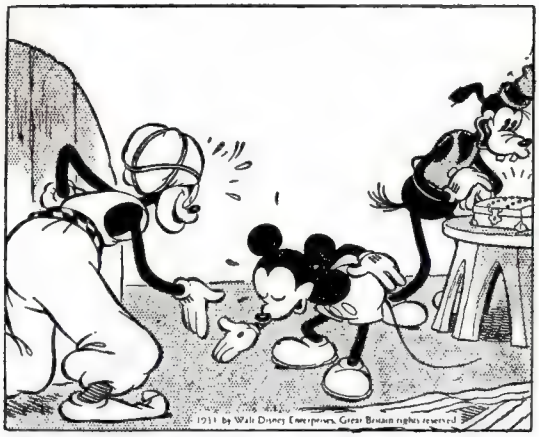

„Top!" riep Mikkie; „vijftien cent, dat is te doen; hier heb je een kwartje, de rest mag je houden voor een fooitje!" „O edele heer, dank voor uw vrijgevigheid; moge de heilige ster u en uw vriend geluk aanbrengen!" zei de Muzelman met een diepe buiging". Mikkie boog beleefd terug en zei: „Dank edele Muzelman" terwijl Jopie als betoverd het kistje van de heilige ster stond aan te gapen.

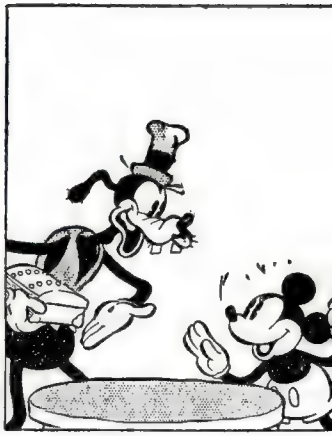

„Jopie, dat is een kopie!" rijm
Mikkie vrolijk. „Ja Mikkie, een st
voor een prikkie!" rijmde Jopie v
de weeromstuit; „ik zal het kis
even openmaken, ik moet de st
toch ook eens bewonderen!" I
zal je wel laten Jopie!" wa
schuwde Mikkie.

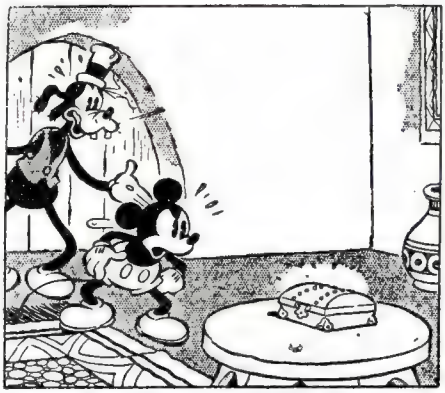

„De deur is van buiten gegrendeld Mikkie, er is geen beweging in te krijgen!" zei Jopie; „nu zie ik zelf dat die Moorkop niet te vertrouwen was; hij heeft ons hier opgesloten!" „Ja Jopie, en ik ben benieuwd wat hij met dat kistje voor had, ik moet het eens van nabij bekijken, ik vertrouw het niet, zo onschuldig als het er uitziet!"

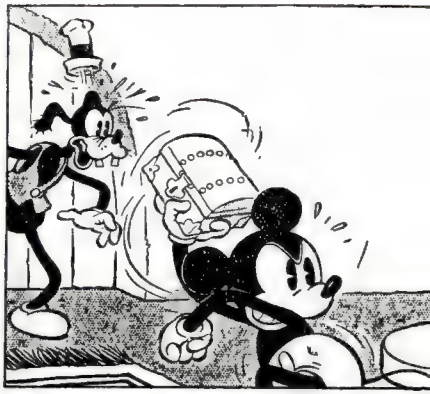

„Er is niets bijzonders aan te zien Mikkie,
ik denk dat het een foppertij van dien Tul
band was; ik kan het kistje gerust open
maken!" meende Jopie. „Neen Jopie, dat
zal ik maar liever laten, je kan nooit weten,
en veiligheid voor alles!" „Gut Mikkie, wat
ben jij opeens een bangerik geworden, ik
herken je niet!" riep Jopie. „Vind je Jopie,
wou je graag weten wat er in het kistje zit?"

„Waarom Mikkie, ik mag toch wel eens zien waarvoor ik eigenlijk mijn leven heb gewaagd!" riep Jopie misnoegd. „Och Jopie, dacht je nu heus dat de ster in dat kistje zat?" vroeg Mikkie. „Ik heb maar net gedaan of ik dien Moorkop vertrouwde om er achter te komen wat hij met ons voor heeft; kom Jopie, we moeten hem achterna!"

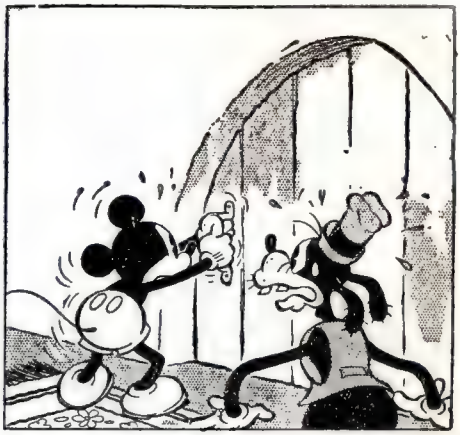

„Neen hoor, ik had dien gedienstigen Muzelman direct door; hij is natuurlijk een handlanger van die twee andere snuiters, Sidi en Joesoef!" „Nu Mikkie, ik bewonder je scherpzinnigheid, maar waarom zou die Muzelman ons het kistje hebben gegeven als er toch niets in zit?" vroeg Jopie. „Dat zullen we later wel onderzoeken; eerst moeten we onzen vriend Tulband achterna, hier door deze deur; hemeltje, ze is op slot!" riep Mikkie ontsteld.

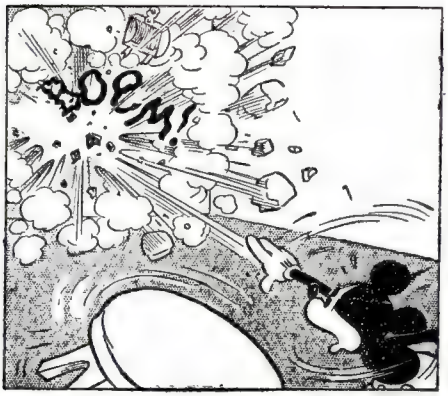

„Ga dan maar zo ver mogelijk achteruit, en let goed op! Een-twee-drie!" riep Mikkie terwijl hij het kistje tegen de muur wierp. Een hevige slag deed het huis trillen en beven; een uitbarsting en aardbeving tegelijk! „Dacht ik het niet, een helse machine in plaats van de heilige ster in het kistje; maar goed dat we het niet hebben geopend, hè Jopie?!" Maar Jopie was van de schrik languit op de grond gevallen en kon geen woord uitbrengen!

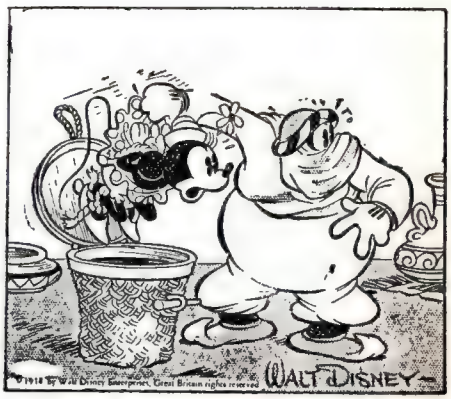

„Hemeltje, wat is er, het huis valt in elkaar!" gilde Miepsie. „Neen, lief kind; je bent hier veilig, hoor; er kan je niets gebeuren!" zei Sidi geruststellend. Maar wat betekent die slag dan, het hele huis trilt er nog van!" riep Miepsie. „Och lieve kleine, er is niets bijzonders aan de hand; je vriend Mikkie is met Jopie alleen maar de lucht in gevlogen, anders niet! Nu gaan wij een plezierreisje maken, dwars door de woestijn; jij mag mee in dat mandje, dan heb je geen last van het zand als het gaat waaien!" zei Sidi bezorgd.

Het duurde een hele tijd voor Jopie van de schrik bekomen was; nij betastte al zijn ledematen en zei: „Zeg Mikkie, daar zijn we goed van af gekomen, ik dacht werkelijk dat we met huis en al de lucht in zouden vliegen!" „Ja Jopie, dat was ook de bedoeling van onze vijanden en ze weten nu niet beter of hun toeleg is gelukt!", antwoordde Mikkie. „Kom, we zullen buiten eens een kijkje gaan nemen, hier door de bres in de muur. Genade, de dieven schaken Miepsie!"

„Vlug Jopie, we moeten ze achterna, we
nen Miepsie niet aan haar lot overlaten
weet wat die booswichten met haar voo
ben!" „Och Mikkie, ik zou me maar n
ongerust over haar maken; Miepsie is
katje, om zonder handschoenen te worden
gepakt; ze kan flink van zich afbijten,
moet!" zei Jopie geruststellend. „Jawel
maar tegen twee zulke kerels is ze toch
opgewassen!" riep Mikkie; „hé, een p
agent! Zeg agent, spreek je ook Holla

Mikkie en Jopie haastten zich naar de aangewezen straat en vroegen: „Beste agent, agent landloperij stuurt ons naar u om ons te helpen de dieven te pakken die de ster hebben gestolen en Miepsie hebben geschaakt!" „Wat zegt u, mijnheer, heeft men gestolen en geschaakt? Loop dan gauw naar den poortwachter, die zal u wel zeggen langswaar de dieven gevlucht zijn!" „Dank u wel, agent!" zei Mikkie en liep naar den poortwachter. „Mijnheer," zei hij hijgend, „hebt u soms niet twee mannen buiten zien gaan met ons vriendinnetje Miepsie?"

„Jawel, mijnheer, ze zijn langsdaar
woestijn ingegaan. Uw vriendinnetje
geen gemakkelijk kind, hoor; ze hee
nog al van haar neus gemaakt!" „Ze
eens, poortwachter, van Miepsie mo
je geen kwaad spreken, dat is een li
en aardig kind; die twee mannen ec
ter hebben haar zomaar geschaakt
We moeten haar bevrijden ; kan
ons niet aan twee paar kamelen helpe
om de dieven te achterhalen?" vroe
Mikkie.

kun-
n, wie
orheb-
diet zo
geen
n aan-
als 't
Jopie,
n niet
olitie-
nds?"

„Palmoliviaanse agenten spreken alle talen!" antwoordde de agent met waardigheid; „morsdode en springlevende talen, wat u maar wilt, van Boeginees af tot Samojeeds toe, zeg me maar wat u wenst!" „We zitten twee boeven achterna die een ster hebben geschaakt; je moet ons helpen!" riep Mikkie; „vlug een beetje, anders ontsnappen ze ons nog!"

„Het spijt me mijnheer, maar diefstal en schaking behoren niet tot mijn afdeling!" zei de agent; „mijn afdeling is landloperij en puistjevangen; ik kan u niet helpen!" „Ja, maar, het gaat hier om twee gevaarlijke sujetten, die kan je toch zo maar niet laten lopen!" stampvoette Mikkie ongeduldig. „In dat geval verwijs ik u naar mijn collega, tweede dwarsstraat rechts, die gaat over de afdeling schaken en diefstal; zegt u hem maar dat u door mij wordt gestuurd!" zei de agent.

de
is
ft
g
et
ef
h-
t!
je
n
g

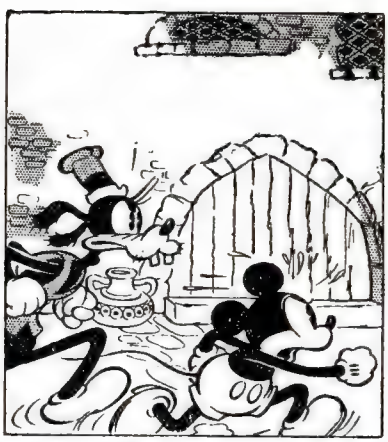

„Onmogelijk mijnheer!" antwoordde de poortwachter. „Kamelen mogen niet aan vreemdelingen worden verhuurd, dat is volgens de Noriconopelaanse wet; alleen wanneer u een toelating hebt, die u na een maand verblijf in het land kunt bekomen..." „Loop naar de maan, met je kamelen!" riep Mikkie driftig. „Vooruit, Jopie, met dien dikken poortwachter schieten we niet op en we verliezen onze kostbare tijd!" riep Mikkie.

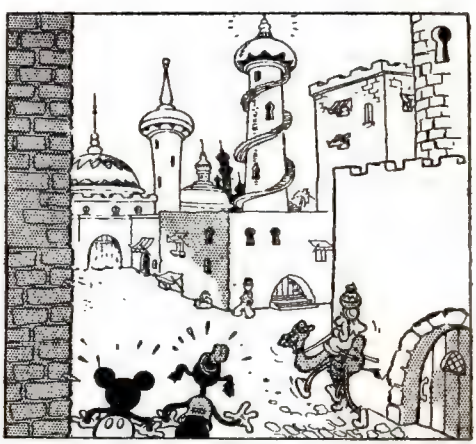

„Jawel, Mikkie, maar wat zijn je plannen, met dat loopen komen we niet veel verder!" vond Jopie. „Nu ja, laat jij dan ook eens je hersens werken, je laat alles maar aan mij over!" zei Mikkie geprikkeld. „Best, Mikkie, dan stel ik voor een taxi te nemen, die gaat vlugger dan een kameel!" meende Jopie. „Dat heb je snugger bedacht, Jopie; een taxi in de woestijn, daar zullen we ver mee komen!" spotte Mikkie. „Neen, het enige dat uitkomst kan brengen is ons luchtschip. Alle duivels, het luchtschip is er niet meer!"

Mikkie en Jopie stonden beteuterd naar de spits van de minaret te kijken en konden maar niet begrijpen waar hun luchtschip was gebleven. „Onze laatste kans om de dieven te vervolgen en Miepsie te bevrijden is verkeken, Mikkie! zei Jopie ontmoedigd. „Misschien kan die oude bedelaar ons zeggen wat er met het luchtschip is gebeurd; ik zal 't hem eens vragen!" riep Mikkie. „Salem Aleikoem edele heer, of ik weet wat er met uw luchtschip is gebeurd?" vroeg de bedelaar: „mijn geheugen is zo slecht, misschien kunt u het met een aalmoes een beetje opfrissen!"

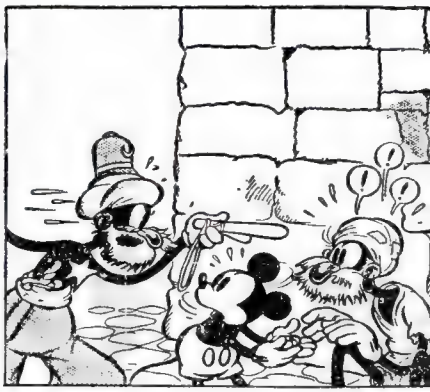

„Hierzo, daar heb je een aalmoes en ver
tel op, waar is mijn luchtschip?" vroeg
Mikkie. „Geld doet toch wonderen edele
heer, nu herinner ik me opeens dat het
luchtschip door de politie naar beneden i
gehaald!" zei de bedelaar. „En wat heeft de
politie er mee gedaan?" vroeg Mikkie. „Da
heeft ze me niet verteld, edelmoedige vreem
deling!" antwoordde de bedelaar, „maar...."
„He, zeg eens, wat moet dat betekenen?!"
riep een politieagent die stilletjes naderbij
was gekomen; „wil je dien vreemdelin
wel eens met rust laten, of je gaat op de bon
begrepen?!"

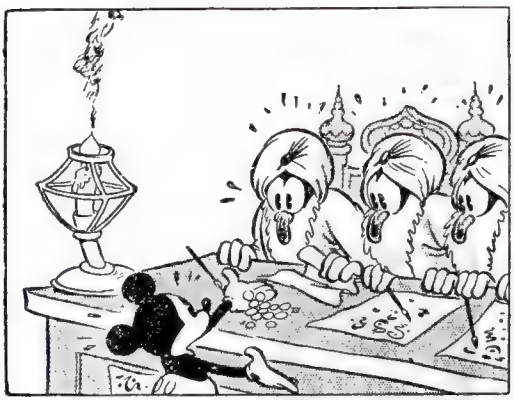

„Hemeltje, moet ik 100.000 goofahlos betalen; maar zoveel geld heb ik niet!" riep Mikkie ontsteld. „Ja, dan zullen we de boete in gevangenisstraf moeten veranderen en het luchtschip verbeurd verklaren!" zeiden de commissarissen; „10.000 goofahlos per jaar, dat maakt dus tien jaar gevangenisstraf!" „Genade heren commissarissen, hier is alles wat ik bezit, kunt u het hiermede niet doen?" vroeg Mikkie en legde dertien centen op de tafel.

„Als u met Hollands geld wil
moeten we eerst even de wisselko
het geld omrekenen in Noriconop
een ogenblik geduld!" De drie c
openden een lijvig boek en begonn
rekenen. Ze rekenden hardop en n
telkens in de war, zodat ze weer
moesten beginnen! Mikkie stampvo
duld en het huilen stond hem n
lachen om het verlies van zijn kos

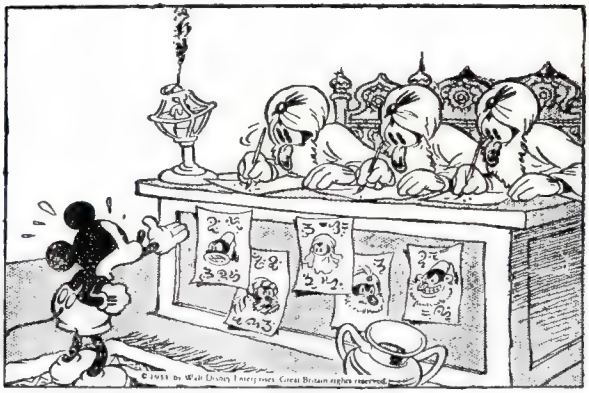

„Och mijnheer de agent, ik vroeg hem alleen maar waar mijn luchtschip was gebleven dat aan de minaret vast zat, maar hij weet het niet; weet u het ook misschien?" vroeg Mikkie. "Ja zeker, we hebben het naar het politiebureau gebracht; dacht u dat u een luchtschip maar zo boven op een minaret kon parkeren? Gaat u maar mee naar het bureau, daar zult u er meer van horen!" zei de politieagent. Toen Mikkie op het bureau kwam moest hij voor drie commissarissen verschijnen die hem streng aankeken en vroegen: „Zo, bent u de eigenaar van het luchtschip? Wij zullen u moeten beboeten voor het parkeren op verboden terrein en u zult moeten betalen voor bergloon, kameelhuur, luchtbelasting en vergunning om te landen!" „Maak het dan asjeblieft een beetje kort, ik heb reuzehaast!" verzocht Mikkie.

„Haastige spoed is zelden goed, jongeman!" zei een der commissarissen wijsgerig; „de overtreding die u hebt begaan moet voorbeeldig gestraft worden! Met het oog op uw jeugdige leeftijd zullen wij u geen kerkerstraf opleggen, maar de boete zal niet voor de poes zijn; alles bij elkaar gerekend kost u die overtreding 100.000 goofahlos!"

t betalen dan
ers nagaan en
elaanse munt,
commissarissen
en naarstig te
naakten elkaar
van voren af
ette van onge-
nader dan het
tbare tijd!

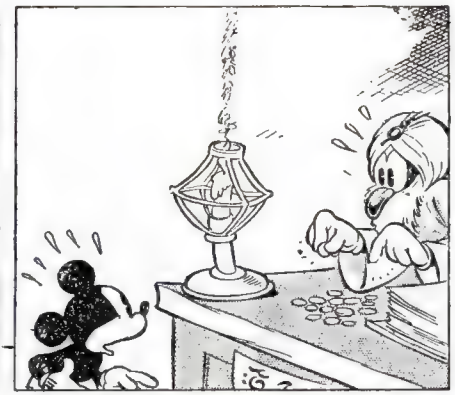

„Het klopt niet!" riep eindelijk commissaris No. 1, „jongeman, de geldkoers is niet erg in uw voordeel, er is een cent te kort! Het spijt me voor u, maar als u die niet kunt bijpassen, dan moet u voor die ontbrekende cent een jaar de gevangenis in!" „Maar mijnheer de commissaris, een jaar gevangenis voor één cent, dat is toch barbaars!" riep Mikkie wanhopig. „Wacht eens even!" riep commissaris No. 2, „volgens het tarief genieten vreemdelingen 10 % reductie; u bent er dus net!"

„Dertien cent, hemeltje wat een meevaller, daar kom ik goedkoop af!" riep Mikkie blij. Maar commissaris No. 3 die een beetje doof was, zei streng: „Wat zegt u, vindt u het te veel? Ja, dertien centen is een hele som, maar u schijnt te vergeten, dat u zwaar hebt gezondigd; denk er aan, een volgend keer komt u er niet zo genadig af!"

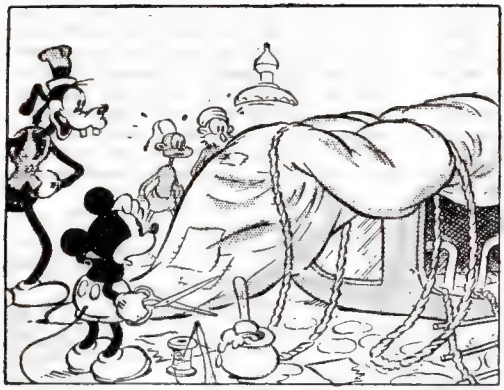

Mikkie liep op een drafje van het politiebureau naar Jopie en riep: „En nu aan de slag Jopie, we moeten het luchtschip zo gauw mogelijk opkalefateren! Sjonge, wat is het toegetakeld, er is letterlijk niets heel meer aan!" Jopie en Mikkie waren de hele dag met draad en naald en lijmpot in de weer en eindelijk zei Mikkie met een zucht: „Oef, de motor en het omhulsel zijn gelukkig weer in orde!" „Jawel Mikkie, maar het voornaamste mankeert er nog aan; hoe komen we aan gas om de ballon te vullen?!" vroeg Jopie.

„Ja Jopie, dat is een moeilijk vra
stuk!" vond Mikkie; „wat zou je zeg
van zuurkool?" Jopie keek Mikkie
schrikt aan en dacht: „Die is stellig
beetje overspannen van het harde werk
en hij zei medelijdend: „Nu Mikkie, zu
kool met spek is nog zo kwaad niet!" „
Jopie, jij denkt altijd alleen maar aan e
ik bedoel natuurlijk zuurkoolgas; ik ga
direct op uit!" Mikkie liep vlug naar
groentenwinkel en vroeg den winkeli
„Hebt u ook zuurkool?"

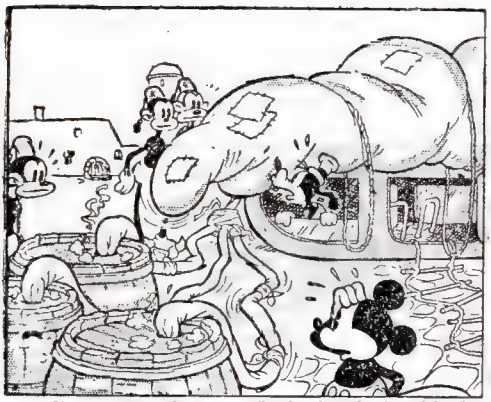

„Ik snap er niets van Jopie, het luchtschip is bijna helemaal gevuld, maar er komt geen beweging in; zou dat zuurkoolgas niet deugen?" vroeg Mikkie. „Ik weet 't niet Mikkie, en ik geloof dat al onze moeite voor niets is geweest!" antwoordde Jopie; „ik zal even in de cockpit gaan en de motor aanzetten, misschien dat er dan wat leven in het luchtschip komt. Neen Mikkie, het gaat niet, ik krijg de boel niet van de grond!"

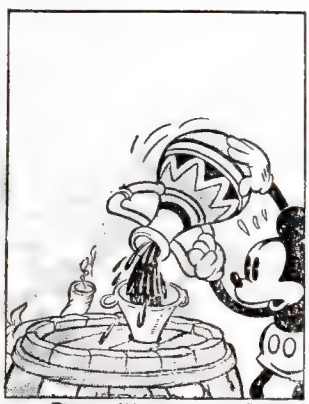

„Daar zitten we nu Jopie, we hebben onze kostelijke tijd verspild met die bedorven zuurkool en zijn nog even ver!" zuchtte Mikkie wanhopig. „Wacht eens, ik zal het nog even probeeren met een paar kruiken zuur bier en wat gist bij de zuurkool te gieten."

„Dat
zist en
elkaar
helema
haal d
nog, ze
„Ik za
Mikkie

„Nee, ik zal geen zuurkool hebben; natuurlijk heb ik zuurkool!" zei de winkelier. „Jawel, maar het moet heel oude zuurkool zijn die sterk aan het gisten is!" „Heb ik ook, zuurkool van 1930; gist ie of gist ie niet?!" vroeg de winkelier terwijl hij een vat opende. „En of!" riep Mikkie en hield krampachtig zijn neus dicht; „bezorg me maar drie

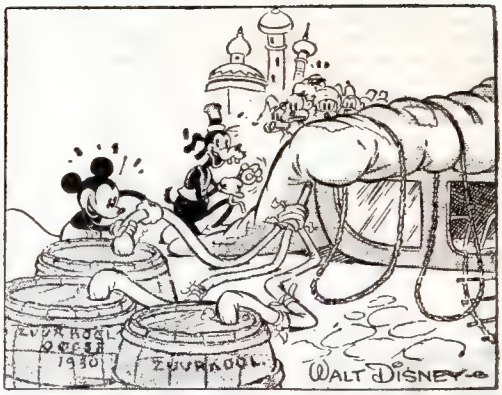

„Hoe krijgen we het zuurkoolgas nu in de ballon, Mikkie; je kunt het er toch zo niet ingieten?" vroeg Jopie. „Neen, natuurlijk niet Jopie, maar ik weet er wel wat op, de brandweer moet ons helpen!" antwoordde Mikkie. Hij liep naar de brandweer en vroeg daar drie oude brandslangen te leen die hij in de vaten stak en waardoor het koolzuurgas in de ballon liep!" „Sjonge Mikkie, het lukt; de ballon wordt al dikker!" riep Jopie. „Zo zie je waar bedorven zuurkool nog goed voor is!" lachte Mikkie.

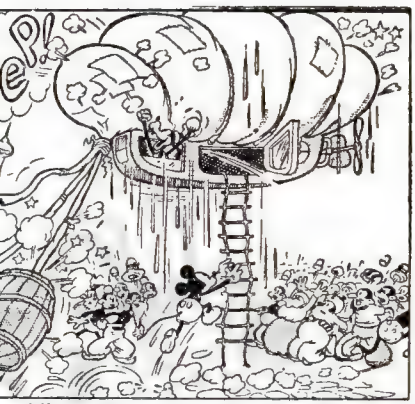

schijnt te helpen Jopie, hoor eens hoe het
bruist in de vaten, als ze maar niet uit
springen!" riep Mikkie. „De ballon is nu
al vol, er kan niets meer bij; stop Mikkie,
slangen er uit, zo meteen barst de ballon
begint al te kraken!" waarschuwde Jopie.
de motor nog eenmaal aanzetten! Hoezee
, ze stijgt, het is gelukt!"

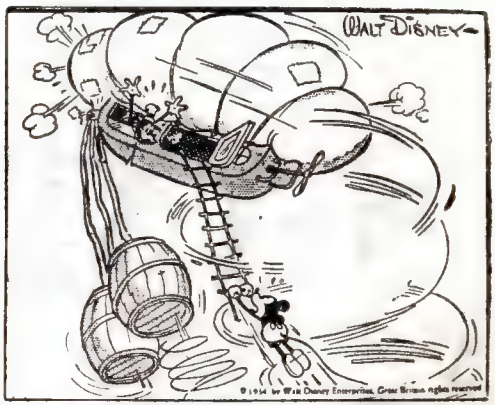

Het luchtschip schoot met een vaartje de lucht in en Mikkie kon nog net de onderste sport van de ladder grijpen! „Zet de motor stop Jopie, en haal de ladder naar binnen; ik kan er niet op komen!" gilde Mikkie. Jopie spande al zijn krachten in om de ladder met Mikkie op te trekken, maar halverwege liet hij haar weer glippen en, als de arme Mikkie zich niet zo stevig had vastgehouden, dan zou dit zeker zijn laatste luchtreis zijn geweest!

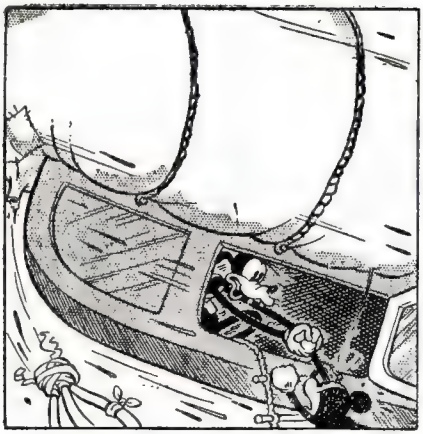

„Hoelang zal ik het nog kunnen uithouden?!" vroeg Mikkie zich af; „als ik de ladder los laat dan val ik driehonderd meter naar beneden; een prettig vooruitzicht! Kom Mikkie jongen, nog een laatste poging!" Hoe Mikkie op de ladder kwam, kon hij later nooit navertellen, en toen Jopie hem eindelijk binnen boord trok, was hij totaal uitgeput!

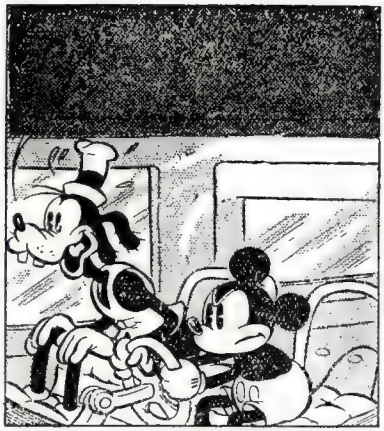

„Geef mij het stuur nu maar weer over, Jopie; ik voel me weer helemaal in orde!" zei Mikkie. „Was me dat een angst; neen hoor, voor acrobaat ben ik niet in de wieg gelegd!" „Och Mikkie, ik had mijn parachute al bij de hand om je achterna te springen en in de lucht op te pikken!" beweerde Jopie.

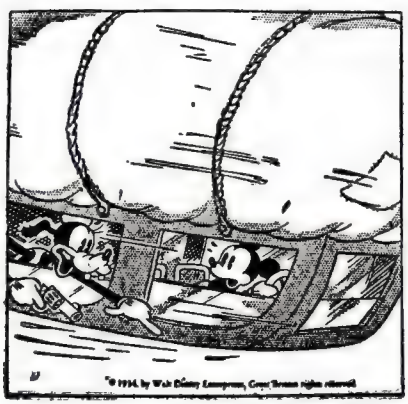

„Ahoi, mensen voor de boeg; kijk, Mikkie, daar in de verte!" riep Jopie opgewonden; „het zijn de dieven die Miepsie hebben geschaakt; ik zie Miepsie duidelijk! Wacht, ik zal die heren een paar blauwe bonen te slikken geven!" „Niet schieten, Jopie, je mocht eens mis schieten en Miepsie raken!" waarschuwde Mikkie; „wacht maar tot we geland zijn!"

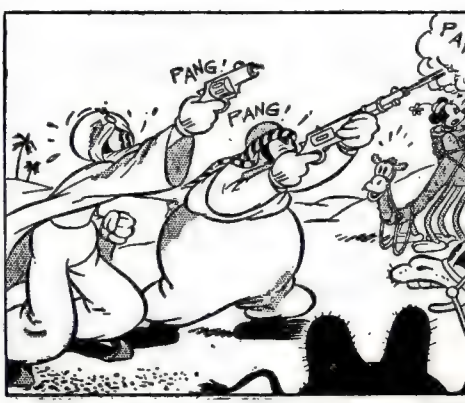

„Wat zeg je, liet kind, zit Mikkie zo veilig in zijn luchtschip?" vroeg Sidi; „nu, hij zal het wel gezellig vinden om hier te komen bij zijn vriendinnetje, hè? Wacht, we zullen hem even voor je naar beneden halen!" „Pang-pang!" knalden de schoten van Sidi en Joe-soef, terwijl Miepsie angstig naar het luchtschip keek. „O-o, als ze hem maar niet raken!" jammerde ze.

Zeg eens, beste meid, ik zou me nu maar
zo opwinden en ophouden met dat ge-
reeuw; we zijn nu in de woestijn en nie-
d die je horen of helpen kan!" zei Sidi
en Miepsie. „Je mag nog blij zijn dat we je
met je vriend Mikkie in de lucht hebben
n vliegen; van dat jochie heb je geen hulp
er te verwachten!" „Och kom, dacht je dat
kie zich zomaar liet opblazen? Nu, dan
je hem niet; net iets voor Mikkie!" vond
psie.

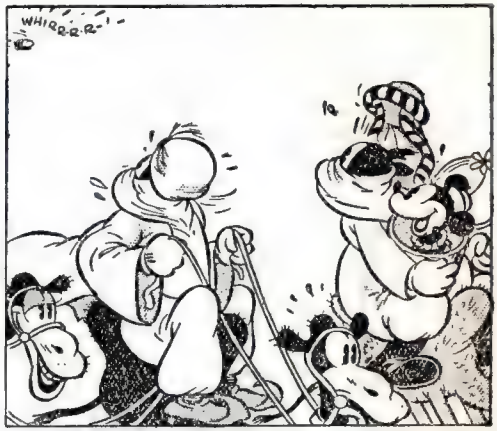

„Och, lief kind, je weet niet wat je zegt; wat er nog van Mikkie en zijn vriend Jopie is overgebleven zweeft nu ergens boven in de lucht!" zei Joesoef; ons dynamiet was van goede kwaliteit!" „Hé, wat is dat voor 'n gezoem in de lucht, sprinkhanen, Joesoef?" vroeg Sidi „Duizend kamelen en dromedarissen, het is een luchtschip!" riep Joesoef. „Het luchtschip van Mikkie!" juichte Miepsie; „hij is de lucht in gevlogen, maar lekker niet zoals jullie dachten; hij zit veilig in zijn luchtschip!"

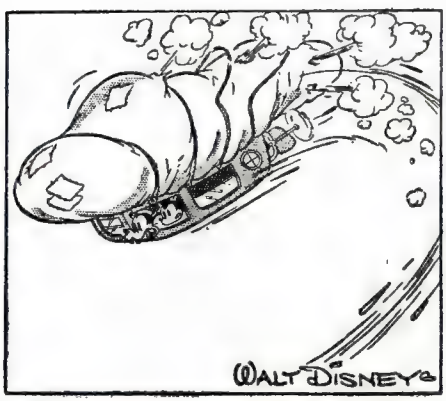

„Hemeltje, ze gaan schieten, Mikkie; als ze ons raken, dan vallen we midden in de woestijn en komen er nooit meer uit!" riep Jopie ontzet. „Ja Jopie, daar is niets aan te doen, dat is nu eenmaal het risico van onze onderneming!" antwoordde Mikkie gelaten; „sjonge, ze geven ons de volle laag en allemaal voltreffers, we vallen als een baksteen; vaarwel Jopie, het ga je goed!"

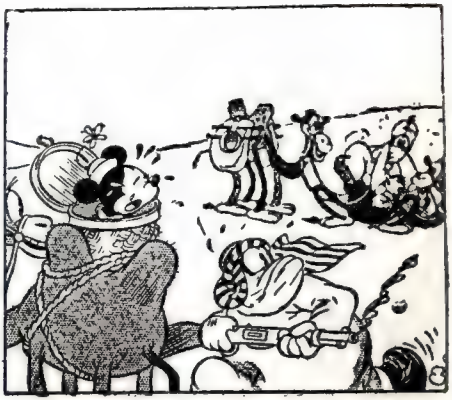

„Ziezo, we hebben van dat luchtschip gauw een zandschip gemaakt!" lachte Joesoef vals; „we zullen Mikkie en zijn vriend hier opwachten en hun tot afscheid een salvo geven!" „Neen, Joesoef, ze zijn ook gewapend en je kan nooit weten, ze mochten eens terugschieten!" riep Sidi; „vlug, op de kamelen, voordat Mikkie op de grond komt; we zijn die lastpost voor goed kwijt; hij komt de woestijn niet meer uit!"

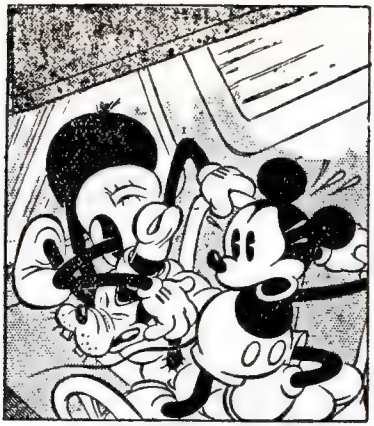

„Ze hebben de ballon tot een zeef geschoten en al het gas is er uit ontsnapt!" riep Mikkie ontdaan; „houd je stevig vast Jopie, zo meteen liggen we midden in de woestijn!" „Jawel Mikkie, en om nooit weer op te staan!" bibberde Jopie; „ik heb nooit gedacht dat ik nog eens op zo'n manier ten val zou worden gebracht!"

„Zeg Joesoef, voor we weg gaan wou ik nog een grapje uithalen met Mikkie en zijn vriend, in geval ze er nog heelhuids mochten zijn afgekomen!" zei Sidi. „Och ja, een beetje opmontering zullen ze wel kunnen gebruiken!" lachte Joesoef; „wat wou je met hen uithalen, Sidi?" vroeg hij. „We zullen Bierkruik hier achterlaten; van die oude kameel kunnen ze nog plezier beleven!" antwoordde Sidi.

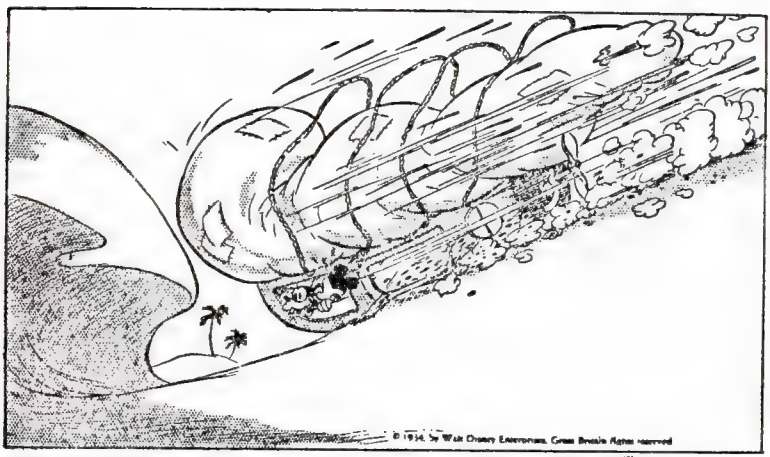

„Hoezee Mikkie, we zijn gered!" juichte Jopie. „Gered, Jopie? Het ergste moet nog komen!" riep Mikkie angstig; „zo meteen botsen we in vliegende vaart tegen die zandbank op en stoten ons te pletter!" „Een luchtschip op een zandbank in de woestijn, heb je ooit zo iets geks gehoord, Mikkie?" lachte Jopie een beetje zenuwachtig. „Maak jij er maar een grapje van Jopie, het lachen zal je gauw genoeg vergaan, wacht maar!" waarschuwde Mikkie; „straks zitten we als een paar mollen onder de grond!"

„Bam!"...
luchtschip
zijn neus d
lucht in en
de verbog
Jopie diep

g Sidi, we moeten voort; Mikkie en zijn vriend e liggen bijna op de grond, vooruit!" riep Joe- die zich geen ogenblik bekommerde om het verscheurende gegil van Miepsie. „Wat heb ik an de hand, moet ik hier alleen achterblijven?" g Bierkruik zich af; „prettig zo helemaal alleen e woestijn, zonder gezelschap! En wat is dat nu, meteoorsteen? Neen maar, zo iets heb ik in mijn tijnleven nog nooit meegemaakt!"

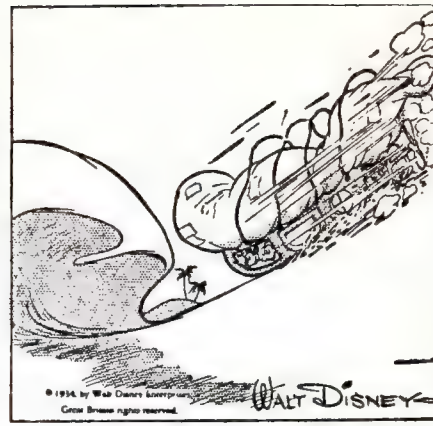

Met een klap die alles deed schudden en kraken kwam Mikkie's luchtschip terecht op de steile helling van een hoge zandheuvel en gleed met duizelingwekkende vaart naar beneden! Mikkie en Jopie hielden elkaar krampachtig vast en Jopie riep: „Het gaat van een leien dakje Mikkie, net een rutschbaan op de kermis!"

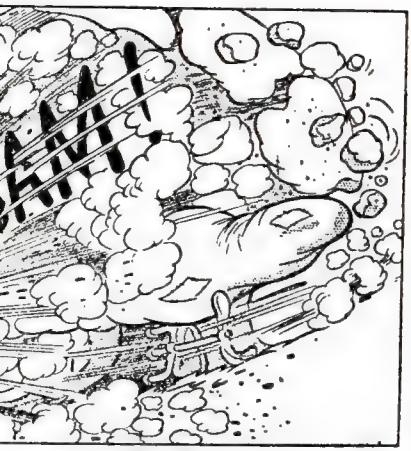

... met een sneltreinvaart botste het tegen de zandbank en boorde zich met iep in de grond! Kluiten zand stoven de van het luchtschip was alleen nog maar en schroef te zien, terwijl Mikkie en onder het zand lagen bedolven!

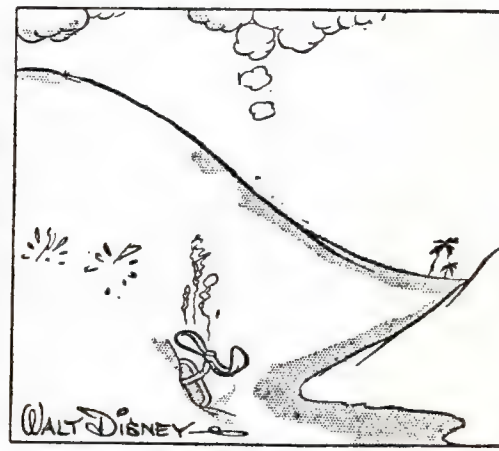

„Leef je nog Jopie?" vroeg Mikkie bezorgd. „Jawel, als je dat leven noemt, ik stik bijna van benauwdheid; mijn mond is volgepropt met zand; ik eet van mijn leven geen zandtaartjes meer, bah!" riep Jopie benauwd. „Graven en wroeten Jopie, dat houdt het leven er in, niet stil blijven liggen!" maande Mikkie.

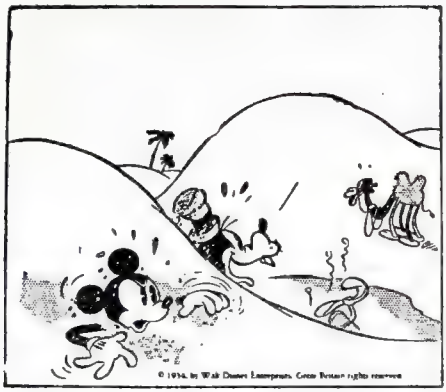

„Schiet je al wat op, Jopie?" vroeg Mikkie „Dat weet ik niet, ik kan geen hand voor ogen zien en ik snak naar een beetje lucht!" antwoordde Jopie nauwelijks hoorbaar. „Pas op dat je de verkeerde kant niet uitgaat, anders graaf je je hoe langer hoe dieper in het zand!" waarschuwde Mikkie. „Oef!" zuchtte Jopie toen hij tegelijk met Mikkie uit de grond te voorschijn kwam; „hé, kijk eens Mikkie, een kameel!" riep hij.

„Hoorde je die slag wel Sidi, mijn oren tuiten er nog van!" zei Joesoef tegen Sidi. „Ja Joesoef, dat was de genadeslag voor Mikkie en zijn vriend; ze hebben hun bekomst en zullen ons voortaan niet meer lastig vallen!" antwoordde Sidi. „Daar ben ik nog zo zeker niet van; Mikkie heeft een taai gestel en hij zal nog wel eens met jullie afrekenen, wacht maar!" riep Miepsie uitdagend.

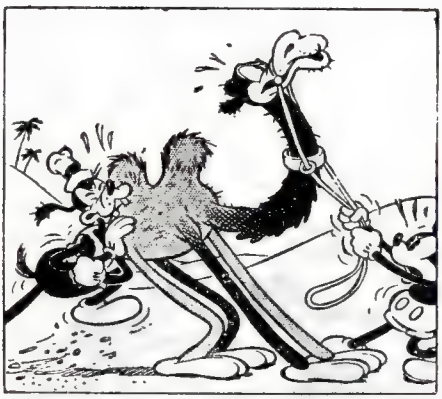

„Neen Jopie, zo gaat 't niet, hij vertikt het om een poot te verzetten!" riep Mikkie wanhopig; „we moeten er af en hem goed of kwaadschiks op gang zien te brengen!" „Goed Mikkie, trek jij aan de leidsels dan zal ik hem een zetje van achteren geven!" zei Jopie, maar hoe ze ook trokken en duwden, het gaf niets, de kameel trok er zich niets van aan!

„Ik geef het op Mikkie, ik zie nog eerder kans om een kerktoren te verzetten; die kameel is zo koppig als tien muilezels te zamen!" vond Jopie. „Misschien heeft ie wel dorst Jopie, zijn tong hangt er bij als een kurken zool; hij snakt naar een beetje water!" zei Mikkie.

„Jaw
midd
geen
je g
lucht
karw
mete
zei J
hij t
eens
vree

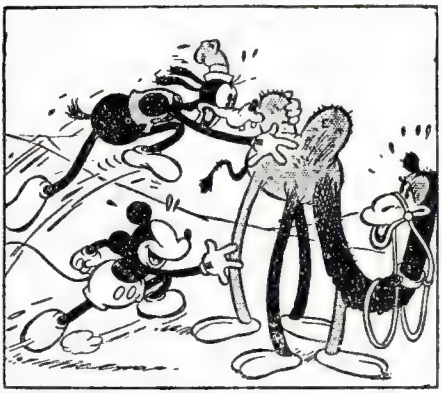

„Wat doet die kameel hier in zijn eentje, Mikkie?" vroeg Jopie verwonderd. „Weet ik niet Jopie, misschien hebben de dieven wel vergeten hem mee te nemen, in elk geval kunnen we hem best gebruiken! Kom Jopie, spring op zijn bult!" riep Mikkie en klom zelf langs een der poten, boven op de kameel. „En nu de dieven achterna!" riep Jopie opgewonden.

„Allo, vooruit, zet je beste beentje voor, kameel!" riep Mikkie; „hij vertikt het Jopie, er is geen beweging in te krijgen!" „Misschien verstaat ie geen Hollands, probeer 't eens met Noriconopelaans, Mikkie!" zei Jopie. „Ik weet niet wat „vooruit" in het Noriconopelaans is, en een Noriconopelaans woordenboek heb ik toevallig niet bij me! Zo'n kameel ook!" riep Mikkie wanhopig.

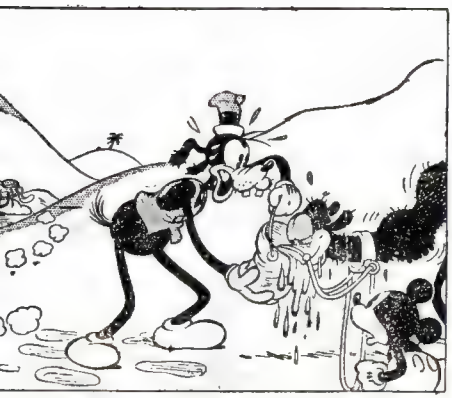

el Mikkie, maar hoe komen we aan water en in de woestijn, er is uren in de omtrek waterkraan te vinden!" meende Jopie „Zie een kans om wat water uit de tank van het tschip te halen?" vroeg Mikkie. „Een prettig reitje Mikkie; de tank ligt minstens een paar r onder het zand, maar ik zal het proberen!" opie en na een paar uren hard werken kwam terug met een puts water. „Sjonge, hoor 'm slurpen, zo meteen verslikt hij zich nog!" sde Mikkie.

„Ziezo de machine is gesmeerd, nu zal het wel beter gaan; vooruit Jopie, te kameel!" riep Mikkie Jopie en Mikkie sprongen op de kameel, maar in plaats van te lopen begon het dier te dansen een onberispelijke fox-trot! „Zeg Jopie, ik geloof heus dat het water hem naar het hoofd is gestegen!" riep Mikkie; ik word er zeeziek van!"

„Jawel Mikkie, en dat noemen ze nog wel het schip van de woestijn, een dier dat niet eens tegen water kan!" merkte Jopie schamper op; „het lijkt wel een circusvertoning, twee clowns op een dansende kameel, in de woestijn; ik ben maar blij dat ze ons thuis niet kunnen zien!" „Hé, wat is dat daar voor 'n uitstalling, ik geloof dat het een openlucht café is!" riep Mikkie.

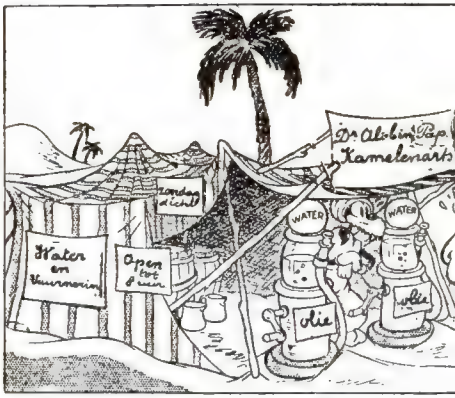

„Neen Mikkie, het is een pompstation; we zu eens vragen of hij kan zeggen wat we moe onze kameel fatsoenlijk te laten lopen", ze baas, onze kameel schijnt niet goed in zijn kan je er misschien wat aan doen?" vroeg treft u edele heer, u bent juist aan het go heb voor kamelendokter gestudeerd; ik zal onderzoeken, laat u hem maar eventjes zijn to zei de eigenaar van het pompstation; „het l betekenen, een emmer bronwater zal hem knappen!"

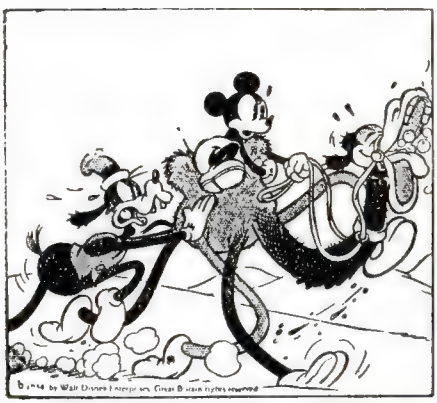

„Daar heb je het al, dat ellendige dier heeft een zandruiter van me gemaakt!" riep Jopie; „ik ga er niet meer op, ik heb er genoeg van!" „Maar we moeten toch verder Jopie, en je kan dat hele eind toch niet lopen!" zei Mikkie. „Och Mikkie, het geeft niets, onze kameel heeft al die tijd in een cirkel rond gedanst; ik zal proberen hem in de goede richting te houden; vooruit maar!"

„Zeg Joesoef, we moesten hier onze tent maar opslaan, ik kan niet verder van de hitte!" zuchtte Sidi; „we kunnen hier lekker uitrusten en hoeven niet bang te zijn dat Mikkie ons zal overvallen!" „Neen Sidi die beste jongen zal zijn handen wel vol hebben met Bierkruik, die oude kameel die niet tegen water kan!" lachte Joesoef; „ik had dat toneeltje wel eens willen zien; Mikkie en Jopie op een dronke kameel!"

llen den baas
eten doen om
i Jopie. „Zeg
kop te zijn,
Mikkie. „Dat
ede adres, ik
uw kameel
ng uitsteken!"
neeft niets te
wel weer op-

„Sjonge dat lieve dier kan wat aan, als dat zo door gaat dan drinkt ie mijn hele bron leeg!" zei de pompbaas; „dat zal u geld kosten edele heer, drinkwater in de woestijn is zo duur als de beste champagne!" „Hindert niet, laat hem maar drinken tot ie overloopt!" zei Mikkie.

„En nu vooruit Jopie, we moeten de verloren tijd inhalen, de dieven hebben al een te grote voorsprong op ons! Genade, wat gaat dat dier te keer, hoe meer water het drinkt, hoe losbandiger het wordt!" „Ja Mikkie, dat dier houdt op een kameel te zijn, het is je reinste balletdanser; we komen niet vooruit en zo meteen val ik er af!" riep Jopie.

„Och Joesoef, ik geloof nooit dat Mikkie kennis heeft gemaakt met Bierkruik!" meende Sidi; „we hebben immers zijn luchtschip naar omlaag geschoten en nu liggen hij en zijn boezemvriend Jopie, in het zand, knusjes naast elkaar! Ja, lief kind, het spijt me voor jou dat je je beste vriend hebt verloren!" zei Joesoef medelijdend tegen Miepsie; „maar het is zijn eigen schuld; waar bemoeit ie zich ook mee!"

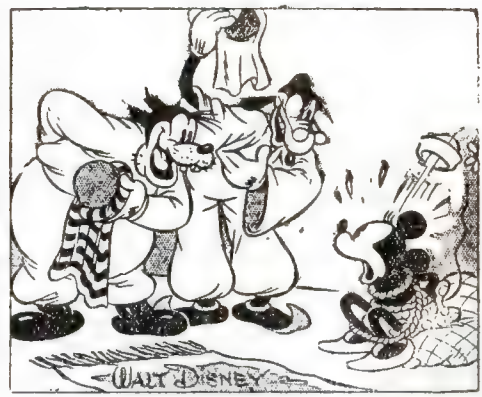

„En ik heb ook erg met die kleine te doen Joesoef; het is niet prettig zo je beste vriend te moeten verliezen; ik wou maar dat ik haar kon troosten!" huichelde Sidi; „wat zou je ervan zeggen als we haar in ruil voor Mikkie twee oude vrienden teruggaven?" „Ja Sidi, dat zou haar wel een beetje opgeuren, het arme kind!" zei Joesoef terwijl hij en Sidi hun hoofddeksels afnamen. „Grote genade. Piet Hinderlaag en Jan Knuppel!" gilde Miepsie verschrikt.

Jan Knuppel kon niet tot bedaren komen toen hij het verschrikte gezicht van Miepsie zag en hij gierde: „Dat is nog eens een prettige verrassing, hè lieve Miepsie; twee oude vrienden terug te vinden en dan nog wel midden in de woestijn. Wat zou Mikkie raar opkijken als hij ons hier zo gezellig bij elkaar zag; arme jongen, die ligt nu ergens ver weg, eenzaam in het zand!"

Terwijl Knuppel zich om Miepsie vrolijk maakte, stond Piet Hinderlaag voor de tent op de uitkijk en mompelde: „Waar blijft die Hassan-bin-Kaftan nu toch, we hebben toch afgesproken dat hij hier zou komen om de ster van Siezowat van me over te nemen!"

„Zeg
san ni
komen
derlaa
liep. „
san ko
slokje
king n
Knupp

„Ik zal den leider van de karavaan even aanspreken Jopie, misschien kan hij ons aan een andere kameel helpen!" zei Mikkie. „Pas op Mikkie, misschien zijn het wel rovers, de woestijn krioelt er van!" waarschuwde Jopie. „Och, dat zal wel loslopen Jopie, er valt immers niets van ons te halen!" vond Mikkie. „Salem Aleikoem!" wenste hij den karavaanleider; „we hebben vreselijke haast en onze kameel is een beetje aangeschoten; zou je hem niet willen verruilen voor een van je kamelen?" „Dank edele heer, maar als twee ruilen, moet é é n huilen, en ik lach liever!" antwoordde de karavaanleider wijsgerig.

„Uw kameel is een oude
bekende van me, edele heer;
ik heb hem al als kind ge
kend en het is het vlugste
dier van de woestijn!" ver
zekerde de leider; „als u
werkelijk zo een haast heb
dan zou het dwaasheid zijn
hem aan kant te zetten, ge
loof me!"

Knuppel snap jij er iets van dat die Has-
et komt opdagen; hij zou vanmiddag hier
, al: er maar niets is gebeurd!" riep Hin-
g terwijl hij ongeduldig heen en weer
Och Piet, de middag is nog zo lang, Has-
mt nog wel en intussen zal ik een hartig
nemen op onze hernieuwde kennisma-
net Miepsie; prosit Miepsie!" lachte
el.

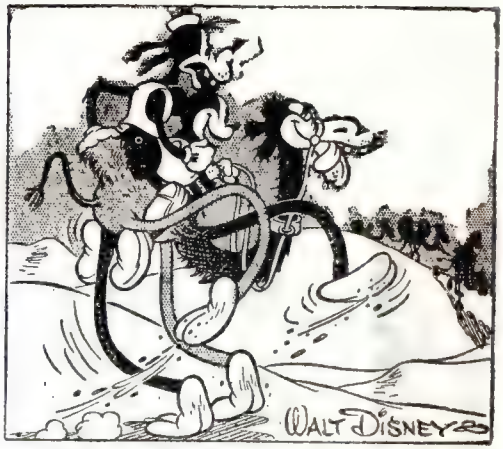

„Mijn lenden zijn gebroken Mikkie, ik houd het niet langer uit!" steunde Jopie; „het lijkt wel of onze kameel een fox-trot, een rumba, polka, tango en wals tegelijk aan het dansen is; wat dat dier toch bezielt?!" „Ja, het is vreselijk Jopie; als we nog maar vooruit kwamen, maar we schieten niet op, we blijven in een kringetje dansen!" zuchtte Mikkie; „hé, kijk eens, een karavaan!"

„Ja maar hij vertikt het om te lopen en danst aan een stuk door, zo komen we niet verder!" riep Mikkie. „Dat wil ik wel geloven edele heer; u hebt hem zeker water laten drinken en daar kan hij niet tegen, daar wordt ie dronken van!" verzekerde de karavaanleider. „Uw kameel is van zijn geboorte af groot gebracht met de bierfles en hij drinkt bier als een eend water, vandaar zijn naam Bierkruik; ik zal hem eens een slokje geven, dan zal u wat zien!"

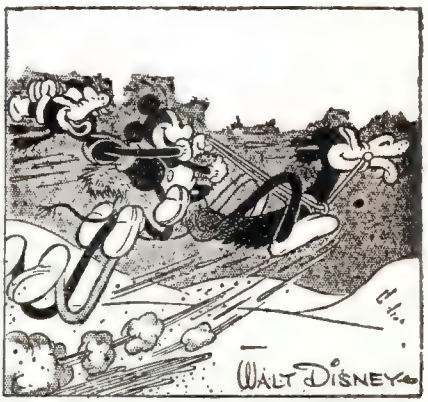

„Nu, als je dat een slokje gelieft te noemen, hij heeft het hele vat leeg gedronken!" riep Mikkie verbaasd. „Ja edele heer, hoe meer bier hij drinkt, hoe harder hij loopt; met een vat bier in zijn maag rent hij de hele woestijn met u door!" verzekerde de leider. „Nu Jopie, dan gaan we maar weer verder!" riep Mikkie. Bierkruik schoot als een kanonskogel vooruit, zijn poten raakten haast de grond niet!" Hemeltje wat een verschil; we zullen de dieven nu wel gauw te pakken hebben!" riep Jopie.

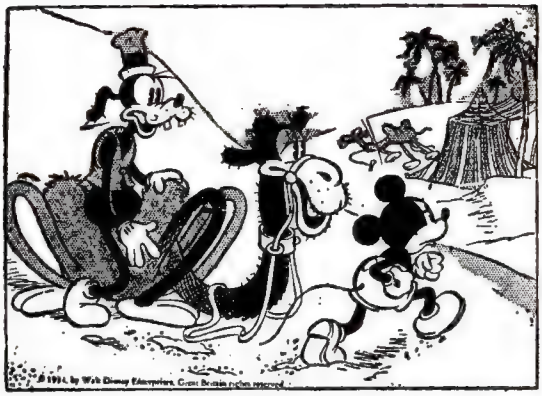

„Zo gaat het goed, Mikkie!" riep Jopie opgewonden; „hoe zo'n dier toch in eens van een balletdanser in een expres-kameel kan veranderen, wonderlijk!" „Ja, Jopie, dat vat bier heeft onze kameel weer heelemaal ontnuchterd en hij loopt nu prachtig!" vond Mikkie; „ha, een tent; dat zullen de dieven zijn; ik ga even poolshoogte nemen, Jopie!"

„Voorzichtig, Mikkie, misschien staan de dieven wel op de uitkijk, je kan nooit weten!" waarschuwde Jopie. „Geen nood, Jopie, ze denken natuurlijk dat we nog ergens ver weg in het zand liggen!" antwoordde Mikkie, die naar de tent sloop en voorzichtig het doek oplichtte.

„Knuppel en Hinderlaag hier in hun tent, hoe is 't mogelijk!" dacht Mikkie; „ze hebben zich prachtig vermomd, ik had ze nooit herkend, maar dat kunstje kan ik ook!" Voorzichtig stak hij zijn hoofd in de tent en nam stilletjes de tulbanden en de mantels weg die Knuppel en Hinderlaag hadden afgelegd!

Mikkie liep op een drafje naar Jopie terug en riep: „Je raadt nooit wie de dieven zijn die we al zo lang op de hielen hebben gezeten, Jopie!" „Hoe moet ik dat nu raden, Mikkie; misschien wel de groot-mogol met zijn grootje". zei Jopie. „Neen Jopie, het zijn Jan Knuppel en Piet Hinderlaag, je weet wel, die twee rakkers van wie ik je zoveel heb verteld". „Nu, ik ben verlangend kennis met hen te maken, Mikkie; ik heb nog nooit een aartsboef van nabij gezien!" „Goed Jopie, dat zal je hebben, trek hun plunje maar aan!"

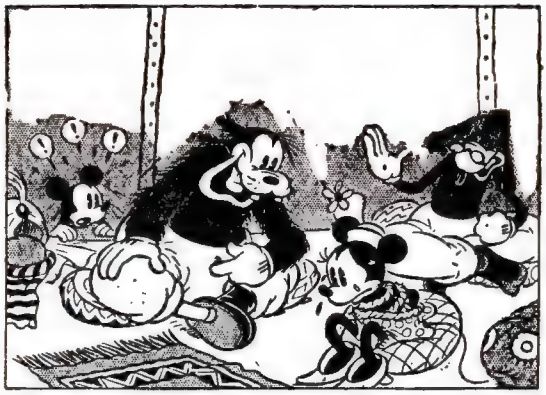

Mikkie had moeite om een kreet van verbazing te onderdrukken toen hij zijn hoofd in de tent had gestoken; hij zag Knuppel en Hinderlaag als echte Oosterlingen op de grond gehurkt zitten en hoorde Knuppel tegen Miepsie zeggen: „Kom, Miepsie, je zit er zo treurig bij, aan het gemis van Mikkie moet je nu maar zien te gewennen!" „Och, jij met je Mikkie, ik wou maar dat Hassan bin Kaftan eindelijk eens kwam om de ster van Siezowat te halen; ik krijg langzamerhand genoeg van de woestijn en van al dat droge zand!" riep Hinderlaag nijdig.

„Hemeltje, Knuppel en Hinderlaag! Wie had ooit kunnen denken dat ik die twee nog eens terug zou vinden midden in de woestijn?! En ik dacht nog wel dat ik voor goed van die beide boeven was bevrijd!" dacht Mikkie. Ze schijnen hier op een zekeren Hassan bin Kaftan te wachten aan wien ze de heilige ster van Salim Siezowat willen overdoen; ik moet vlug aan het werk!"

„Wat zeg je Mikkie, moet ik me als Turk verkleden, we gaan toch niet naar een gemaskerd feest?" vroeg Jopie verwonderd. „Neen, Jopie, natuurlijk niet: je moet spelen voor Hassan bin Kaftan, prins van Noriconopel en ik ben je groot-vizier, Sech Hoppie bin Stroppie!" zei Mikkie; „we gaan naar Knuppel en Hinderlaag om de heilige ster van Salim Siezowat in ontvangst te nemen, begrepen Jopie? Je doet maar zo een beetje uit de hoogte, je weet wel!"

„Zie ik er nu uit als een echte prins, Mikkie?" vroeg Jopie. „Geknipt Jopie, alleen nog maar je wenkbrauwen een paar centimeter optrekken, mooi zo; en nu naar Knuppel en Hinderlaag!" Toen Mikkie bij de tent kwam liepen Hinderlaag en Knuppel naar buiten, en hij zei met een statige buiging: „Ik verschijn voor u als Sech Hoppie bin Stroppie, groot-vizier van zijne koninklijke hoogheid, prins Abdoel bin Heleboel bin Hassan bin Kaftan, alleenheerser van Noriconopel!"

Inmiddels was Jopie, alias Sech Abdoel bin Heleboel bin Hassan bin Kaftan, prins van Noriconopel, van zijn kameel gestegen, en vol ontzag voor zo veel koninklijkheid vielen Knuppel en Hinderlaag bij zijn nadering voor hem in het stof. „Dit, o mijn prins, zijn de schepselen die de heilige ster van Salim Siezowat, gezegend zij zijn naam, voor uwe koninklijke hoogheid hebben gestolen!" zei Mikkie met een theatraal gebaar.

Jopie, alias Hassan bin Kaftan, keek Hinderlaag en Knuppel lang en doordringend aan en riep toornig: „Gij mietelingen, aardwormen, stofdeeltjes mitsgaders uitvaagsel van het Westen, hoe durft ge blootshoofds voor mij te verschijnen; wat let me mijn grootvizier te bevelen u te vierendelen?!"

„Ziezo Mikkie, die twee hebben voorlopig hun bekomst!' riep Jopie; „hoe heb ik mijn rol gespeeld, heb ik het er goed afgebracht?" „Prachtig Jopie, ik wist niet dat je zo een goed acteur was en zo natuurlijk comedie kon spelen!" zei Mikkie bewonderend. „We moeten voortmaken en naar de ster van Salim Siezowat zoeken. „Wat liggen die twee daar rustig; stil Jopie, het zou zonde zijn hen wakker te maken!"

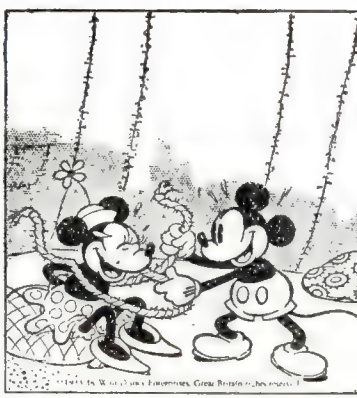

„We zullen beginnen met Miepsie te bevrijden, dat kind heeft al genoeg uitgestaan!" vond Mikkie. „Hé Miepsie, je had zeker nooit gedacht me nog eens terug te zien, he?" „Neen Mikkie stellig niet; wat heb ik een verdriet gehad toen ik je met Jopie en het luchtschip in de woestijn zag vallen!"

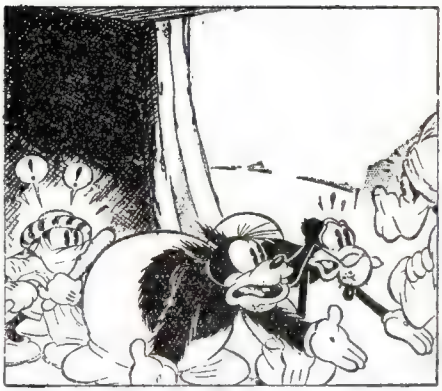

Hinderlaag en Knuppel sidderden over al hun leden; ze konden de strenge blik van prins Hassan bin Kaftan niet langer verdragen en bogen angstig en onderdanig het hoofd! „O, puik der prinsen, alom befaamde vorst der vorsten, we smeken om genade!" stotterde Hinderlaag; „mijn vriend en ik, uw alleronderste onderdanen, we hebben onze tulbanden verlegd; ach, wilt ons vergeven!"

„Wat vergeven, nooit van mijn leven!" riep prins Hassan bin Kaftan heftig. „Ach, alleradellijkste hoogheid, genade voor twee afgedwaalde schapen; wij hebben voor het laatst gezondigd!" smeekte Knuppel. „Het zij zo, de gerechtigheid zal jullie wel achterhalen!" riep de prins terwijl hij Mikkie een knipoogje gaf, en op hetzelfde ogenblik sloeg Mikkie als een paukenist er op los; een muzikale driekwartsmaat!

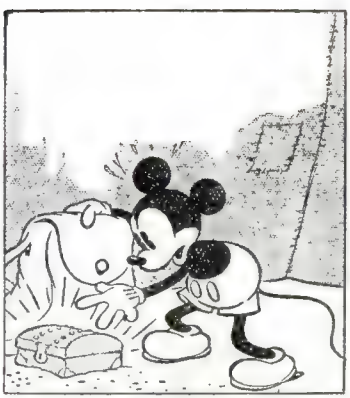

„Och Miepsie, zo erg was 't niet; we hadden het alleen maar een beetje benauwd in al dat zand!" zei Mikkie onverschillig. „Kom, we moeten vlug naar de heilige ster zoeken!" „Niet nodig Mikkie, ze ligt in die zadeltas!" zei Miepsie. „Ha, daar is ze!" riep Mikkie: „en nu voorwaarts, voor dat de echte prins hier verschijnt!"

„Hoe lang moet ik nu nog door die dorre woestijn rijden; als het nog lang duurt dan droog ik nog helemaal uit!" riep prins Hassan bin Kaftan ongeduldig. „Wij naderen het doel koninklijke hoogheid; de oase waar de heilige ster van Salim Siezowat op uw hoogheid wacht, is niet ver meer, slechts een paar honderd kameelpassen; onze kameelen ruiken haar reeds!" antwoordde de groot-vizier van den prins onderdanig.

Ziezo, nu zijn we weer bij elkaar, Miepsie; we hebben heelwat beleefd in zo'n korte tijd, hè?!" zei Mikkie tegen Miepsie, die achter hem op de kameel van Hinderlaag zat. Jopie was op de kameel van Knuppel geklommen en hield het kistje met de heilige ster van Salim Siezowat krampachtig onder zijn arm.

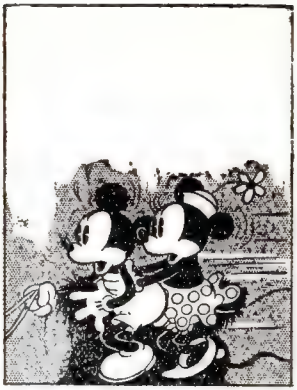

„Ja Mikkie, het duizelt me gewoon wanneer ik aan al de gevaren denk waaraan we hebben blootgestaan; ik hoop nu maar dat we geen last meer zullen hebben van onze kwelgeesten, Knuppel en Hinderlaag" zuchtte Miepsie.

„Zolang
komen, zi
de Mikkie
de voeten
Hassan bi
heilige st
natuurlijk

„Zouden die twee mannen werkelijk uit ontzag voor mij languit op de grond zijn gaan liggen?" vroeg prins Hassan bin Kaftan; „nu, dat vind ik erg prettig en vleiend, maar ze overdrijven het wel een beetje, ze blijven maar liggen! Heidaar, nu is 't genoeg geweest, allo, overeind!" beval de prins, maar Knuppel en Hinderlaag bleven onbewegelijk liggen! „Hoor jullie niet, sta op!" riep Hassan bin Kaftan terwijl hij Hinderlaag overeind zette.

„Wat betekent dat, slapen jullie hier je
roes uit?" riep de prins toornig; „waar is
de heilige ster van Salim Siezowat, allo,
geef op!" „Genade koninklijke hoogheid,
we weten niet wat er is gebeurd!" riep
Hinderlaag angstig. „Er zijn twee man-
nen gekomen, die zich uitgaven voor prins
Hassan bin Kaftan en zijn groot-vizier, en
toen we een buiging voor hem maakten
regende het stokslagen op onze hoofden!"

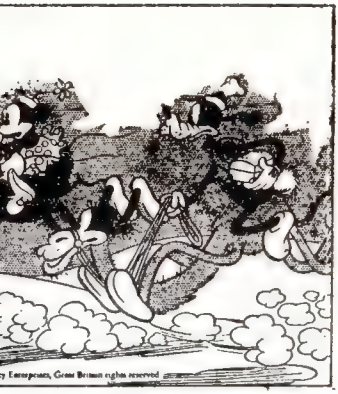

ve niet in Palmolivia zijn aange-
jn we niet veilig, Miepsie!" meen-
; „we moeten ons vliegensvlug uit
maken, want als de echte prins,
in Kaftan, hoort dat wij er met de
er vandoor zijn, dan zal hij ons
achterna zetten!"

„Wat heeft dat te betekenen, wie zijn die twee dronken mannen, die daar op de grond liggen?" vroeg prins Abdoel-bin Heleboel bin Hassan-bin Kaftan aan zijn groot-vizier Osman bin Roskam. „Dat zijn de mannen die de heilige ster van Salim Siezowat voor uwe koninklijke hoogheid hebben gestolen; ik geloof niet dat ze dronken zijn, maar ik denk dat ze zijn flauwgevallen van ontzag toen ze uw koninklijke hoogheid zagen naderen!' antwoordde de groot-vizier.

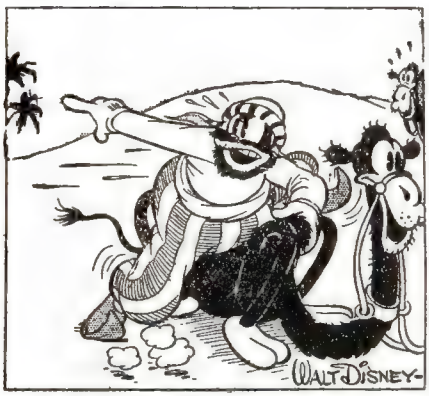

„Verder herinner ik me niets meer; o, o mijn hoofd!" kermde Knuppel. „Wat kan mij jullie hoofd schelen; waar is de heilige ster?" vroeg Hassan bin Kaftan. „In de zadeltas, daar op de bank!" antwoordde Hinderlaag. „Duizend halvemanen en kometen, de tas is leeg!" riep de prins buiten zichzelf; „daar zullen jullie voor boeten! De ster is gestolen door den valsen prins en zijn grootvizier; vlug, we moeten hen inhalen voor ze in Palmolivia zijn, vooruit!"

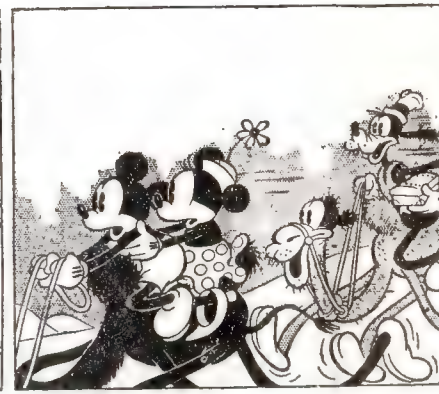

„Is het nog ver naar Palmolivia? Ik zit zo ongemakkelijk op die kameelbult; ik zal blij zijn als we er zijn!" zei Miepsie met een zucht. „Kom Miepsie, houd je nu flink, de laatste loodjes wegen het zwaarst, moet je maar denken!" vond Mikkie. „Als er niets in de weg komt en we in Palmolivia aankomen voor dat prins Hassan bin Kaftan ons heeft ingehaald, dan mogen we van geluk spreken!"

„Prins Hassan bin Kaftan vloog met Knuppel en Hinderlaag als een stormwind door de woestijn en de prins riep woedend: „Wee jullie als we de beide mannen, die de heilige ster hebben gestolen, niet te pakken krijgen! Kennen jullie die dieven, wie zijn het?" „Niemand anders dan Mikkie Muis kan het hebben gedaan, koninklijke hoogheid!" verzekerde Hinderlaag; „die Mikkie is ons altijd te glad af!"

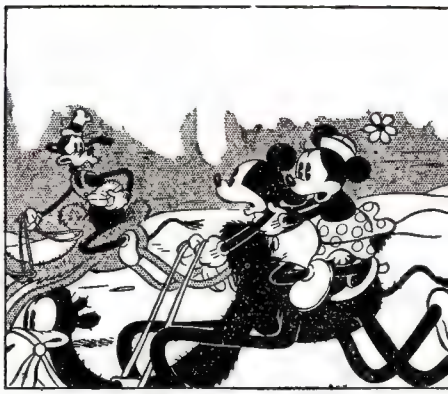

„Zou je denken dat de prins ons zal achtervolgen, als hij heeft ontdekt dat we er met de heilige ster vandoor zijn gegaan, Mikkie?" vroeg Jopie. „Reken maar; hij zal alles op haren en snaren zetten om de ster in zijn bezit te krijgen; gelukkig hebben we een flinke voorsprong op hem, en onze kamelen lopen schitterend!" vond Mikkie.

„Laat me los Miepsie, dan spring ik van de kameel en houd prins Hassan bin Kaftan net zolang op tot jij en Jopie Palmolivia hebben bereikt!" riep Mikkie. „Ik denk er niet aan Mikkie;" dacht je dat ik jou alleen zou laten met dien barbaar?" vroeg Miepsie verontwaardigd: „ze zijn met hun drieën, en daar kan jij zelfs niet tegen op!"

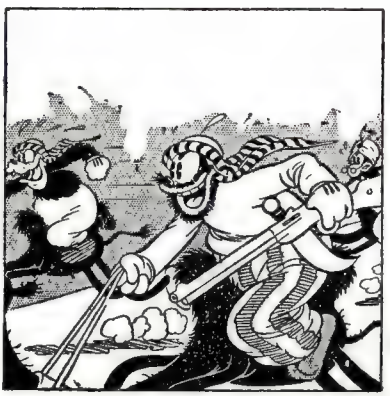

„Vooruit mannen, we halen hen in, ze kunnen ons niet ontkomen!" riep prins Hassan bin Kaftan; „ik neem die lange boonenstaak voor mijn rekening, die voorop gaat met de heilige ster onder zijn arm; jullie mogen afrekenen met Mikkie en zijn vriendinnetje!"

„Jawel Mikkie, maar nog niet hard genoeg; kijk eens achter je, die stofwolken daar; ze zitten ons op de hielen!" riep Miepsie verschrikt". En ze winnen op ons; vooruit Jopie, laat lopen je kameel en breng de heilige ster in veiligheid!"

© 1934, by Walt Disney Enterprises. Great Britain rights reserved.

Terwijl Mikkie, Miepsie en Jopie, achtervolgd door prins Abdoel bin Heleboel bin Hassan bin Kaftan naar Palmolivia vluchtten, speelde zich aan boord van de Potvis een niet minder opwindend toneel af. Kapitein Kerkmuis liep op dek te ijsberen en wachtte ongeduldig op nieuws van Mikkie toen Abdulla bin Baba en Ali-bin Sali bij hem aan boord kwamen. „Nog geen nieuws van uw vriend Mikkie, edele kapitein?" vroeg Abdulla bin Baba. „Neen, nog niet!" antwoordde kapitein Kerkmuis. „Dan moet ik u verzoeken om met ons mee te gaan!" zei Ali bin Salie; uw tijd is om; het vonnis wordt voltrokken!"

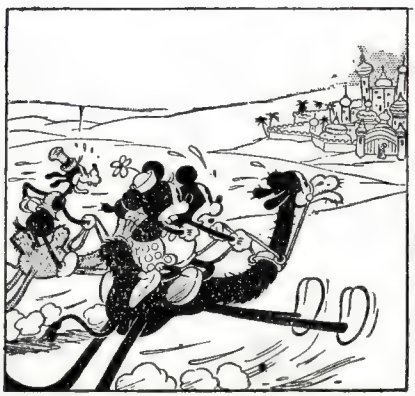

„Volhouden jongens!" riep Mikkie; „we zijn dicht bij Palmolivia, ik kan de stadspoort al zien!" O, Mikkie, als we nu maar tijdig bij de poort komen, ik hoor het snuiven der kamelen van onze vervolgers vlak achter me; het zou toch vreselijk zijn als ze ons op het laatste ogenblik nog te pakken kregen!" zei Miepsie angstig.

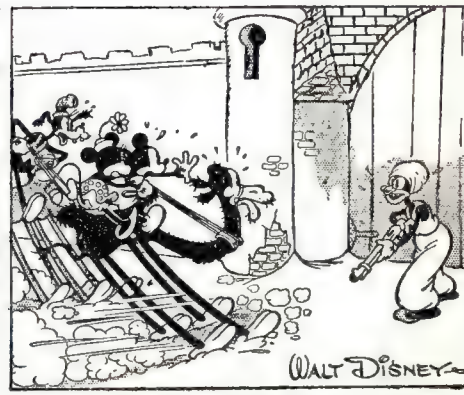

„Hoezee we zijn er, net op het nippertje!" juichte Jopie toen hij met Mikkie en Miepsie voor de gesloten stadspoort van Palmolivia kwam. „Open de poort!" riep Mikkie tegen den poortwachter, die hem met geladen geweer tegen hield „Terug!" beval de poortwachter; weet je niet dat vreemdelingen niet door de poort mogen zonder vergunning van den kadi?"

„Wat zegt die poortwachter, moeten we vergunning vragen aan den kadi om door de poort te gaan; wat is dat, een kadi?" vroeg Miepsie. „Dat is de vrederechter!" antwoordde Mikkie. „Jawel, maar daar hebben we geen tijd voor, onze vervolgers zijn vlak achter ons!" gilde Miepsie. „Open de poort, vlug!" riep Mikkie; „ik breng de heilige ster van Salim Siezowat terug!"

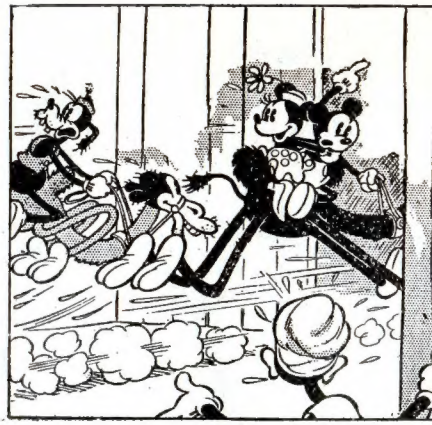

Op het horen van de heilige naam Sali Siezowat viel de poortwachter vol ontza op zijn knieën en Mikkie riep ongeduldig „Allo, maak wat voort als je leven je li is!" De poortwachter kwam verschril overeind en haastte zich de poort te op nen! „Voorwaarts, naar den kadi!" rie Mikkie die met Miepsie en Jopie de poo in stormden.

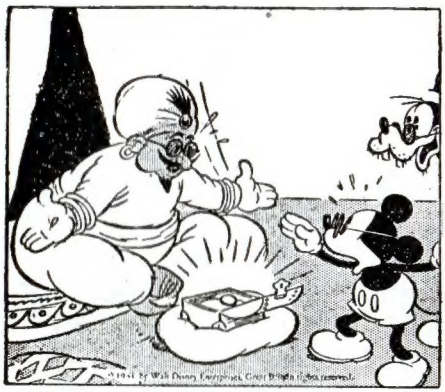

Kadi Ali Balie zette grote ogen op toen twee vreemdelingen zijn kamer kwamen binnen stuiven en hij riep verstoord: „Wat betekent dat, hoe durven jullie onaangediend voor me te verschijnen; wie zijn jullie en wat wil je?" „We komen u de ge ster van Salim Siezowat terug en, edelachtbare kadi, hier is ze!" ikkie. Toen de kadi het kistje opende heilige ster in al haar glans en toering verscheen, riep hij verrukt n Mikkie: „Gij zijt de redder des erlands, edele vreemdeling!"

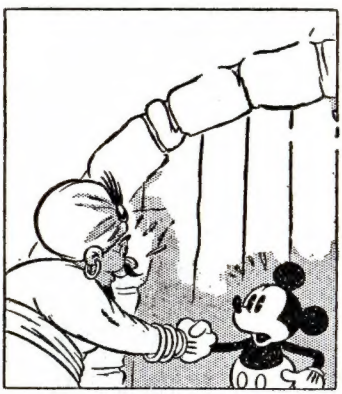

Mikkie moest in kleuren en geuren vertellen hoe hij de heilige ster uit de handen van prins Hassan bin Kaftan en zijn handlangers had gered en de kadi zei bewonderend: „Gij zijt een held; zegt maar wat ge verlangt en het zal u worden toegestaan!" „Nu, dan verzoek ik u onmiddellijk uwe afgezanten te seinen dat ze kapitein Kerkmuis met rust laten!" vroeg Mikkie.

Terwijl kwamen en verzoc denk er n schip en laten!" ri edele kap nopel sein dreigde A kapitein laten buu stevig we loopt en Abdulah

„Halt, of ik schiet!" schreeuwde prins Hassan bin Kaftan, maar voor hij nog kon aanleggen sloeg de poortdeur met een hevige slag voor zijn neus dicht!" „Doe open, open de poort, ik ben prins Abdoel bin Heleboel bin Hassan bin Kaftan!" riep de prins, maar de poortwachter had zich bij zijn nadering vlug uit de voeten gemaakt!

„Daar zullen jullie voor boeten!" riep de prins tegen Knuppel en Hinderlaag, terwijl hij hen duchtig met zijn karwats bewerkte. „Terug naar de woestijn, daar zal ik wel met jullie afrekenen!" Knuppel en Hinderlaag vlogen als de wind vooruit, maar de karwats van den prins was hun toch nog te vlug af!

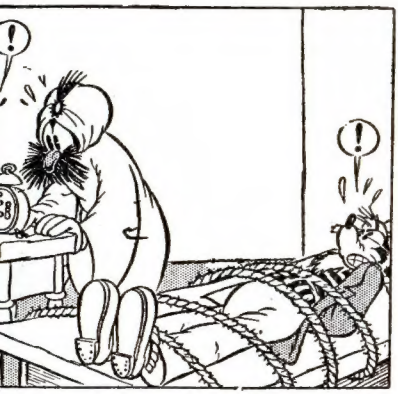

Mikkie zich met den kadi onderhield diens afgezanten bij kapitein Kerkmuis hten hem om met hen mee te gaan. „Ik iet aan, ik ben heer en meester op mijn niemand kan me dwingen het te verep de kapitein koppig. „Zoals ge wilt, itein; we zullen dan maar naar Noricoen om uw vriend Mikkie op te sluiten!" li bin Salie. „Vooruit dan maar!" riep Kerkmuis die naar een huis in een verrt werd gebracht en daar op een bank rd vast gebonden. „Als de wekker afMikkie nog niet terug is, dan....!" riep bin Baba dreigend.

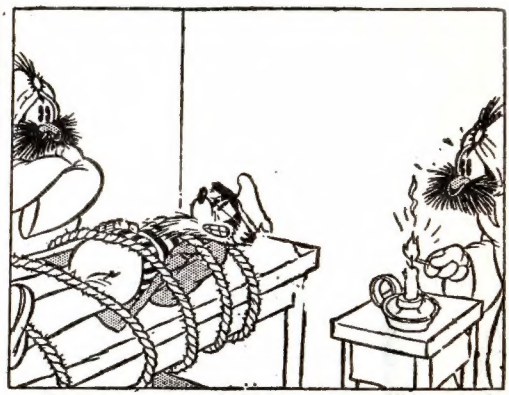

„Edele kapitein, ge hebt nog een uur tijd om met uzelf te overleggen of ge ons wilt vertellen waar de heilige ster van Salim Siezowat, geprezen zij zijn naam, zich bevindt!" zei Ali bin Salie; „als Mikkie niet binnen het uur met de heilige ster terug is, dan nemen we u mee naar Noriconopel en sluiten u op in de staatsgevangenis, levenslang en geen dag minder!" „Ik zal u de zaak nog eens duidelijk toelichten!" zei Abdulah terwijl hij een vetkaars aanstak.

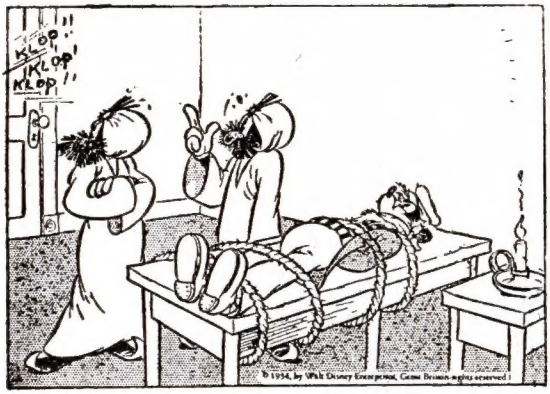

„Wat heb ik met jullie ster van Siezowat te maken?!" riep kapitein Kerkmuis nijdig. „Als jullie me niet op staande voet vrij laat, dan zal ik jullie door de politie het land uit laten zetten, als ongewenschte vreemdelingen!" „Ge zoudt beter doen de politie er buiten te laten, edele kapitein; gij hebt de heilige ster verdonkeremaand en uw vriend Mikkie is er mee vandoor; van dat hele verhaal van de twee dieven die Mikkie achterna zit, geloven we geen steek!" verzekerde Ali-bin-Salie; „hè, er wordt geklopt, binnen!"

„Dringend telegram voor Ali Bromkali en Abdulah Bombarie!" riep een telegrambezorger die in de deur verscheen. „Wonen hier niet, je bent verkeerd!" zei Ali bin Salie; laat dat telegram eens zien! Zeg post, je moet nog leren lezen, Salie en Abdulah bin Baba!" er staat toch duidelijk Ali bin

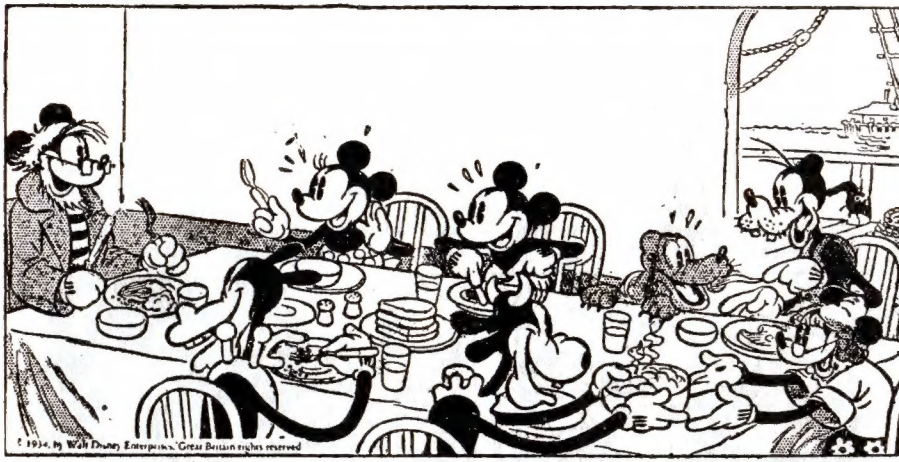

Abdullah bin Baba en Ali bin Salie legden aan kapitein Kerkmuis uit dat er een vergissing in 't spel was geweest en boden hem hun verontschuldigingen aan, terwijl zij hem losmaakten. Maar toen kapitein Kerkmuis weer op zijn benen stond, sloeg hij hen elk een blauw oog! „Dat is een aandenken aan de Potvis!" zei hij, en nu hoop ik u nooit meer weer te zien!" Toen een paar dagen later Mikkie, Miepsie en Jopie behouden uit Noriconopel aankwamen, gaf kapitein Kerkmuis een groot feest aan boord van de Potvis, om hun thuiskomst te vieren. Arabella, mevrouw Kerkmuis, Bleskop en Toetoe waren natuurlijk ook van de partij. In een kernachtige toespraak dankte kapitein Kerkmuis Mikkie voor alles wat hij, met gevaar voor zijn leven, voor hem had gedaan. Verder verraste hij het gezelschap met de mededeling dat hij van den sultan van Noriconopel bericht had gekregen dat Mikkie tot officier en Jopie tot ridder in de orde van de heilige ster van Salim Siezowat waren benoemd en Miepsie tot eere-hofdame van de sultane!

„Een dringend telegram uit Noriconopel van kadi Ali Balie; wat zou zijn edelachtbare ons zo dringend te vertellen hebben, zeker iets heel ernstigs!" meende Abdulah; „misschien wel een revolutie in Noriconopel omdat de heilige ster verloren is; ik durf het telegram bijna niet te openen!" „Geef het mij maar!" zei Ali die wit om zijn neus werd bij het lezen van het telegram.

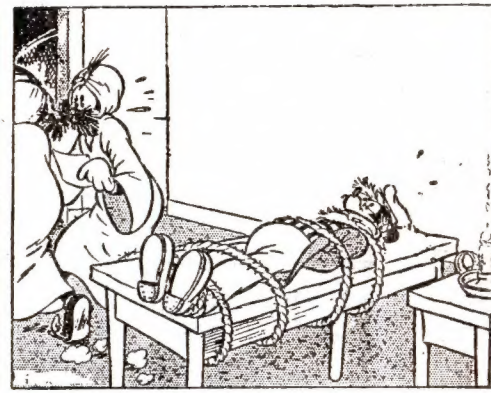

„Een mooie geschiedenis!" vond Abdulah! „nu zitten we met den kapitein opgescheept die niet zuinig tekeer zal gaan als hij hoort dat we hem valselijk hebben beschuldigd van diefstal van de heilige ster van Salim Siezowat!" „Och dat wist hij immers zelf wel, maar we hebben hem wel een beetje al te hardhandig behandeld en dat zal hij ons erg kwalijk nemen!" dacht Ali bin Salie.

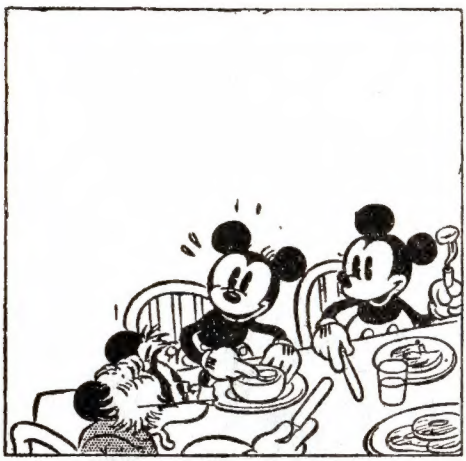

„Gelukkig is alles goed afgelopen, maar ik hoop nooit van mijn leven meer zo'n gevaarlijke opdracht te krijgen!" zei kapitein Kerkmuis; „als de Noriconopelanen weer eens zo'n grapje met hun heilige ster uithalen, dan moeten ze maar bij een anderen kapitein aan boord komen, ik bedank voor de eer!" „En weten jullie nu hoe het komt dat de heilige ster zo fonkelt en schittert?" vroeg Mikkie.

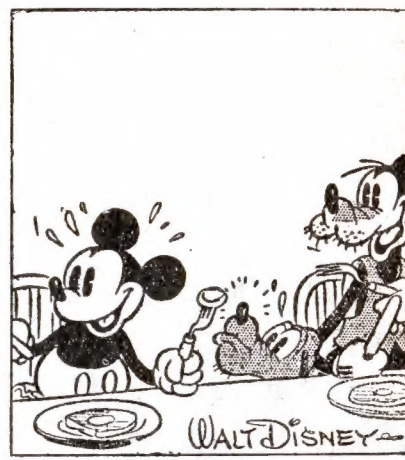

„De kadi vertelde me in vertrouwen dat er een korreltje radium in zit! De Noriconopelanen denken dat het een wonderster is die het land behoedt voor rampen en verovering!" „Wat, Noriconopel veroveren? Ik denk er niet aan; ik zou het niet cadeau willen hebben!" gaf Jopie met stelligheid te kennen.